

WOENSDAG 17 JANUARI 2007

VOORZITTER: HANS-GERT POETTERING

Voorzitter

1. Opening van de vergadering

(De vergadering wordt om 09.35 uur geopend)

2. Ingekomen stukken: zie notulen

3. Programma van het Duitse voorzitterschap (debat)

De Voorzitter. - Dames en heren, ik heet u welkom bij het debat over het programma van het Duitse voorzitterschap, en ik heet u, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, bondskanselier Merkel, hartelijk welkom in het Europees Parlement.

(Applaus)

Ik heet ook de voorzitter van de Europese Commissie, de heer Barroso, welkom. U neemt - tot onze grote waardering - vaak aan onze debatten deel, wat natuurlijk uw taak is, maar ik hoop dat u het ook altijd met veel plezier doet.

(Applaus)

Uw persoon, mevrouw de bondskanselier, staat symbool voor de veranderingen in ons Europese werelddeel. Toen het Europees Parlement in 1979 voor het eerst rechtstreeks door de toen nog negen volkeren van de Europese Gemeenschap werd gekozen, waren Duitsland en Europa door mijnenvelden en prikkeldraad in tweeën gedeeld en liep er een muur door Berlijn, de hoofdstad van uw land. U woonde zelf noodgedwongen in het onvrije, oostelijke deel van uw vaderland, dat uiteindelijk op 3 oktober 1990 werd herenigd. Op 1 mei 2004 traden Estland, Letland, Litouwen, Polen, de Tsjechische Republiek, Slowakije, Hongarije en Slovenië samen met Malta en Cyprus toe tot de Europese Unie. Op 1 januari van dit jaar volgden Bulgarije en Roemenië. Thans zijn zevenentwintig volkeren lid van deze waardegemeenschap. Mevrouw de bondskanselier, u bent de eerste fungerend voorzitter van de Raad die afkomstig is uit het voorheen onvrije deel van Europa. Vandaag vertegenwoordigt u de gemeenschap van de vrije volkeren van de Europese Unie. U spreekt vandaag tot de democratisch gekozen vertegenwoordigers van zevenentwintig Europese volkeren met bijna vijfhonderd miljoen mensen. U staat vandaag voor een sterk en zelfbewust Europees Parlement dat zich heeft gecommitteerd aan de eenwording van Europa. Wat in 1979 een onhaalbaar visioen leek, is werkelijkheid geworden. Dat bewijst hoe terecht het streven naar Europese eenwording op basis van onze gemeenschappelijke waarden was en nog steeds is.

Ik mag u nu verzoeken, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, om de vertegenwoordigers van de burgers van de Europese Unie toe te spreken.

(Applaus)

Angela Merkel, fungerend voorzitter van de Raad. - *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Poettering, mijnheer de voorzitter van de Commissie, mijnheer Barroso, geachte afgevaardigden - als vertegenwoordiger van een nationaal parlement spreek u bijna met 'collega's' aan -, dames en heren, ik ben blij u vandaag voor het eerst als fungerend voorzitter van de Raad hier in het Europees Parlement - waarvan de afgevaardigden inmiddels uit zevenentwintig lidstaten afkomstig zijn - toe te mogen spreken. Staat u mij ook van mijn kant de afgevaardigden uit Roemenië en Bulgarije nog eens heel hartelijk welkom te heten.

(Applaus)

Graag wil ik, zeer zeker ook namens de Raad, de gisteren gekozen Voorzitter en ondervoorzitters van het Europees Parlement van harte feliciteren. Ik wil u aan het begin van het Duitse voorzitterschap graag

een goede, nauwe, constructieve en intensieve samenwerking aanbieden, een samenwerking die past bij wat de Voorzitter zojuist beschreef als een zelfbewust Parlement.

Dames en heren, ik heb mijn hele leven in Europa gewoond, maar in de Europese Unie ben ik nog een nieuweling. Ik groeide immers op in de voormalige DDR en pas zeventien jaar geleden, dus na de Duitse hereniging, nadat het socialisme was overwonnen, werd ik - evenals miljoenen anderen - opgenomen in de Europese Unie. Tot mijn vijfendertigste kende ik de Europese Unie dus alleen van de buitenkant; sinds 1990 ken ik de Unie ook van binnenuit.

Van binnenuit ziet bijna alles in het leven er altijd een beetje anders uit dan van buitenaf. Dat geldt voor ieder huis en dat geldt ook voor Europa. Van buitenaf gezien is de Europese Unie een succes dat in de geschiedenis zijn weerga niet kent. De Europese Unie is een van de indrukwekkendste vredesprojecten op onze planeet. De Europese eenwording heeft de volkeren van Europa grote voorspoed gebracht. Zij waarborgt hun vrijheid en schept de voorwaarden voor hun welvaart.

(Applaus)

De Verdragen van Rome bestaan nu bijna vijftig jaar. We vieren dit jubileum op 24 en 25 maart in Berlijn, in een stad die als geen andere de hereniging van Europa na de Koude Oorlog symboliseert. Laten we echter eerlijk zijn: vijftig jaar is historisch gezien maar een korte periode. In die korte tijd is er in Europa echter ongelooflijk veel bereikt. Zo ziet Europa er dus uit wanneer men er van buitenaf tegen aankijkt.

Ook van binnenuit is de Europese Unie echter een fantastisch huis. Mijn ervaring van de afgelopen zeventien jaar is dat het er van binnenuit gezien zelfs nog mooier uitziet dan van buitenaf. Ik wil dit huis nooit meer verlaten: naar mijn overtuiging is er in Europa geen betere plek om te wonen dan ons gemeenschappelijke Europese huis!

(Applaus)

Op dit moment zijn we bezig met een verbouwing. We breiden uit en op diverse plekken renoveren we het huis. Soms denk ik wel eens dat we, als we zo druk bezig zijn met uitbreiden en renoveren om in ons gebouw bijna een half miljard Europeanen onderdak te bieden, door de bouwwerkzaamheden het bijzondere, het unieke misschien wat gemakkelijker over het hoofd zien. Soms kunnen we nauwelijks bevatten wat dit gebouw werkelijk maakt tot wat het is, wat de essentie ervan is.

Dames en heren, veel mensen in Europa vergaat het net zo - dat merkt u wanneer u thuis bent. Zij stellen zichzelf vragen. Waar gaat het bij Europa om? Waarvoor hebben we Europa nodig? Wat is het dat Europa in de kern bijeenhoudt? Wat is de Europese Unie eigenlijk?

Sommigen menen dat de poging om te definiëren wat de essentie van Europa is, weinig oplevert. Ik zie dat eerlijk gezegd volkomen anders. Ik denk terug aan Jacques Delors. Van hem is de beroemde uitspraak: "We moeten Europa een ziel geven". In mijn eigen woorden wil ik daaraan toevoegen dat wij de ziel van Europa moeten vinden, want eigenlijk hoeven we Europa geen ziel te geven; het heeft er al een.

Is diversiteit de ziel van Europa? Haast niemand heeft dat mooier verwoord dan de schrijver Karel Čapek, een grote Europeaan uit Praag: "De schepper van Europa maakte een klein werelddeel en verdeelde het zelfs in heel kleine stukjes, zodat onze harten niet van zijn omvang, maar van zijn diversiteit zouden genieten."

Diversiteit? Het is ongetwijfeld juist wanneer wordt gezegd dat Europa bestaat dankzij zijn diversiteit. De verschillen tussen de naties en regio's van Europa, de veelvoud aan talen en mentaliteiten - dat alles willen we behouden. We kunnen noch willen alles harmoniseren wat harmoniseerbaar is.

Het is inderdaad waar dat Europa bestaat dankzij zijn diversiteit, maar het is ook waar dat diversiteit op zich niet het universele Europese beginsel kan zijn dat ons doet begrijpen wat Europa in zijn kern bijeenhoudt, wat dus zijn ziel is.

Het besef van een veelvoud aan naties en mensen levert ons echter wel iets anders op; het brengt ons bij de eigenlijke vraag die we moeten beantwoorden, en die vraag luidt: wat is het dat de diversiteit van Europa mogelijk maakt?

Naar mijn mening is het antwoord op die vraag volstrekt duidelijk: het is de vrijheid die onze diversiteit mogelijk maakt.

(Applaus)

Vrijheid is de voorwaarde voor onze diversiteit, en wel vrijheid in al haar uitingsvormen: de vrijheid om openlijk voor zijn mening uit te komen, ook wanneer anderen zich daaraan storen; de vrijheid om te geloven of niet te geloven; de vrijheid van ondernemerschap en de vrijheid van de kunstenaar om zijn werk volgens zijn eigen ideeën vorm te geven. Dat is de vrijheid die Europa nodig heeft, zoals wij lucht nodig hebben om te ademen. Wordt de vrijheid beknot, dan kwijnen we weg.

Het is voor Europa van levensbelang om te beseffen dat vrijheid niet voor eens en altijd wordt verworven. Vrijheid moet vrijwel dagelijks opnieuw worden bevochten.

(Applaus)

Vrijheid is niet onbegrensd, maar onlosmakelijk verbonden met verantwoordelijkheid. Wanneer we spreken over ware vrijheid, dan hebben we het eigenlijk altijd over de vrijheid van de ander. We kunnen het ook zeggen met de beroemde woorden van Voltaire, en ik citeer: "Ik ben het niet eens met wat u zegt, maar ik zal tot de dood strijden voor uw recht om het te zeggen." Volgens mij belichaamde Voltaire de ziel van Europa.

(Applaus)

De uitspraak van Voltaire bewijst immers dat datgene wat Europa kenmerkt, wat de ziel van Europa is, de wijze is waarop we omgaan met onze diversiteit.

Als Europeanen hebben wij door onze geschiedenis geleerd hoe we met onze diversiteit ons voordeel kunnen doen. De eigenschap die ons daartoe in staat stelt, die ons in staat stelt tot vrijheid in verantwoordelijkheid voor de ander, is een kostbaar goed en heet verdraagzaamheid. De ziel van Europa is verdraagzaamheid. Europa is het werelddeel van de verdraagzaamheid. Het heeft ons eeuwen gekost om dat te leren. Om tot die verdraagzaamheid te komen moesten we grote rampen doorstaan. We hebben elkaar over en weer vervolgd en vernietigd. We hebben onze geboortegrond verwoest. We hebben in gevaar gebracht wat ons heilig was. De ergste periode van haat, verwoesting en vernietiging ligt nog geen mensenleven achter ons. Dat gebeurde uit naam van mijn volk.

Vanwege deze eeuwenlange geschiedenis heeft Europa geen enkele reden om zich verheven te voelen boven de mensen en de regio's in de wereld die op dit moment moeite hebben met het in praktijk brengen van verdraagzaamheid. Door deze eeuwenlange geschiedenis zijn wij er juist toe verplicht om overal in Europa en in de hele wereld verdraagzaamheid te bevorderen en iedereen te helpen om die houding in praktijk te brengen.

(Applaus)

Dames en heren, verdraagzaamheid is een veeleisende deugd. Ze doet een beroep op het hart en op het verstand; ze vergt iets van ons. Ze mag echter niet worden verward met onverschilligheid of opportunisme. Bovendien betekent de verdraagzaamheid die wij in Europa nodig hebben, niet alleen dat we afzien van geweld, dat we tolereren wat anders is, maar ze verlangt ook van ons dat wij wat anders is willen.

Er is een eenvoudige manier om de ziel van Europa te ontdekken en verdraagzaamheid in praktijk te brengen, namelijk door te kijken met de ogen van de ander. Probeer het maar eens! Het is een spannend avontuur om met de ogen van de vele volkeren van Europa de diversiteit van ons werelddeel, en dus onze rijkdom, te ontdekken. In onze fascinatie daarvoor mogen we echter niet vergeten dat verdraagzaamheid voortdurend op de proef wordt gesteld. Daarom zeg ik heel duidelijk: Europa mag nooit ook maar het minste begrip hebben voor onverdraagzaamheid.

(Applaus)

Europa mag nooit ook maar het minste begrip hebben voor geweld van rechtse en linkse extremisten, voor geweld uit naam van een godsdienst. Verdraagzaamheid graaft haar eigen graf wanneer ze zich niet verdedigt tegen onverdraagzaamheid. Om met de woorden van Thomas Mann te spreken: "Verdraagzaamheid wordt een misdaad, wanneer ze tegenover het kwaad wordt betracht".

Verdraagzaamheid zonder begrip voor onverdraagzaamheid: dat maakt de mens tot mens. In Lessings beroemde parabel van de ring vertelt de wijze Nathan over de ruzie tussen drie broers. Het gaat erom wie de ware erfgenaam van de ring van hun vader en daarmee van de ware godsdienst is. Het erfstuk openbaart zich alleen in goede daden. Daarin moeten de broers elkaar overtreffen. Ook hier, vind ik,

treffen we de ziel van Europa weer aan, namelijk in het streven om zo goed mogelijk gestalte te geven aan het vreedzaam met elkaar en voor elkaar leven.

Voor mij als christen - en ik erken uitdrukkelijk de christelijke wortels van Europa - is de mooiste passage uit dit stuk de wens die de sultan tegenover Nathan uitspreekt. Ondanks alle obstakels die de godsdiensten van elkaar scheidt, vraagt de moslim aan de jood: "Wees mijn vriend".

Dames en heren, dat is toch waarop ons zoeken en streven is gericht: op datgene wat de volkeren bindt! Dat was en is toch ook het grote doel van de Europese integratie!

(Applaus)

Dat was toch ook het uitgangspunt toen na 1945 de eerste schreden op de weg naar Europa werden gezet. Het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal en ook de Verdragen van Rome hielden zich niet of nauwelijks bezig met onze cultuur. Ook in het Verdrag van Maastricht komt dit aspect slechts zijdelings aan de orde. Zonder een visie op het gemeenschappelijke Europa, dus op datgene wat de essentie van Europa uitmaakt, zouden al deze Verdragen echter niet mogelijk zijn geweest. In deze Verdragen werden belangrijke vraagstukken voor het samenleven in Europa al aangeroerd en voor een deel op sublieme wijze beantwoord.

Dit vormt het fundament voor onze huidige opgaven, en op basis daarvan sta ik een Europa voor, waarin alle lidstaten - grote en kleine, oude en nieuwe - op voet van gelijkheid met elkaar omgaan. Alleen door gezamenlijke inspanningen zullen we Europa tot een succes maken. Precies dat zegt het motto van ons voorzitterschap: gezamenlijk slaagt Europa. Ik voeg daar een woordje aan toe: alleen gezamenlijk slaagt Europa.

Ik sta een Europa voor dat zijn aandacht richt op zaken die het best op Europees niveau kunnen worden geregeld - en dat moet dan ook effectief en met de nodige toewijding worden gedaan. Ik sta aan de andere kant ook een Europa voor dat beleidsterreinen waarvoor Europese regulering een belemmering zou kunnen vormen, heel bewust overlaat aan de lidstaten, de regio's en de gemeenten.

(Applaus)

Ik sta een Europa voor dat nadrukkelijk streeft naar Europese oplossingen voor problemen die het gemeenschappelijk wil en moet aanpakken om opgewassen te zijn tegen de uitdagingen van de eenentwintigste eeuw: de globalisering, de nieuwe gevaren die de vrede en veiligheid bedreigen, zoals het terrorisme.

Het is mijn overtuiging dat we al deze uitdagingen uiteindelijk alleen aankunnen als wij onze visie op verdraagzaamheid toepassen. Het ontwerp van het Grondwettelijk Verdrag is de eerste Europese verdragstekst die expliciet spreekt over verdraagzaamheid als kenmerk van de lidstaten van de Europese Unie en als het fundament waarop Europa in de toekomst nieuwe en zinnige regels kan ontwikkelen, regels die recht doen aan de nieuwe omvang van de Europese Unie en de uitdagingen waarvoor we staan, regels die ons slagvaardig maken. We weten immers dat de Europese Unie met de huidige regels niet kan worden uitgebreid en ook niet in staat is om de noodzakelijke beslissingen te nemen. Van die situatie moeten we af.

Daarom moeten de bevoegdheden van de Europese Unie en de lidstaten duidelijk worden beschreven. Er moeten duidelijkere procedurele regels komen. Anders gezegd, de Verdragen waarop de Unie is gebaseerd, moeten aan de veranderde omstandigheden worden aangepast, als de Europese Unie in de toekomst wil blijven bestaan.

Dat is de achterliggende reden waarom ik, in opdracht van de Raad, met alle lidstaten, de Commissie en het Parlement wil overleggen over de manier waarop we uit de crisis rond de ratificatie van het Grondwettelijk Verdrag kunnen geraken. De denkpauze is voorbij. Het komt er nu op aan dat we voor juni nieuwe beslissingen voorbereiden. Ik zal alles in het werk stellen om ervoor te zorgen dat aan het eind van het Duitse voorzitterschap een tijdschema kan worden aangenomen voor het verdere verloop van het grondwettelijke proces.

(Applaus)

Het is in het belang van Europa, de lidstaten en hun burgers om dit proces voor het voorjaar van 2009 tot een goed einde te brengen. Dan worden immers de volgende verkiezingen voor het Europees Parlement gehouden. Falen zou betekenen dat wij een historische kans voorbij laten gaan.

(Applaus)

Laten we die verantwoordelijkheid op ons nemen! Daarbij moeten we ons - zoals ook bij eerdere historische beslissingen over Europa is gebeurd - laten leiden door de wijze waarop wij met onze diversiteit omgaan, dus door de geest van verdraagzaamheid. De politieke, economische en sociale uitdagingen waarvoor we staan, zijn immers enorm, en ook zeer reëel.

Ik zie twee terreinen die prioriteit verdienen. Ten eerste wordt de Europese Unie van alle kanten geconfronteerd met uitdagingen op het terrein van het buitenlands en veiligheidsbeleid. De Unie zal er in Kosovo op toezien dat uitvoering wordt gegeven aan een oplossing voor de statuskwestie. Stabiliteit op de Westelijke Balkan is in ons aller belang, en ik voeg daaraan toe dat zonder een Europees perspectief voor de landen op de Westelijke Balkan die stabiliteit er niet zal komen.

(Applaus)

De Europese Unie moet samen met de Verenigde Staten, de Verenigde Naties en Rusland vaart zetten achter het vredesproces in het Midden-Oosten. Met andere woorden, het zogenoemde Midden-Oosten-Kwartet moet aan de slag. Vorderingen op het gebied van vrede, stabiliteit en duurzame ontwikkeling in het Midden-Oosten zullen echter alleen mogelijk zijn als de Europese Unie eensgezind optreedt. Dat geldt evenzeer voor de wijze waarop we omgaan met het nucleaire programma van Iran.

Van fundamenteel belang voor Europa is ook dat de situatie in Afghanistan zich positief ontwikkelt. We weten allemaal dat alleen een combinatie van militaire en civiele inspanningen succesvol kan zijn. Al het andere zal nergens toe leiden.

Ten aanzien van haar eigen buurlanden moet de Europese Unie meer politieke creativiteit aan de dag leggen dan tot nu toe het geval was. Veel landen willen toetreden, maar aan die wens kan niet altijd worden voldaan. Een nabuurschapsbeleid is een redelijk en aantrekkelijk alternatief. Wij zullen tijdens ons voorzitterschap met name werken aan een nabuurschapsbeleid voor de landen rond de Zwarte Zee en in Centraal-Azië.

(Applaus)

Ook moeten we alles op alles zetten om de Doha-ronde tot een succes te maken. Er staat teveel op het spel, niet alleen voor ons, maar ook voor de ontwikkelingslanden. De tijd die ons is gegeven voor het bereiken van een goed resultaat is krap. We zijn echter vastbesloten om ook hier vooruitgang te boeken.

(Applaus)

Daar laten we het echter niet bij. We willen namelijk ook tijdens de Top tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten spreken over de manier waarop het transatlantisch economisch partnerschap kan worden verdiept. De Verenigde Staten zijn de belangrijkste handelspartner van de Europese Unie. We zijn elkaars belangrijkste investeringspartner. Het is in het belang van onze mondiale concurrentiepositie dat wij doorgaan met het wegnemen van de handelsbelemmeringen, bijvoorbeeld bij het octrooirecht, de industriernormen of de toegang tot de beurs. Een gemeenschappelijke transatlantische markt is naar mijn stellige overtuiging in Europa's eigen belang.

(Applaus)

Natuurlijk moeten we niet alleen in de richting van Amerika kijken, want ook het partnerschap met Rusland is van strategisch belang voor Europa. Dat partnerschap moet zo breed mogelijk worden ingevuld. Daarom moet er worden onderhandeld over een nieuwe partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomst.

Daarbij zal ook de kwestie van de samenwerking op het gebied van energie een centrale plaats innemen. We zullen alles in het werk stellen om ervoor te zorgen dat de onderhandelingen daarover nog tijdens het Duitse voorzitterschap kunnen beginnen. Laat ik glashelder zijn: we hebben solide betrekkingen met Rusland nodig. Alleen zo kan vertrouwen groeien. Tegelijkertijd geldt natuurlijk dat we daarbij vraagstukken als de vrijheid van de media en het maatschappelijke middenveld en de conflicten van Rusland met zijn buurlanden niet buiten beschouwing mogen laten.

(Applaus)

Tijdens de Europese Raad van maart en de Top van de G8, waarvan Duitsland nu ook voorzitter is, willen we de basis leggen voor een internationaal klimaatverdrag vanaf 2012. We weten dat Europa hierbij het voortouw moet nemen, maar wij hebben aan de andere kant ook de Verenigde Staten en andere landen nodig. Het is daarom belangrijk dat we de Verenigde Staten aanmoedigen om op het gebied van het energie- en klimaatbeleid nauwer met de Europese Unie samen te werken dan tot nu toe het geval was. Ik overdrijf immers niet wanneer ik zeg dat toegang tot energie en bescherming van het klimaat de twee grootste uitdagingen zijn waarvoor de mensheid zich in de eenentwintigste eeuw gesteld ziet.

(Applaus)

Ook de betrekkingen met Afrika willen we opnieuw definiëren. Afrika is in beweging. Afrika grenst aan ons continent. Het is de moeite waard en het is verstandig om daarin te investeren, zowel in economisch als in politiek opzicht. Daarom beginnen we spoedig met de voorbereidingen voor een top EU-Afrika, die dan tijdens het Portugese voorzitterschap zal plaatsvinden.

Dames en heren, met deze korte reis om de wereld heb ik u willen wijzen op enkele belangrijke uitdagingen op het gebied van het buitenlands en veiligheidsbeleid. Zelfs uit het korte overzicht dat ik u vandaag kan bieden, wordt al duidelijk dat we deze uitdagingen alleen gezamenlijk aankunnen. We moeten gemeenschappelijk optreden. Juist daarom hebben we voor het Europees buitenlands beleid een Europese minister van Buitenlandse Zaken nodig, zodat onze woorden door daden kunnen worden gevolgd. Ook dat is een reden waarom het Grondwettelijk Verdrag er moet komen.

(Applaus)

Dames en heren, Europa moet zich heroriënteren als het gaat om zijn buitenlandse betrekkingen, maar het moet hetzelfde doen op intern vlak. Wat de burgers van Europa en van hun regeringen verwachten, is dat welvaart, groei, werkgelegenheid en sociale zekerheid worden gegarandeerd. Met andere woorden: het gaat om het behoud en de ontwikkeling van het Europees sociaal model in tijden van globalisering. Dat is dan ook het tweede terrein waaraan wij tijdens ons voorzitterschap prioriteit willen geven.

Aan de strategie van Lissabon ligt een visie ten grondslag van een economisch sterk en sociaal Europa, dat tevens verantwoordelijk omgaat met het milieu. Inmiddels groeit de economie steeds sterker. Dat mag natuurlijk geen doel op zichzelf zijn. Als ik het woord "groei" hoor, denk ik dus aan banen. Het moet ons eerst en vooral om werkgelegenheid te doen zijn; dat is het sociale Europa. Maar we moeten ons natuurlijk ook bezighouden met de voorwaarden voor werkgelegenheid. Daarom zal het energievraagstuk een eminente plaats innemen op de agenda van de vergadering van de Raad in maart, waar we de voorstellen van de Commissie vanuit verschillende invalshoeken zullen bespreken.

Onlosmakelijk met de vraag hoe we banen kunnen scheppen, en effectiever en concurrerend kunnen zijn, is naar mijn mening ook de kwestie van het terugdringen van overbodige bureaucratie verbonden. Dat is een permanente opgave voor de Europese Unie.

(Applaus)

De initiatieven van de Commissie die u allen bekend zijn onder de noemer "betere wetgeving", zullen we daarom intensief volgen.

Verder hoop ik dat we in dit verband - en ik weet dat het een lastige discussie is - ook eens kunnen praten over het zogeheten discontinuïteitsbeginsel, dus over het idee dat in de Europese Unie niet-afgeronde wetsvoorstellen aan het eind van een zittingsperiode van het Europees Parlement komen te vervallen.

(Applaus)

Dat is in de meeste lidstaten een goed democratisch gebruik. Waarom doen we dat dan ook niet in Europa? Bij het aantreden van een nieuwe Commissie en een nieuw Parlement kan dan telkens een nieuwe politieke start worden gemaakt. Ik weet zeker dat een dergelijke democratische cesuur een nog grotere betekenis zal geven aan de verkiezingen voor het Europees Parlement. Ik vraag de afgevaardigden van het Europees Parlement om het Raadsvoorzitterschap te helpen met ideeën en voorstellen op dit punt.

Dames en heren, het is inderdaad niet mogelijk om al deze taken binnen zes maanden te volbrengen. We moeten en willen af van de kortademigheid van het halfjaarlijks voorzitterschap. Europa heeft continuïteit nodig. Daarom is het idee van een teamvoorzitterschap zo belangrijk.

Ik ben blij dat ik hier in Straatsburg tijdens de middagpauze samen met mijn Portugese en Sloveense collega het startsein mag geven voor het eerste teamvoorzitterschap van drie lidstaten. Overigens is ook dit idee voor meer continuïteit een van de nieuwe elementen in het Grondwettelijk Verdrag.

Hiermee is de cirkel van mijn bespiegelingen weer rond. Het is niet toevallig dat we weer uitkomen bij de noodzakelijke herziening van de Verdragen.

Zeker is dat een traag, bureaucratisch en verdeeld Europa geen van de genoemde taken zal kunnen volbrengen. Dat geldt voor het buitenlands- en veiligheidsbeleid, het klimaat- en energiebeleid, het Europees onderzoeksbeleid, het terugdringen van de bureaucratie en het uitbreidings- en nabuurschapsbeleid. Al deze uitdagingen vereisen een gemeenschappelijk Europees optreden. Ze vragen om regels die ons tot dit gemeenschappelijke optreden in staat stellen. Ze vereisen extra inspanningen en bereidheid tot verandering en vernieuwing.

Het is volgens mij leerzaam om daarbij te kijken naar de voorwaarden in de regio's in de wereld die zich het meest succesvol ontwikkelen. De Amerikaanse wetenschapper Richard Florida heeft dat onderzocht en kwam daarbij uit op drie factoren: technologie, talent en tolerantie! Alleen wanneer deze drie factoren tegelijkertijd optreden, is duurzame groei in veelbelovende sectoren mogelijk.

Technologie, talent en tolerantie: dat is goed nieuws voor Europa! Wat een goed uitgangspunt voor ons handelen! Technologie, talent en tolerantie: Europa leeft van innovatie, van wetenschappelijke en technologische vooruitgang, van economische vooruitgang en sociale vooruitgang.

Europa leeft ook dankzij zijn nieuwsgierigheid. Daarvoor hebben de Europeanen een fantastische uitvinding gedaan: de universiteiten. Deze vondst is een van de vele Europese ideeën die tegenwoordig overal in de wereld vanzelfsprekend zijn. De voorwaarde waaronder nieuwsgierigheid vrij kan gedijen, is verdraagzaamheid.

Alleen wie zijn eigen mening niet als volmaakt of in ieder opzicht superieur beschouwt, heeft er belang bij kennis te nemen van de visie, ervaringen en inzichten van anderen. Alleen wie erkent dat ook anderen slimme ideeën en een morele houding kunnen hebben, en verantwoordelijk kunnen handelen, is bereid van anderen te leren. Daarmee kan hij zijn voordeel doen; daardoor kan hij groeien en zich ontwikkelen.

Van elkaar leren leidt tot nieuwe inzichten. Tegenwoordig noemen we dat innovatie. Daaronder versta ik echter veel meer dan alleen technologische vernieuwingen. Het gaat om culturele creaties, politieke concepten en intellectuele ideeën. Zonder zijn uitzonderlijk innovatief vermogen zou Europa niet zijn geworden wat het nu is.

Ik zou onszelf ertoe willen aansporen en ertoe willen oproepen om in de geest van verdraagzaamheid onze nieuwsgierigheid te bewaren, omdat we geloven dat we de wereld om ons heen ook in de eenentwintigste eeuw vorm kunnen geven.

Waarschijnlijk schuilt er waarheid in wat de Duitse schrijver Peter Prange schrijft in zijn boek "*Werte. Von Plato bis Pop*": "Alles wat wij Europeanen ooit tot stand hebben gebracht, hebben we te danken aan onze innerlijke tegenstrijdigheid, de eeuwige tweespalt in onszelf, het voortdurend heen en weer geslingerd worden tussen het ene standpunt en het tegenovergestelde standpunt, tussen het ene idee en het tegenovergestelde idee, tussen these en antithese."

Waarom, zo vraag ik u, kon er, na talloze oorlogen en onnoemelijk veel leed, uit al onze tegenstrijdigheid in Europa, uit al onze tegenstellingen zoiets groots voortkomen als het project van Europese eenwording dat bijna vijftig jaar geleden met de Verdragen van Rome begon? Wat is het dat ons in staat heeft gesteld om uit dit alles het beste te halen? U raadt het al: het is datgene wat volgens mij de kern is voor de wijze waarop Europa met haar diversiteit omgaat, namelijk verdraagzaamheid.

Waarom zou ons dat ook de komende vijftig jaar niet lukken?

(Langdurig applaus)

De Voorzitter. - Dames en heren, het feit dat u zo luid applaudisseert, geeft mij het recht om de fungerend voorzitter van de Raad, bondskanselier Angela Merkel, hartelijk te bedanken voor haar indrukwekkende en grandioze toespraak.

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie.* - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de bondskanselier, allereerst wil ik mevrouw Merkel heel hartelijk welkom heten en haar en haar kabinet alle succes toewensen voor het komende voorzitterschap. Verder wil ik nogmaals de heer Poettering feliciteren met zijn nieuwe functie. U zult beiden kunnen rekenen op de volledige steun van de Commissie. Alleen samen maken we Europa tot een succes.

(Applaus)

(EN) 2007 is een cruciaal jaar. De vijftigste verjaardag van het Verdrag van Rome is beslist een moment om te vieren wat wij hebben bereikt in het verleden, maar ook om die successen verder uit te bouwen en ten goede te laten komen aan een nieuwe generatie Europeanen, een generatie voor wie de oorspronkelijke basis van Europa in het verleden ligt, maar aan wie Europa in de toekomst zo veel kan bieden.

Het is een gelukkig toeval dat deze verjaardag samenvalt met het Duitse voorzitterschap. Een groot deel van ons kernbeleid - sociale en economische samenhang, de euro, de interne markt, de uitbreiding - hebben wij in een belangrijke mate te danken aan Duitsland, en als Europeanen zouden wij altijd onze dankbaarheid moeten tonen voor alles wat Duitsland heeft gedaan voor de Europese eenwording. Zoals wij zojuist hebben gehoord van bondskanselier Merkel, blijft Duitsland zich net zo sterk inzetten voor Europa als altijd.

Het Duitse voorzitterschap biedt een mogelijkheid om te laten zien waarom de Europese Unie er zo veel toe doet in de tijd van de globalisering. Ik ben het eens met de prioriteiten die bondskanselier Merkel net heeft gepresenteerd. Ik ben echt heel blij dat deze prioriteiten nu de prioriteiten zijn van een trio van voorzitterschappen. Dat zorgt voor meer consistentie en samenhang in het werk van de Europese Raad. Ik zal daarom niet in detail treden, maar mij enkel concentreren op twee directe prioriteiten, met in het achterhoofd onze voorbereidingen voor de Europese Raad in maart: energie en klimaatverandering, en de verklaring die wij hopelijk in maart aannemen.

Laten we de Europese Raad van maart nemen. De voorstellen die de Commissie de afgelopen week heeft gepresenteerd voor energie en klimaatverandering, vormen een kernonderdeel van de Lissabonagenda voor groei en banen. Dit zijn kwesties die het leven van iedere Europeaan beïnvloeden, waarbij Europa leiderschap moet blijven tonen en waarin de Europese dimensie absoluut essentieel is. Wij hebben die Europese dimensie nodig. Men kan de opwarming van de aarde niet aanpakken zonder Europa en men kan geen duurzame, veilige en concurrerende energie leveren zonder Europa. Dus wat moet er worden afgesproken tijdens de Europese Raad in maart?

Ten eerste vinden wij in de Commissie dat wij het eens moeten worden over het strategische doel om als ontwikkelde landen af te spreken dat de uitstoot in 2020 moet zijn teruggebracht met 30 procent. Dat is van essentieel belang om ervoor te zorgen dat de temperatuur op aarde niet meer dan 2° C boven het pre-industriële niveau uitkomt. Dit zal onze eerste doelstelling vormen.

Europa moet leiderschap blijven tonen en prikkels geven aan andere landen om ons voorbeeld te volgen. Het leiderschap van de Europese Unie uit zich in de toezegging om de uitstoot tot 2020 met ten minste 20 procent terug te dringen; de prikkel is dat wij duidelijk maken dat wij verder zullen gaan als anderen met ons meedoen. Het gaat immers om de opwarming van de aarde en niet alleen om de opwarming van Europa. Andere partijen moeten zich bij ons aansluiten.

Ten tweede, drie pijlers om onze doelstellingen voor duurzame, veilige en betaalbare energie te halen.

Een interne markt, zowel in de praktijk als op papier, om de energiegebruikers van de EU een werkelijke keuze te bieden en om investeringen los te krijgen. Dit vereist een duidelijker scheiding van energieproductie en energiedistributie en sterkere, onafhankelijke regulerende controle met een Europese dimensie.

De Commissie doet ook voorstellen voor de verbetering van de onderlinge verbindingen, voor transparantie en een nieuw Energiehandvest. De doelstelling is om in 2020 via de uitvoering van gedetailleerde voorstellen 20 procent meer energie-efficiëntie te hebben bereikt. Een nieuwe impuls voor schonere energie via een bindende toezegging om het gebruik van duurzame energie te hebben

verdrievoudigd in 2020. Een jaarlijkse toename met 50 procent van de onderzoeksbegroting voor energie en toezeggingen om vooruitgang te boeken op het gebied van schone koolwaterstofenergie. Daarbij is een rol weggelegd voor het Europees Instituut voor Technologie.

Het is van essentieel belang dat de stem van het Parlement over deze kwesties wordt gehoord in de aanloop naar de Europese Raad in maart. Er is geen betere manier denkbaar voor de Europese Unie om haar verjaardag te vieren dan door haar ambities voor de toekomst te tonen en duidelijk te maken dat klimaatverandering op dit moment een van de belangrijkste uitdagingen is - zo niet de belangrijkste - waar wij in deze eenentwintigste eeuw voor staan.

Dit is het eerste deel van het tweesporenbeleid voor de Europese burgers, en daarnaast werken wij aan een Grondwettelijk Verdrag, waarbij wij beginnen met de Verklaring van Berlijn, met de verklaring over de toekomst van Europa die de Commissie afgelopen mei heeft voorgesteld en waar de Europese Raad in juni mee heeft ingestemd.

Ik denk dat de Verklaring van Berlijn de lidstaten de kans biedt om zich uit te spreken over de waarden en de doelstellingen van de Europese Unie. Deze verklaring moet een vooruitblik bieden en een politieke verklaring afleggen over het Europa dat wij voor de komende vijftig jaar willen. Zoals ik in mei jongstleden al aangaf, moeten het Parlement en de Commissie daar volledig bij worden betrokken, omdat wij nu niet meer enkel een economische gemeenschap zijn maar ook een politieke gemeenschap. Wij kunnen alleen doen wat de oprichters van de EU vijftig jaar geleden deden en ons politieke testament afgeven voor de komende vijftig jaar, als wij de drie belangrijkste instellingen - het Parlement, de Raad en de Commissie - erbij betrekken.

Dit biedt de twaalf lidstaten die zich in 2004 en 2007 bij ons hebben aangesloten, de mogelijkheid om als volwaardige lidstaten bij te dragen aan de visie op onze gemeenschappelijke toekomst. Ditmaal moeten zij niet enkel ondertekenen wat al is overeengekomen, maar hebben zij zeggenschap over het Europa dat wij allemaal willen opbouwen. Het is heel goed dat deze verklaring - een verklaring over de toekomst van Europa - zal worden ondertekend in Berlijn, dat het symbool is van een verenigd Europa, van een Europa dat de waarden vrijheid, vrede en gerechtigheid deelt.

Wat moet er in die verklaring staan? Ik denk dat de leiders van vandaag op de schouders van de oprichters moeten klimmen en vooruit moeten kijken naar de komende 50 jaar, naar de uitdagingen die wij in 1957 nog niet konden bedenken maar die Europa in 2007 moet aangaan. Eenvoudig gezegd, moeten zij de Europeanen toerusten voor de globalisering in een Europa van open economieën en open maatschappijen. Dat Europa moet zich bezighouden met zijn burgers en mag hen niet negeren. Een Europa dat opgebouwd is met de instemming van het maatschappelijke middenveld, heeft een solide basis; een Europa dat niet werkt aan die instemming, is gebouwd op zand.

Ik heb vijf praktische voorstellen voor deze verklaring. In de eerste plaats, solidariteit. Een uitgebreid en open Europa vereist grotere samenhang, zowel op sociaal als op economisch gebied.

Ten tweede, duurzaamheid. De strijd tegen klimaatverandering via het energiebeleid en de andere beleidsterreinen zal bepalend zijn voor de toekomst van Europa. Dit werd in 1957 niet als een prioriteit beschouwd, maar moet een prioriteit worden in de verklaring en het Grondwettelijk Verdrag in 2007.

(Applaus)

Ten derde, aansprakelijkheid, transparantie en toegang tot informatie. Deze zouden niet enkel rechten moeten worden van de Europese burgers maar ook verplichtingen voor de Europese instellingen. In de begintijd van de Europese Gemeenschap kon dat via de diplomatieke weg, maar vandaag de dag is diplomatie niet genoeg: wij hebben echte democratie nodig.

Ten vierde, veiligheid. Europa moet de veiligheid van zijn burgers garanderen en tegelijkertijd zijn grondvrijheden behouden.

Ten vijfde, de externe dimensie, het propageren van de Europese waarden én de Europese belangen in de wereld. Duurzaamheid, verantwoordelijkheid, solidariteit en veiligheid kunnen - of beter gezegd mogen - niet stoppen bij de grenzen van Europa. Ik denk dat de Europese burgers van ons een coherenter aanpak verlangen op het wereldtoneel. Dat is ook een van de redenen waarom wij een Grondwettelijk Verdrag nodig hebben.

Dit zijn vijf duidelijke suggesties voor de Verklaring van Berlijn, waarmee een impuls zou moeten worden gegeven aan de oplossing van de constitutionele kwestie. Bondskanselier Merkel heeft al aangegeven wat de ambities van het voorzitterschap zijn. Aan het eind van dit voorzitterschap moeten wij een gemeenschappelijke routekaart hebben die voor de volgende Europese verkiezingen in 2009 moet leiden tot een institutioneel akkoord.

Wij hebben echter niet alleen een routekaart nodig maar ook een akkoord om de wolven van twijfel, die boven sommige delen van Europa hangen, weg te nemen, om vitaliteit en vertrouwen uit te stralen naar onze partners en om Europa transparanter, effectiever, democratischer en coherenter te maken in de wereld. Zoals ik al eerder zei: Nice is niet genoeg.

(Applaus)

Onze huidige taak is om leiderschap te tonen door de beginselen en waarden die ten grondslag lagen aan de oprichting van onze gemeenschap, te vertalen naar de mondiale uitdagingen van de eenentwintigste eeuw. Europa was nooit zo nodig als nu. Wij hebben Europa niet alleen nodig voor onszelf, maar ook voor deze onvoorspelbare, instabiele wereld. Wij kunnen het Europa van morgen niet opbouwen met het gereedschap van gisteren. Wij hebben de grote kans om dat in de komende zes maanden te veranderen. Laten wij aan de slag gaan.

(Applaus)

De Voorzitter. - Voorzitter Barroso, hartelijk dank voor uw enorme inzet voor ons gemeenschappelijk project.

Joseph Daul, namens de PPE-DE-Fractie. - *(FR)* Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de voorzitter van de Commissie, dit eerste grote debat onder voorzitterschap van de heer Poettering, mevrouw Merkel en onze Commissievoorzitter maakt heel wat bij mij los. Alle drie zijn ze lid van onze politieke familie, maar als ik me positief uitlaat over de voorstellen van het Duitse voorzitterschap, dan is dat niet alleen daarom. Dat heeft ook te maken met de weg die mevrouw Merkel zelf is ingeslagen, met haar politieke keuze, met de keuze voor Europa, zoals u vanochtend zo goed onder woorden heeft gebracht, mevrouw de voorzitter.

Wat is de rol van een gekozen volksvertegenwoordiger? Hij of zij moet anticiperen, keuzes maken en hiervoor verantwoording afleggen aan zijn of haar publiek. Als Europeaan kan ik alleen maar blij zijn met de voorstellen van het voorzitterschap, niet alleen voor zulke cruciale onderwerpen als energie, klimaatverandering, milieubescherming, veiligheid en rechtspraak, immigratiebeleid, coördinatie van het economische beleid, ontwikkelingsbeleid en internationale handel, maar ook voor de betrekkingen met de Verenigde Staten en Rusland. Bij deze kwesties kiest het Duitse voorzitterschap onomwonden voor een Europese en zelfs pro-Europese benadering.

Wat het institutionele vraagstuk betreft, heeft u, mevrouw Merkel, aangegeven geen minimalistische benadering te zullen hanteren, maar een gulden middenweg na te zullen streven tussen het standpunt van de achttien lidstaten die de Grondwet hebben geratificeerd, dat van Frankrijk en Nederland die de grondwet hebben verworpen, en dat van de landen die nog geen officieel standpunt hebben ingenomen. Het zal niet meevallen, dat geef ik toe.

Sommigen zeggen dat het heel moeilijk of zelfs illusoir zal zijn. Er zijn echter tal van politieke ambities te noemen die niet realiseerbaar leken en die toch werkelijkheid zijn geworden, omdat onverschrokkenheid het won van demagogie. Ik denk daarbij aan de vrede in Europa, aan de terugkeer van welvaart en groei en de totstandbrenging van de euro, aan het einde van het communisme na de val van de Berlijnse muur en aan de hereniging van het Europese continent: wie niet waagt wie niet wint.

Uw voorzitterschap, mevrouw Merkel, heeft besloten om, wat het institutionele vraagstuk betreft, de koe bij de hoorns te vatten. U hebt gelijk. Onze politieke familie zal u daarbij helpen. Waarom hebt u gelijk? Wij juichen de recente uitbreidingen van de Unie weliswaar toe, maar dat neemt niet weg dat Europa zo snel mogelijk een doelmatig besluitvormingssysteem moet krijgen om een vuist te kunnen maken tegen de problemen waar we momenteel mee geconfronteerd worden. De in 2002 opgerichte Europese Conventie stelde juist een ontwerp-Grondwet op om de onvolkomenheden in het Verdrag van Nice recht te zetten. Hoe kan het dat wat vijf jaar geleden in het Europa van Vijftien werd beschouwd als urgent, nu minder urgent zou zijn in het Europa van Zevenentwintig? U kunt rekenen op de volledige steun van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-democraten) en Europese Democraten, die

een vooraanstaande rol heeft vervuld bij deze kwestie. Wij hebben immers geprobeerd een nieuwe benadering te vinden, een benadering die Europa de middelen verschafte die het nodig heeft om vooruitgang te boeken.

Zoals ik al zei, heeft het Duitse voorzitterschap gekozen voor Europa. Dat Europa gaat gebukt onder een imago dat, laten we zeggen, niet altijd even positief is, maar dat paradoxaal genoeg tegelijkertijd door verreweg de meeste burgers wordt beschouwd als het meest geschikte niveau om een aantal alledaagse problemen het hoofd te bieden.

Dat wil uiteraard niet zeggen dat alles kan en moet worden afgehandeld op Europees niveau. Voor onze politieke familie vormt het subsidiariteitsbeginsel een voornaam principe van goed bestuur. Na de gebeurtenissen van begin 2006, en die van de afgelopen dagen, met betrekking tot de energievoorziening van de Unie en haar buurlanden, moet Europa niet alleen met één stem, maar ook met een ferme stem spreken om haar strategische belangen te verdedigen. Ik wijs er nogmaals op dat mijn fractie het standpunt van het Duitse voorzitterschap en de Commissie inzake Rusland steunt. Het voorzitterschap heeft tevens aangekondigd dat het aanhalen van de transatlantische betrekkingen een van zijn voornaamste prioriteiten is. Ik juich deze benadering toe.

Een samenwerking die is gebaseerd op dialoog en evenwichtige betrekkingen met de Verenigde Staten is een eerste vereiste voor stabiliteit, zoals u al zei. Het vooruitzicht van een transatlantische afzetmarkt kan onze economieën alleen maar een impuls geven, groei stimuleren en banen creëren. Wij moeten hier dan ook naar toe werken.

Op 25 maart herdenken de Europeanen de vijftigste verjaardag van het Verdrag van Rome. Dit is een zeer belangrijke gebeurtenis, die nog luisterrijker zal worden door de te houden Europese Top en door de aanneming van de Verklaring van Berlijn. Laten we iedereen herinneren aan de gemeenschappelijke waarden die ons binden, maar laten we ook de toekomstige prioriteiten van de Europese integratie benadrukken.

In de afgelopen vijftig jaar is de wereld veranderd. De redenen dat we onze krachten bundelen en onze handen ineenslaan zijn weliswaar enigszins veranderd, maar ze zijn nog minstens even relevant als in het verleden. Het is de rol van de politieke besluitvormers, maar ook van het bedrijfsleven en de media, om op krachtige en overtuigende wijze een positieve, heldere boodschap, kortom een boodschap van verantwoordelijkheid, over te brengen.

De nieuwe realiteit is dat grote uitdagingen enkel nog het hoofd kunnen worden geboden in het kader van grote regio's. Europa is een van deze regio's, wellicht een van de machtigste, welvarendste en meest stabiele regio's, en een van de meest democratische ook, en dus een van de meest aantrekkelijke.

Geachte voorzitter, ik weet zeker dat, met uw vastberadenheid en die van uw hele regering, de komende zes maanden goed besteed zullen worden. Wij zeggen u onze volledige politieke steun toe opdat we, ondanks de complexiteit van de taak, in juni een stap kunnen komen en kunnen beoordelen wat ons nog te doen staat.

Mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, ik wens u veel geluk en succes!

Martin Schulz, namens de PSE-Fractie. - (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, uw toespraak, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, was bemoedigend en bevatte inspirerende elementen, waarvoor ik u dankbaar ben. Uw toespraak ademt de geest die Europa nodig heeft. Dat zal ons tijdens het Duitse voorzitterschap vooruithelpen. In dit opzicht zult u de Sociaal-democratische Fractie in het Europees Parlement aan uw zijde vinden.

Toch zou ik, mevrouw de bondskanselier, graag enkele kanttekeningen willen plaatsen bij het wel erg kort uitgevallen onderdeel van uw toespraak over het sociale Europa. Wat u onder vrijheid verstaat, is juist en wordt door ons gedeeld. Inderdaad: de vrijheid van meningsuiting, de vrijheid van godsdienst die wij in ons werelddeel voorstaan, de vrijheid van ondernemerschap, de artistieke vrijheid - dat alles is van fundamenteel belang voor de verwezenlijking van wat wij het Europees model noemen. De vrijwaring van vrees, de vrijwaring van sociale bedreiging is echter de basisvoorwaarde voor de andere vrijheden!

(Applaus)

Vrijheid komt tot uitdrukking in sociale zekerheid. Mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, de mensen in dit werelddeel verwachten van de Unie dat ze sociaal is. Wanneer het Europa dat wij tot stand brengen, de mensen niet het gevoel geeft dat het hun sociale zekerheid biedt, dan zal dat een Europa zijn zonder fundament en zonder draagvlak.

U vroeg: "Wat is het dat ons in staat stelt Europa bijeen te houden?" Dat is inderdaad technologie, tolerantie en bevordering van talent. De succesformule van de tweede helft van de twintigste eeuw was echter de combinatie van economische vooruitgang en sociale zekerheid. Wanneer dat niet wordt voortgezet, mevrouw de bondskanselier, komen we in Europa in grote problemen. Daarom vraag ik u om aan uw vrijheidsbegrip, dat ik volledig deel, deze notie toe te voegen: sociale zekerheid is ook vrijheid.

Mevrouw de bondskanselier, ik roep u dan ook op om iets te doen dat van groot belang is: u had het over de Grondwet. In de Grondwet is een horizontale sociale clausule opgenomen. De Grondwet is weliswaar nog niet van kracht, maar we kunnen de sociale verplichting die daaruit voor de Europese Unie voortvloeit, naar voren halen. Ik verzoek u om samen met de Commissie een voorstel te doen voor een mechanisme dat een beoordeling mogelijk maakt van de sociale effecten van de Europese wetgeving. Alles wat wij hier doen, vindt plaats in één economische ruimte, maar ook in zevenentwintig soevereine lidstaten die elk hun eigen nationale sociale stelsel hebben. Laten we nu alvast uitzoeken wat de effecten zijn van onze wetgeving op de sociale mechanismen in de lidstaten. Als we dat van tevoren doen, hoeft het Parlement niet, zoals bij de Bolkesteinrichtlijn, naderhand recht te zetten wat de Commissie heeft verprutst.

(Applaus)

Mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, achttien landen hebben "ja" gezegd tegen deze Grondwet. Er zijn twee referenda geweest waarin de Grondwet werd afgewezen, maar ook twee referenda met een positieve uitslag. Samen maken we Europa tot een succes. Wat voor een gezamenlijk succes altijd nodig is, is de bereidheid compromissen te sluiten, het vermogen om solidair te zijn. Wat u met betrekking tot de Grondwet voorstelt, is de juiste aanpak. Laten we de kern van deze Grondwet als uitgangspunt nemen - daar is een meerderheid in Europa immers voor - en laten we degenen die sceptisch zijn, vragen om zelf met voorstellen te komen, waardoor we in een geest van solidariteit tot een compromis kunnen komen. U bent hiermee op de juiste weg.

Europa heeft behoefte aan zekerheid op het gebied van energievoorziening, en moet daartoe een fair partnerschap aangaan, vooral met de landen op de medewerking waarvan het is aangewezen. U hebt over de partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomst met Rusland het nodige gezegd. Wat echter ook nodig is, is het besef dat we de klimaatverandering niet kunnen tegenhouden als we de verspillings-economie niet vaarwel zeggen.

We moeten aan energiebesparing en energie-efficiëntie doen. Dat vraagt overigens ook om technologie - daarin hebt u gelijk - en het vereist dat men zich houdt aan wat is overeengekomen.

U geeft leiding aan een regering die kernenergie heeft afgezworen. Dat is een goede zaak. U hebt nu de kans om in Europa medestanders te werven voor de lijn van uw regering. Dat zou nog beter zijn!

(Applaus en gelach)

Wanneer u het Raadsvoorzitterschap echter wilt gebruiken om in uw eigen land alsnog te realiseren wat u als CDU-leider wilde doen, namelijk het terugdraaien van het besluit om van kernenergie af te zien, dan zeg ik u dit: voor een regeerakkoord geldt hetzelfde als voor een overeenkomst over gasleveranties: wie zich er niet aan houdt, verliest zijn geloofwaardigheid.

Mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, u hebt het nodige gezegd over Afrika en over het internationaal beleid. Ik ben u erkentelijk voor het feit dat het voorzitterschap zich uitsprekt voor een vredespolitiek in het Midden-Oosten en in de wereld, en vooral voor een rechtvaardige verdeling als middel om vrede te garanderen. Uw verwijzing naar Afrika steunen wij van harte.

Mevrouw de bondskanselier, u refereerde aan de geest van Europa. Op 17 januari 1991, dus precies zestien jaar geleden, werd Helmut Kohl gekozen tot eerste bondskanselier van het herenigde Duitsland. U had toen zitting in zijn kabinet. Over Helmut Kohl kan men van mening verschillen, en veel zaken kan men anders zien dan hij toen deed, en ook u als lid van zijn kabinet toen deed. Over één zaak bestaat echter overeenstemming: de historische verdienste van Helmut Kohl is dat hij het herenigde Duitsland

in het Europese project heeft ingebed, vrij van welke nationalistische attitude ook en vrij van elke aspiratie om van Duitsland een grote mogendheid te maken. Daardoor bewerkstelligde hij dat men vertrouwen kreeg in dit werelddeel dat na de val van de muur opnieuw ontstond, en ook dat men vertrouwen kreeg in ons land, een vertrouwen dat overal in Europa groeide. De geest van dit vertrouwen vond zijn weerslag in de Verdragen van Maastricht en Amsterdam.

Dat was het Europa van Helmut Kohl en François Mitterand; dat was het Europa van Felipe Gonzáles en Jacques Delors; dat was ook het Europa van Jacques Santer; dat was het Europa van vele grote mannen en vrouwen. Het was overigens ook het Europa van Margaret Thatcher en John Major. Ook zij hebben aan die Verdragen hun goedkeuring gegeven. Het was het Europa dat de wil had om ons werelddeel opnieuw in te richten, zodat haat en onverdraagzaamheid zouden worden overwonnen en verdeeldheid zou plaatsmaken voor saamhorigheid.

Ik voeg daaraan toe dat het niet gemakkelijk was om tot dat gemeenschappelijke doel te komen: het moest worden geforceerd, het moest worden bevochten, men moest zich ervoor uitspreken. Dat hebben deze mannen en vrouwen gedaan en de reden daarvoor was simpel: zij hadden allemaal nog aan den lijve ondervonden dat het tegendeel van verdraagzaamheid en verlangen naar vrede haat en oorlog is. Wie niet wil dat Europa daarin terugvalt, moet zich inzetten voor wat u de ziel van Europa noemde; hij moet voor die ziel vechten. Wij zijn daartoe samen met u bereid.

(Applaus)

Graham Watson, *namens de ALDE-Fractie*. - *(EN)* Mevrouw de fungerend voorzitter, de liberalen en democraten wensen u veel succes bij het Duitse voorzitterschap van de Europese Unie. U hebt ons een krachtig programma gepresenteerd, getiteld 'Gezamenlijk slaagt Europa' dat stevig wortelt in de traditie van samenwerkingsgezindheid van onze machtigste lidstaat. De liberalen en democraten juichen de toezegging in de openingsparagraaf toe, waarin u zegt dat de Europese eenwording het fundament is van onze gemeenschappelijke toekomst en dat de dynamische ontwikkeling daarvan moet worden voortgezet. Mevrouw de bondskanselier, ik wil graag de woorden van de dichter Goethe met u delen, die schreef:

"Bleibe nicht am Boden haften, frisch gewagt und frisch hinaus", waarmee hij ons aanspoort niet vast te blijven zitten op dezelfde plek, maar nieuwe moed te vatten en eropuit te trekken.

De vooruitgang dient te steunen op de pijlers van een sterke economie. Ik ben teleurgesteld dat het woord 'sociaal' in dit programma bijna twee keer zo vaak voorkomt als het woord 'concurrerend'. Het woord 'liberaal' komt slechts één keer voor. Ik ben bang dat dit document meer te danken is aan de SPD-kant van uw coalitie dan aan de andere partijen. De SPD in Duitsland loopt echter achter op de nieuwe socialistische consensus van de conferentie in Porto. Het is niet goed om energiereuzen als RWE of EDF trachten te beschermen, in de hoop dat zij het hoofd kunnen bieden aan GazProm. Wij hebben vrije markten en energiezekerheid nodig; er bestaat geen contradictie tussen die twee.

(Applaus)

Wij verwelkomen uw plannen voor technologie en talent, maar u kunt die niet uitvoeren als u snoeit in de begrotingsmiddelen van de Europese Unie voor onderzoek, innovatie en onderwijs.

(Applaus)

Wij zullen nauw met u samenwerken op het gebied van justitie en binnenlandse zaken. U hebt het over intensieve politieële en justitiële samenwerking tussen de lidstaten, maar wij maken ons grote zorgen en zullen ijveren voor wijziging van uw plannen, die zich te veel toespitsen op de repressieve aspecten van het beleid en te weinig op vrijheid. U sprak mooie woorden over tolerantie in uw redevoering. In uw geschreven stuk wordt weliswaar gewag gemaakt van gegevensbewaring maar niet van gegevensbescherming. Deze laatste wordt niet één maal genoemd in het deel over burgerrechten.

(Applaus)

In uw document gaat het over grenswachten, maar over de opzet van een ontwikkelingsbeleid ter verlichting van de misère die de mensen naar onze kusten drijft, staat slechts een aantal gemeenplaatsen op de slotpagina. Wij lopen het risico dat wij in Europa tot stand brengen wat Dieter Lattmann in uw eigen land ooit als *eine lieblose Republik* omschreef.

Als ik een zin uit uw document mag citeren, dan graag deze: "Als er geen gemeenschappelijke Europese ruimte van rechtvaardigheid kan worden verwezenlijkt op het gebied van civiel recht en strafrecht, zal de Europese interne markt onvolledig blijven. Het verheugt mij dat u justitie en binnenlandse zaken ziet als een onderdeel van de Europese interne markt, maar waarom verzet u zich dan zo halsstarrig tegen de eisen van de burgers, die willen dat u het beleid hiervoor op dezelfde manier vaststelt als voor de interne markt, dat wil zeggen met gekwalificeerde meerderheid in de Raad en met medebeslissing?"

(Applaus)

U hebt het over de rol van de nationale parlementen, maar niet over de rol van het Europees Parlement. U probeert bij de goedkeuring van het Verdrag van Prüm inzake gegevensuitwisseling de bevoegdheid van de Gemeenschap te omzeilen. Het is niet verwonderlijk dat een voormalige president van uw land, Roman Herzog, zei dat Duitsland niet langer een parlementaire democratie is, aangezien zoveel wetten uit Brussel komen. Maar laten wij er dan tenminste voor zorgen dat Europa een echte parlementaire democratie wordt.

De EU is onmachtig op het gebied van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid - een ander terrein dat onder de eerste pijler zou moeten vallen. Wij kijken toe hoe Irak uiteenvalt. Vorig jaar alleen al waren er 34 000 burgerdoden. De mensen zeggen dat het vandaag beter is dan morgen. Dat is de meest urgente geopolitieke kwestie van deze tijd. Zoals u in uw programma zegt, is een effectiever en coherenter buitenlands beleid vereist.

Wij zijn blij met uw woorden over het milieu. De groene partij in uw land is dan misschien biologisch afgebroken, maar zij heeft duidelijk wel enige invloed gehad. Wij steunen met name uw plannen voor milieutechnologie en het handvest van Leipzig inzake Europese duurzame steden. Wij hopen dat u zult ijveren voor een begroting van de Europese Unie voor 2008 die ons de middelen zal geven om op te treden.

Mevrouw de bondskanselier, wat de Grondwet betreft wil ik u succes wensen. Veel leden van mijn fractie zijn niet optimistisch over de vraag of in Londen, Parijs of Warschau de voorwaarden aanwezig zijn om vooruitgang te boeken. Probeert u alstublieft om de EU dichter bij de burgers te brengen, om betere regelgeving en meer transparantie tot stand te brengen. Legt u de basis voor steun aan de Grondwet, maar onthoudt u ook wat Theodor Fontane zei:

"Een goede spijsvertering is beter dan een miljoen, maar nog beter dan een goede spijsvertering is een dikke huid."

Ik wens u veel succes tijdens uw voorzitterschap. Wij zullen aan het eind van uw termijn beoordelen wat u heeft bereikt.

(Applaus)

Cristiana Muscardini, *namens de UEN-Fractie. - (IT)* Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, mevrouw de bondskanselier, dit is al mijn vierde mandaat in dit Parlement, maar ik moet eerlijk zeggen dat het mij een waar genoegen was om naar uw woorden te mogen luisteren en om te mogen horen wat uw verwachtingen zijn. Toch hebben wij ook behoefte aan meer zekerheden.

Terecht herinnert u aan de verantwoordelijkheden die de vrijheid met zich meebrengt. Men mag geen misbruik maken van de eigen vrijheid als dat ten koste gaat van de ander. Wij geloven in deze woorden van u, maar wij willen ook graag herinneren aan een ander gezegde van Voltaire: "Als je met mij wilt spreken, bepaal dan je voorwaarden". Vandaag de dag zijn die voorwaarden wellicht dat er meer interne en externe regels moeten komen, duidelijke regels waar ieder zich in kan vinden. Ook moet er naast een handvest van de rechten in Europa een handvest van de plichten komen: de plichten van de burgers jegens de instellingen, maar vooral de plichten van de instellingen jegens de burgers. Er moet verdraagzaamheid komen en welwillendheid jegens anderen. Alles moet gezien worden door de bril van de ander. De mensen binnen en buiten de Unie moeten royaler gaan denken.

U bent de eerste vrouwelijke bondskanselier en de eerste voorzitter van de Raad die geboren en getogen is aan de andere kant van het IJzeren Gordijn. Voor mij is dat een gunstig voorteken, dat ook duidt op de morele en politieke wasdom van ons Europa.

Dit semester gaat met twee belangrijke gebeurtenissen van start: enerzijds de toetreding van Bulgarije en Roemenië en de daaraan gekoppelde noodzaak van een groter saamhorigheidsgevoel, en anderzijds

de verkiezing van vriend Poettering. Hij heeft veel bewijzen van waardering ontvangen, maar ook veel aansporingen om te ijveren voor afronding van de grote institutionele hervormingen die voor ons functioneren onontbeerlijk zijn.

De Unie wordt vertegenwoordigd door drie instellingen, maar ik mag denkkelijk wel stellen dat de echte politieke taken in handen van de Raad en het Parlement zijn. Het Parlement mag niet uitgesloten worden van het overleg over de hervormingen, dat terstond van start moet gaan. Het nieuwe verdrag moet begrijpelijker worden en het moet meer ingaan op de diverse behoeften, waarbij uiteraard de wortels van onze volkeren gerespecteerd moeten worden. Ook moet het verdrag weten in te spelen op de duizelingwekkende veranderingen die onze en andere samenlevingen doormaken. Het is thans zaak het debat in het Parlement aan te snijden en niet slechts de intergouvernementele methode te volgen.

Wij delen de zorg van het voorzitterschap omtrent het energievraagstuk. Dit probleem moet in een Europees kader opgelost worden en zeker niet via bilaterale akkoorden tussen Rusland en de afzonderlijke landen van de Unie. Ook moeten wij korte metten maken met het idee van een Oost-, Zuid-, Noord- en West-Europa. Het probleem van de levensomstandigheden van al onze burgers gaat de gehele Unie aan. Energie garandeert ontwikkeling en stabiliteit in de economie en het dagelijks leven. Energie en ontwikkeling gaan hand in hand met het milieuvraagstuk en met de eerbiediging van bepaalde factoren, die rampspoed brengen zodra ze geschonden worden.

Europa mag niet geconfronteerd worden met een tekort aan informatie over wat er op het Afrikaanse continent gebeurt, over de economische ontwikkeling, de levensomstandigheden, de bescherming van de mensenrechten, maar ook het veiligheidsbeleid, als het probeert het terrorisme uit te bannen. De terdoodveroordeling van Europese burgers in Libië, de voortdurende ontvoeringen van technici in Nigeria zijn zaken ten aanzien waarvan de Unie geen slappe en krachteloze houding mag innemen.

Wat er in Somalië is gebeurd, toont aan hoe weinig informatie de Europese Unie over de Somalische realiteit heeft, en hoe weinig kennis Europa van de internationale jihad-bewegingen heeft. Het is de taak van de Unie om de wettige regeringen te steunen, de bevolkingen te helpen bij het bereiken van betere levensomstandigheden en het terrorisme overal te verslaan.

Mede namens onze fractie vraag ik het Duitse voorzitterschap de strijd aan te binden tegen de opmars van pedofilie en tegen het gebruik van de media en informatienetwerken, die de kinderen beroven van hun waardigheid, hun leven, hun hoop. Het is onze plicht de zwaksten in bescherming te nemen, de kinderen die verkracht en uitgebuit worden. Wij moeten opkomen voor hun fysieke en geestelijke integriteit. Ook moeten wij zorgen voor een vreedzame ontwikkeling van onze maatschappij. Daarom vragen wij om een nieuwe weg, om een weg waarlangs Europa kan komen tot gemeenschappelijke normen en waarden om de technologie en de communicatie in goede banen te leiden, om borg te staan voor de burgers en onze landen.

Mevrouw de voorzitter, volgens ons is het belangrijk dat wij u hier vaak in ons midden hebben, zodat uit onze verschillende verantwoordelijkheden een Europa kan groeien met betere levensomstandigheden, meer zekerheid in de internationale betrekkingen en meer ontwikkeling voor de minst bedeelde landen.

Daniel Cohn-Bendit, namens de Verts/ALE-Fractie. - (DE) Mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, mevrouw de bondskanselier, mijnheer de Voorzitter, mijnheer de voorzitter van de Commissie, ik moet zeggen, mevrouw de bondskanselier, dat de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie uw jeugdige romantiek en uw liefde voor Europa deelt. Dat hebben we gemeen en daaraan hoeven we verder geen woorden te wijden. We kennen echter ook een zeker jeugdig ongeduld en dat is waarover ik me verbaas: hoe moet het dan verder? We houden van Europa, we willen Europa vorm geven. Toen u het over verdraagzaamheid had, had u niet alleen Voltaire moeten citeren, maar ook de durf moeten hebben om Rosa Luxemburg te citeren, die hetzelfde heeft gezegd en ook deel uitmaakt van ons gemeenschappelijk Europees verleden. Ja, zo is het nu eenmaal! Ik hou van Voltaire en ik hou van Rosa Luxemburg en in dit tijdperk van de vrouw mogen we ook vrouwen citeren.

Omdat de heer Daal het onderwerp aanroerde, wil ik eraan toevoegen dat ik bij diversiteit ook droom van diversiteit tijdens een voorzitterschap. Ik doe mijn ogen dicht en stel me voor hoe de heer Daal in 2008 een toespraak moet houden, terwijl een vrouwelijke Franse president voor dit Parlement staat en de diversiteit herstelt. Het zal fantastisch zijn en ik droom ervan hoe u hand in hand en wang tegen wang met Segolène Royal door Berlijn of Parijs wandelt. Er breekt voor Europa een nieuw tijdperk aan. Een tijdperk van diversiteit en meer vrouwen, heerlijk, fantastisch!

(Gelach)

Dit was mijn overdenking voor de zondag. Nee, dit is geen cabaret, dit gaat over politiek. Precies zoals u in Duitsland gelijk had met mevrouw Merkel, zo hebben ze in Frankrijk gelijk met Segolène Royal. Dat is gewoon een politieke constatering. Dat is geen cabaret, maar heuse serieuze politiek.

(Applaus)

Ik kom nu bij de onderwerpen uit uw toespraak. Het is fantastisch dat u vaart wilt zetten achter het constitutionele proces, maar hoe? Daarstraks zei onze goede vriend Barroso dat Nice niet genoeg is. Behalve dat Nice niet genoeg is, willen we ook geen intergouvernementele conferentie die tot zoiets gruwelijks heeft geleid als Nice. Als u dus denkt dat we het constitutionele proces opnieuw in de achterkamertjes van een intergouvernementele conferentie kunnen hervatten, dan zullen de burgers van Europa ons de rug toekeren.

Er moet een publiek debat komen, een Conventie, er moet worden gestemd. De politiek van sherpa's, de tijd van reflectie is voorbij. Ik kan u precies vertellen wat de regeringen vinden; over het constitutionele proces is alles allang gezegd. Hoe kunnen we alle regeringen zover krijgen, hoe kunnen we de diplomaten zover krijgen dat ze hun compromissen in het openbaar en niet in achterkamertjes sluiten? Dat is de uitdaging waarvoor u aan het eind van het Duitse voorzitterschap staat.

Wie zegt dat de Conventie ons met de problemen heeft opgezadeld? Het was de Conventie die het eerste en het tweede deel aannam. Toen kwamen de regeringen die ons in Thessaloniki het derde deel opdrongen en vervolgens moest de Conventie het binnen twee of drie weken allemaal in elkaar passen. De problemen in de Grondwet worden altijd veroorzaakt door de intergouvernementele stemmingen. Daarom willen we die niet meer.

(Applaus)

U had het ook over de uitdaging voor Europa in het Midden-Oosten. Terecht! Maar hoe? Ik geef u een tip. Hier in het Parlement werd ...

(Interruptie van de heer Ferber)

Jij hebt genoeg problemen met je CSU, dus hou je gedeisd! Ik heb voor jou ook een tip: mevrouw Pauli heeft gelijk.

(Gelach)

Weer een vrouw! De vrouwen maken tegenwoordig alles kapot.

Ik wilde het echter over het Midden-Oosten hebben: het Parlement heeft een resolutie aangenomen waarin staat dat er een grote regionale conferentie moet komen. Die moet natuurlijk worden voorbereid. Daarom zou het misschien een goed idee zijn - naar het voorbeeld van de Europese Unie, die ooit met kolen en staal is begonnen - indien Europa het initiatief zou nemen voor een grote regionale conferentie over water. Water is wat al deze landen bindt, Israël en Palestina, Syrië en Israël. Als het ons lukt door middel van een concreet project een basis voor vertrouwen te creëren, zou daarmee naar mijn overtuiging de eerste stap zijn gezet om op lange termijn in deze regio een goede verstandhouding te creëren.

U hebt gezegd dat we samen met Amerika moeten optrekken. Inderdaad, maar we moeten ons niet klem laten zetten naar het voorbeeld van Amerika, waar innovaties worden opgesloten in ondemocratische octrooien. Zoiets vernietigt diversiteit. We moeten dus niet alles van Amerika overnemen.

U noemde ook de klimaatproblematiek. Laten we met betrekking tot het klimaat Californië niet uit het oog verliezen. Vergeet u Bush! Laten we naar Californië gaan. Daar kunnen we zien welke vorderingen er op het gebied van het klimaat kunnen worden gemaakt.

(Applaus en interrupties)

Martin, er zijn soms ook conservatieven die iets intelligents doen.

(Interrupties)

Ik had het over het klimaat en niet over de doodstraf.

Mijn laatste punt: u wilt talent bevorderen. Gaat u dan ook eens na hoe Duitse scholen en andere scholen talent bevorderen. Het Duitse schoolsysteem bevordert geen talent, maar vernietigt het. Dat is wat we van Europa hebben geleerd.

Samengevat, mevrouw de bondskanselier: we zijn het eens ...

(Tekenen van onrust)

Darling, shut up!

(Tekenen van onrust)

We zijn het eens wat Europa aangaat, maar over het hoe moeten we stevig van gedachten wisselen.

(Applaus van de Verts/ALE-Fractie)

Francis Wurtz, *namens de GUE/NGL-Fractie.* - (FR) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de voorzitter van de Commissie, ik wil u, mevrouw de voorzitter, graag bedanken voor uw mooie toespraak, voor uw woorden over vrijheid en verdraagzaamheid en voor uw citaat van de grote Voltaire.

Van de zware opgaven waarvoor uw voorzitterschap zich geplaatst ziet, zullen sommige kwesties helaas wat aardser zijn, en dat geldt met name voor het op gang brengen van het proces dat over twee jaar moet leiden tot de goedkeuring van een nieuw Europees verdrag. Bij dit ene punt wilde ik kort enkele kanttekeningen plaatsen. Mijn collega Gaby Zimmer zal mijn opmerkingen zodadelijk nader toelichten.

Mijn eerste opmerking betreft de gezamenlijke verklaring over de vijftigste verjaardag van het Verdrag van Rome, die in deze context een belangrijke boodschap aan onze medeburgers zal zijn. Mag ik u een tip geven? Hoedt u voor te veel zelfgenoegzaamheid, voor overdreven positieve inschattingen, voor abstracte beloften, die uitweiden over grote principes maar hete hangijzers uit de weg gaan! Dat zou de huidige vertrouwenscrisis geenszins verminderen, maar de scepsis die nagenoeg overal de kop opsteekt juist versterken.

Mijn tweede waarschuwing betreft het initiatief - waarvoor u ongetwijfeld niet zelf verantwoordelijk bent - om eind januari alleen vertegenwoordigers bijeen te brengen van de landen die de ontwerp-Grondwet hebben geratificeerd. Ik vind het ongelukkig en contraproductief om de zogenaamde slechte leerlingen van de Europese klas op deze manier op de vingers te tikken. We moeten juist een open, eerlijke en respectvolle dialoog aangaan met alle landen van de Unie, zonder de confrontatie te ontlopen. Ontlopen we deze wel, dan doen we alleen onszelf een plezier en komen we niet verder.

Ik ben ervan overtuigd - en dat is het laatste punt dat ik wil benadrukken - dat het onbehagen over de huidige koers van de Unie niet alleen Frans of Nederlands is. Het is Europees en heeft, zoals Martin Schulz zojuist zei, voornamelijk een sociale achtergrond. Op dat punt moeten we een geheel andere koers gaan varen. In het programma van het Duitse voorzitterschap stelt u voor wat de heer Schulz u daarnet vroeg, namelijk - en ik citeer - dat de Europese projecten in de toekomst tevens worden beoordeeld op hun sociale consequenties. Prima! Laten we daar dan gelijk mee beginnen! Met het derde spoorwegpakket over de liberalisering van de spoorwegen bijvoorbeeld, of door deze benadering toe te passen op reeds bestaande richtlijnen, zoals de dienstenrichtlijn of de arbeidstijdenrichtlijn, of op handen zijnde besluiten, zoals die over de modernisering van het arbeidsrecht.

Zoals uw landgenoten Karl Marx en Friedrich Engels ooit zeiden, is het bewijs van de pudding in het eten. Het bewijs van het sociale Europa is in het in de praktijk brengen daarvan. Dus om het motto van uw voorzitterschap aan te halen: "gezamenlijk slaagt Europa".

(Applaus)

Nigel Farage, *namens de IND/DEM-Fractie.* - (EN) Mijnheer de Voorzitter, wij zijn getuige geweest van het begin van een oneerlijk en ronduit gevaarlijk Duits voorzitterschap. U wilt de EU-Grondwet nieuw leven inblazen maar daarbij referenda in de belangrijkste lidstaten voorkomen. Dat is niet alleen een belediging aan het adres van de Fransen en de Nederlanders, maar in wezen een klassiek voorbeeld van het nieuwe fenomeen dat ik vanochtend overal om mij heen heb gezien, van het EU-nationalisme, waarbij men van geen 'nee' wil horen.

Er schuilt misschien een sprankje hoop in uw toespraak van vanmorgen, mevrouw Merkel, aangezien u uitvoerig sprak over vrijheid. Ik ben het met u eens dat dat belangrijk is. Daarom vraag ik u of u de mensen van Europa alstublieft de vrijheid wilt geven om hun eigen toekomst te bepalen, via vrije en eerlijke referenda en of u ervoor wilt zorgen dat deze Grondwet hun niet wordt opgedrongen.

(Applaus van de IND/DEM-Fractie)

Als u daar niet in slaagt, als u de mensen in Europa blijft negeren, dan kweekt en scheidt u zelf de intolerantie, het extremisme en het racisme die u zegt te willen stoppen. Geeft u de mensen in 's hemelsnaam de kans om zich uit te spreken!

(Applaus van de IND/DEM-Fractie)

Andreas Mölzer, namens de ITS-Fractie. - (DE) Mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, u wilt het Grondwettelijk Verdrag voor Europa, dat door de volksraadplegingen in Frankrijk en Nederland allang ten grave is gedragen, nieuw leven inblazen. Vergeet u daarbij echter niet dat het geenszins zo is dat in de andere landen een meerderheid van de bevolking met deze EU-Grondwet heeft ingestemd. Meestal gebeurde dat slechts door een politieke elite die ver van de bevolking afstaat. Deze elite is dan ook nog verbaasd over het gebrek aan enthousiasme en de EU-sceptis onder het soevereine volk.

Men wijt de Europa-moeheid aan het feit dat er geen Grondwet is. Het ontbreken van een dergelijke Grondwet zou er de oorzaak van zijn dat Raadsvergaderingen achter gesloten deuren plaatsvinden. Democratische tekortkomingen zouden moeten worden weggenomen door nog meer bevoegdheden aan de Commissie over te dragen. Dat zijn toch tegenstrijdige opvattingen!

Het wordt helemaal lachwekkend wanneer men een Europees referendum over de Grondwet voorstelt maar tegelijkertijd de landen die de Grondwet niet aanvaarden, de suggestie aan de hand doet om eens na te denken over de vraag of ze nog wel in de EU willen blijven. We hebben echter geen constitutioneel gedrocht met centralistische neigingen nodig, mevrouw de bondskanselier. In plaats daarvan moeten we onze burgers eindelijk inspraak geven bij belangrijke beslissingen, en oplossingen bieden voor problemen die allang hadden moeten worden opgelost, zoals globalisering, migratie en werkloosheid.

U kunt uw aandacht beter richten op de vraag hoe u een van uw belangrijkste verkiezingsbeloften kunt inlossen, namelijk hoe u de toetreding van Turkije tot de EU kan tegenhouden. Dat bent u namelijk niet alleen uw Duitse landgenoten, maar alle Europeanen verplicht. Probeert u tijdens het Duitse voorzitterschap eindelijk ook een oplossing te vinden voor het probleem van de illegale massa-immigratie in het zuiden van de Unie. Daarmee bewijst u de door u terecht zo geprezen Europese identiteit van nationale en culturele diversiteit een veel grotere dienst dan met het reanimeren van een Grondwettelijk Verdrag dat allang dood is.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, mevrouw de bondskanselier, u verdient absoluut veel respect voor alles wat u tot nu toe in uw leven hebt gepresteerd. Daarom doe ik een beroep op u om nog een keer alle moed te verzamelen en uw vasthoudendheid te tonen: loopt u niet in de val van uw collega's van de andere regeringen door wat te gaan prutsen aan wat u regelgeving noemt.

U hebt veel woorden gewijd aan het Europese huis, aan de ziel van Europa, aan verdraagzaamheid, maar u hebt tot nu toe niets gezegd over wat daaronder zit: het democratische fundament. Ik raad iedereen aan om regelmatig het artikel van Roman Herzog te herlezen, en ook u zou ter harte moeten nemen wat hij schrijft: zonder democratische legitimatie, zonder fundament kan het Europese huis dat u voor ons hebt opgeroepen, niet functioneren. Ik vraag u daarom nog een keer de stoute schoenen aan te trekken en de grote sprong te wagen. Ik vraag u niet alleen over regels te praten, maar iets te doen wat veel fundamenteler is: u noemde zelf het teamvoorzitterschap van drie lidstaten. Flanst u niet iets in elkaar wat te veel vergt van de burgers, geen rekening houdt met het Parlement en uiteindelijk evenals de republiek waaruit u oorspronkelijk afkomstig bent, op de vuilnisbelt van de geschiedenis zal belanden.

Werner Langen (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de bondskanselier, mijnheer de voorzitter van de Commissie, de Fractie van de Europese Volkspartij en in het bijzonder de leden van de Duitse CDU/CSU-delegatie zijn blij met uw voorzitterschap. U hebt een uitstekend programma! U hebt een ambitieus programma gepresenteerd. Ik ben ervan overtuigd dat u het halfjaar van uw voorzitterschap succesvol zult afsluiten. Wij zullen u in ieder geval van harte steunen.

Ik weet zeker dat u erin zult slagen om de geest van vertrouwen, waarover de heer Schulz eerder sprak, nieuwe kracht te geven. De heer Schulz heeft bij zijn opsomming echter iemand vergeten, en dat verbaasde me: de vorige bondskanselier, de heer Schröder, die door zijn buitenlands beleid in feite de geest van vertrouwen in Europa teniet heeft gedaan. Wij vestigen onze hoop op u!

Laten we hier echter geen discussies voeren over binnenlandse aangelegenheden, over kernenergie of over onderwijsbeleid - al die zaken spelen hier geen rol. In plaats daarvan steunen we de prioriteiten van het Duitse voorzitterschap. We willen verder komen met het Grondwettelijk Verdrag en we willen het Europese wetgevingsproces herzien. Ik juich ook het voorstel voor discontinuïteit toe. Het klopt dat de rol van het Europees Parlement kan worden versterkt, evenals die van de Commissie. In het verleden kwam het echter vooral door de Raad dat wetgevingsvoorstellen pas na tien jaar weer boven water kwamen.

We zijn blij, mevrouw de bondskanselier, dat u zich tijdens uw voorzitterschap vooral wilt bezighouden met de problemen op het gebied van het Europees buitenlands beleid en het energiebeleid. Ik ben ervan overtuigd dat u hierbij successen zult boeken. Wij steunen u in ieder geval!

Misschien klopt wat de heer Schulz zegt: Europa is een model van vrede en welvaart en het is een economisch model. Als we het echter tot een sociaal model willen uitbreiden, moeten we wel nadenken over de vraag waar de bevoegdheden van de Europese Unie liggen. Daar waar de lidstaten bevoegd zijn, moeten zij hun verantwoordelijkheid nemen, niet meer en niet minder.

Wij verheugen ons op de komende periode en wensen u veel succes!

Hannes Swoboda (PSE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, ik wil u graag complimenteren met uw toespraak en ik ben blij met de waarden die u daarin noemde. Wij hebben echter één waarde gemist, namelijk de waarde van solidariteit. U hebt zich uitgesproken voor een sociaal Europa. U zou echter van onze kant nog meer steun krijgen indien u ook solidariteit zou opnemen in de lijst van waarden die voor Europa zo belangrijk is.

Ik denk aan de werklozen en de sociaal zwakkeren. U noemde hen. In sommige landen van Europa neemt de armoede toe. Dat is een schandalige ontwikkeling, die we gezamenlijk moeten tegengaan. Ik zou u willen aanbevelen om het tot uitdrukking brengen van deze solidariteit - en van de solidariteit tussen de afzonderlijke lidstaten - als extra punt in uw programma op te nemen. Denkt u maar eens aan het energiebeleid. Als de lidstaten op dit terrein niet solidair zijn met elkaar, zullen we geen gemeenschappelijk energiebeleid kunnen ontwikkelen.

Ten aanzien van het buitenlands beleid heeft de Amerikaanse president helaas niet de raad van bondskanselier Schröder opgevolgd. Daardoor is hij terechtgekomen in de ellende waarin we nu allemaal zitten. Ik wil dat nu niet tegen Amerika gebruiken, maar de Amerikaan Richard Haas, een man van het midden, stelde kort geleden vast en ik citeer letterlijk:

(EN) 'Het Amerikaanse tijdperk in het Midden-Oosten is voorbij. Meer dan wat ook was het de oorlog in Irak [...] die er een einde aan maakte.

(DE) Hier moet Europa hulp bieden, hier moet Europa inspringen. Er is voor het Duitse voorzitterschap veel werk aan de winkel als we willen nagaan hoe we de sociaal zwakkeren en de mensen in deze door crises geteisterde regio kunnen helpen.

De Duitse initiatieven met betrekking tot Syrië zijn goed. Ook het initiatief van Frankrijk ten aanzien van Iran is goed. U moet er echter voor zorgen, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, dat we een gemeenschappelijk en solidair buitenlands beleid krijgen. Alleen dan kunnen we de mensen in het Midden-Oosten helpen. Ook de mensen in ons eigen werelddeel kunnen we alleen helpen als we solidariteit hoog in het vaandel dragen.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte mevrouw Merkel, ik zou u als voorzitter van de Raad heel hartelijk willen bedanken voor uw prachtige en ook zeer gevoelige woorden. Uw betoog over de waarden die we met elkaar gemeen hebben, zoals tolerantie en vrijheid, waren zeker belangrijk voor het vinden van de ziel, waarover u hebt gesproken.

U weet natuurlijk wat er allemaal verwacht wordt van het Duitse voorzitterschap van de Raad, en vooral ook van u, als voorzitter van de EU, want er bestaat een tekort aan moed en leiderschap in deze EU.

Van u, mevrouw Merkel, wordt verwacht dat u die moed en dat leiderschap toont, niet meer, maar ook niet minder. Voegt u de daad bij het woord! Dat is wat wij allemaal van u verwachten.

Ik ben blij dat u gezegd heeft intensief en constructief met ons te willen samenwerken. U kunt van ons op aan. Ik wil graag dat het voorzitterschap van ons land een succes wordt!

Ik ben ook blij met uw klare taal over het tijdsschema voor het Grondwettelijk Verdrag. U hebt gezegd dat het in de lente van 2009 geratificeerd moet zijn, en dat vind ik goed. U wilt de andere regeringsleiders ook op die koers krijgen. Dat is helder. Er moet echter ook helderheid komen over de vraag over welk Grondwettelijk Verdrag we het eigenlijk hebben. Het bestaande Verdrag heeft schipbreuk geleden; het is afgewezen. Daarom zou ik u heel concreet willen vragen: wat zijn uw ideeën hierover? Wilt u een kortere versie, zoals al voorgesteld is? Of wilt u het bestaande Verdrag handhaven? Hoe moet het geratificeerd worden? Mag ieder land zijn eigen procedure en zijn eigen tempo bepalen? Moeten er nationale referenda komen, of wilt u dat vermijden?

U hebt telkens weer gezegd, mevrouw Merkel, dat u de burgers in het middelpunt van het Europees beleid wilt plaatsen. Dat is absoluut juist! Dat moet ons antwoord zijn op de groeiende eurosceptis, op het toenemende aantal burgers dat zegt: we willen geen Europa van de geheime diplomatie, we willen een Europa van de burgers! Het Grondwettelijk Verdrag is meer dan een document met procedures en regels voor stemmingen. Het kan de basis zijn voor onze gezamenlijke waarden. Daarom moeten de burgers van Europa de kans krijgen om zich daarover uit te spreken. Wat vindt u, mevrouw Merkel, van het idee om overal in Europa op dezelfde dag een referendum te houden? Dat zou een historisch moment zijn. Dan zouden de burgers hun zegje kunnen doen.

Tot slot wil ik er nog op wijzen dat meer dan een miljoen burgers wil dat we dergelijke debatten in Brussel voeren. Ook ik zou dat wensen. U hebt het in de hand.

Gabriele Zimmer (GUE/NGL). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de bondskanselier, ik kan me vinden in uw toespraak, maar tegelijkertijd moet ik u tegenspreken. Het verheugt me dat u volgens de dialectiek van Marx grote Europeanen heeft geciteerd, Plato, Voltaire en ook Rosa Luxemburg. Dat hebt u terecht gedaan. Maar - en daarover zijn we het niet met u eens - in Europa hebben we de vrijheidsrechten en de mensenrechten nog op geen stukken na verwezenlijkt! Ze gelden niet voor mensen zonder papieren, en ook niet voor de talloze vluchtelingen, die dag in dag uit aan de buitengrenzen van de EU aankomen. We hebben de beelden van Ceuta, Melilla en Lampedusa allemaal voor ogen!

En u hebt ook gelijk, mevrouw de bondskanselier, wanneer u zegt dat we voor de vrijheid keer op keer opnieuw moeten strijden. Het is echter ook een feit dat vrijheid alleen mogelijk is als er sociale gelijkheid heerst. Miljoenen mensen worden dag in dag uit uitgesloten, zijn werkloos, kunnen van hun inkomen niet rondkomen. De sociale kloof wordt al dieper, ook omdat we de Strategie van Lissabon uitvoeren, of juist daarom. Dat alles maakt het volgens mij onmogelijk om de individuele vrijheidsrechten en de sociale mensenrechten te garanderen. Hetzelfde geldt voor de toegang tot cultuur en onderwijs voor alle personen die in de EU leven, vooral ook in Duitsland.

Helaas heeft u geen enkel concreet initiatief genoemd om een nieuwe koers voor de EU te bepalen, in de richting van een sociale unie, met als doel de invoering van bindende sociale en ecologische minimumnormen en een minimuminkomen in de EU. Ik zie geen initiatief om ervoor te zorgen dat tijdens het Duitse voorzitterschap van de Raad de baas zelf - in dit geval de bazin - vastberaden ten strijde trekt tegen armoede en sociale uitsluiting.

Ik wil nog iets zeggen over de Europese Grondwet. Er is al heel wat kritiek gekomen. Wij verwachten dat er in het debat over de Grondwet ook rekening wordt gehouden met de minderheden. Ook zij moeten in de toekomst met de Grondwet kunnen leven. Zij mogen niet voortdurend gedwongen zijn om 'nee' te zeggen. Een Grondwet moet de deur openzetten voor de toekomst. Er moeten wisselende politieke meerderheden kunnen ontstaan. Als de Grondwet uitsluitend gericht is op de markteconomie, zal dat niet lukken!

Jens-Peter Bonde (IND/DEM). - (DA) Mijnheer de Voorzitter, bondskanselier Merkel, dank u voor de vriendelijke ontvangst van de fractievoorzitters in Berlijn. Dat was een goed begin van het Duitse voorzitterschap. Vandaag hebt u mooie woorden gesproken over diversiteit en vrijheid en respect voor nationale en regionale parlementen. U wilt er ook voor zorgen dat voortaan niet langer 84 procent van de Duitse wetten uit Brussel komt, iets waarover de voormalige Duitse president Roman Herzog zich onlangs beklaagde. Men is nu bezig om de verworpen Grondwet in achterkamertjes door te nemen en

te heronderhandelen, om te zien welke grondwetartikelen zonder volksreferenda toch naar binnen kunnen worden gesmokkeld. Als men met deze exercitie doorgaat, zal dat resulteren in een ernstige vertrouwenscrisis tussen de burgers en hun gekozen vertegenwoordigers. Het is veel verstandiger om de toekomst samen met de burgers vast te leggen dan tegen hun wil in te gaan. Waarom zegt u niet nu al dat de tekst waarover u het eens bent, aan een referendum wordt onderworpen in alle landen waar dat grondwettelijk mogelijk is, en dan graag op dezelfde dag? Dan kennen we het standpunt van de burgers. Dan kan er definitief en snel onderhandeld worden over de uiteindelijke artikelen, en dan hebben we spelregels die de mensen actief ondersteunen, in plaats van dat ze met nog meer afschuw op alle volksvertegenwoordigers reageren.

(DE) Mevrouw de bondskanselier, mijnheer de Voorzitter, ik kom uit Noord-Sleeswijk en dank u hartelijk.

Jean-Claude Martínez (ITS). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik wil mevrouw de bondskanselier bedanken, want nu we met zijn zevenentwintigen zijn, zal het eerstvolgende Duitse voorzitterschap van de Unie pas in 2020 zijn, en dus moet u nu de koers van de Unie uitstippelen. Uiteraard zijn er technische dossiers, en het zou goed zijn om bijvoorbeeld de toekomst van onze boeren na 2013 veilig te stellen.

Maar ons lot ligt elders. Mevrouw de bondskanselier, als we de ziel van Europa willen vinden, kunnen we slechts twee wegen bewandelen. De eerste is die van Orpheus die naar de onderwereld ging om Eurydice te zoeken - de Europese grondwet. Hij raakte haar kwijt omdat hij achteromkeek. Mevrouw, kijkt u vooruit! Kijkt u niet om, zelfs niet naar grondwetsverdragen. Doe Frankrijk in plaats daarvan een strategisch aanbod dat verder gaat dan het Elysée-verdrag uit 1963. Treedt u in de voetsporen van Churchill en niet in die van Bismarck, om de problemen die u schetst het hoofd te bieden. Stelt u voor om een symbool te delen - een dubbele Frans-Duitse nationaliteit bijvoorbeeld.

Omdat u echter op zoek bent naar de ziel van Europa, is de tweede weg die van de wereld die Europa, van Vasco de Gama, de heer Barroso tot aan Goethe, heeft verlicht. De ware uitdaging van de eenentwintigste eeuw is om de wereld op te bouwen, te beginnen met de gemeenschappelijke dimensies van planetair mede-eigendom, dat wil zeggen het gezamenlijke beheer van voedsel - eten -, water - drinken -, geneesmiddelen - zich verzorgen - en van onderwijs - kennis vergaren.

Mevrouw de bondskanselier, u vertegenwoordigt het Duitse volk, ik ben afgevaardigde van het volk der wijnboeren, ik hef mijn glas op u: *viel Glück*.

Gianni De Michelis (NI). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, mevrouw de bondskanselier, u neemt het voorzitterschap over in een voor Europa heel hachelijk tijdsgewricht. Maar het zal u een steun zijn te weten - zoals Voorzitter Poettering terecht heeft benadrukt - dat u persoonlijk en uw land het voornaamste succes van het Europese integratieproces zijn, van de hereniging van ons continent in vrijheid en democratie, na de verdeeldheid die de wereldoorlogen en daarna de koude oorlog teweeggebracht hadden.

Maar ondanks dit succes zit Europa in de put. Teveel burgers hebben hun vertrouwen in de integratie verloren. Er moet dus snel een koersombuiging komen. Het programma dat u ons hebt gepresenteerd, lijkt ons doelmatig en weloverwogen, maar er moet wel prioriteit worden gegeven aan de dossiers waarmee op snelle en efficiënte wijze en met feitenmateriaal aangetoond kan worden dat Europa beter is dan een niet-Europa. Wij willen de nadruk leggen op drie thema's: de kwestie van de Balkan en het Midden-Oosten, de strijd tegen het terrorisme en het energievraagstuk.

Met name op het vlak van de energievoorziening doet zich een bijzondere kans voor, en die houdt verband met het vijftigjarig bestaan van het Verdrag van Rome. Is er een betere kans denkbaar om ditmaal de daad bij het woord te voegen en een instelling nieuw leven in te blazen die toen is ingevoerd en vandaag de dag waarschijnlijk nuttiger kan zijn dan destijds?

Met een Euratom II kan de mogelijkheid gecreëerd worden om op Europees niveau aan te pakken wat op het niveau van de afzonderlijke lidstaten nog niet overal afgehandeld kan worden, en waar Europa absoluut niet achterop mag blijven. Ik denk aan het wetenschappelijk onderzoek, de omgang met delicate kwesties, zoals verrijking en verwijdering van kernafval. Denkt u daar vooral aan, mevrouw de bondskanselier, maar allereerst wil ik u van harte veel succes wensen!

Timothy Kirkhope (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de bondskanselier, ik wil u, als leider van de Britse conservatieve delegatie en namens de Europese democraten in de PPE-DE-Fractie,

vandaag graag ook persoonlijk warm welkom heten in het Europees Parlement. Om te beginnen wil ik u complimenteren met het feit dat u zo snel een ontmoeting hebt gehad met de Amerikaanse president. Er is te lang sprake geweest van een duidelijk schisma tussen Europa en de Verenigde Staten en het is tijd om de zaken om te buigen in de goede richting. U legt een solide basis voor toekomstige samenwerking.

Ik ben ook blij met enkele belangrijke maatregelen die in het werkprogramma van uw voorzitterschap worden genoemd: de nadruk op economische hervormingen, het belang van minder regels en uw nadruk op de strijd tegen klimaatverandering, die ons allen van nu af aan veel meer zou moeten bezighouden. Als Britse conservatief hoef ik niet te zeggen dat ik de nadruk op de wederopstanding van de Europese Grondwet niet toejuich. Dit kan het gevoel van vervreemding binnen Europa versterken, hetgeen contraproductief is en de zaken compliceert op een moment waarop wij juist vooruitgang moeten boeken.

Ik denk dat de opmerkingen van de voormalige president Herzog heel belangrijk zijn. Hij maakt zich ook grote zorgen over de mogelijkheid om de krijgsmachten in de EU te centraliseren. Ik denk dat de Europese landen veel samen kunnen doen, en zoals de leider van mijn partij heeft gezegd, is dat omdat wij een toekomst willen zien voor de EU en omdat wij een sterk Europa willen dat zijn eigen fouten onder ogen kan zien. Ik ben het daarmee eens.

Maar u heeft gelijk: vrijheid, diversiteit, tolerantie en samenwerking: dat is de weg naar voren. Ik wens u veel geluk!

De Voorzitter. - Als ik geweten had dat u Duits sprak, mijnheer Kirkhope, had ik geen mogelijkheid voorbij laten gaan om u in het Duits aan te spreken. Misschien gaan we dat in de toekomst ook doen!

Robert Goebbels (PSE). - *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de voorzitter van de Raad, na de geslaagde uitbreiding moet nu de institutionele verdieping komen. Anders kwijnt de Unie weg, en wordt ze een vrijhandelszone. Sommige lidstaten willen dat ook. Duitsland heeft de kracht om het roer om te gooien. We mogen de koers niet door de neezeggers laten bepalen. In juni moeten we duidelijke taal laten horen. Een vernieuwd grondverdrag moet de Unie weer handelingsbekwaam maken. Anders ontstaat er automatisch een Europa van twee snelheden.

Het vrij verkeer van onze burgers en de Schengen-overeenkomst zijn oorspronkelijk tot stand gebracht door vijf staten. De eurozone is een kern-Europa, met een lagere inflatie dan de VS of Groot-Brittannië. Het Verdrag van Prüm is een nieuwe dimensie in de bestrijding van de misdaad. We zeggen 'ja' tegen tolerantie, mevrouw Merkel, maar toch moet ook voor neezeggers en voor *fellow-travellers* het uur van de waarheid komen. Dat geldt ook voor energie en klimaatbescherming. Slechts 30 van de 180 leden van de VN hebben zich onderworpen aan de Kyoto-verplichtingen. Vorig jaar kwam veertien procent van de mondiale CO₂-emissie voor rekening van de EU, niet omdat we het zoveel beter zijn gaan doen, maar omdat andere landen meer CO₂ hebben geproduceerd. Daarom is het de hoogste tijd dat er een energiekere energiediplomatie komt.

Tot slot nog iets over de interne markt: die leeft van de vrije mededinging. De markt kan echter niet alles. Een verstandige vrouw heeft onlangs gezegd dat de Commissie de politiek beschouwt als synoniem met concurrentievervalsing. De Commissie en haar ambtenaren moeten zich weer onderwerpen aan het primaat van de politiek. Europa is meer dan een markt. Het is primair een dienstverlening. De sociale behoeftes van de burger moeten centraal staan.

Lena Ek (ALDE). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, als lid van de commissie voor de Strategie van Lissabon en als coördinator van de ALDE-Fractie in de Commissie industrie, onderzoek en energie, heb ik drie wensen aan het begin van het nieuwe jaar.

Eerste wens: onderzoek en innovatie. Zet u vaart achter de ontwikkeling van de technische platforms om de Europese industrie de daarbij behorende mogelijkheden te bieden.

Tweede wens: gebruikt u de Lissabonagenda om de economische, de sociale en ecologische ontwikkeling met elkaar te combineren en een aanvang te maken met de ontwikkeling van een werkelijk Europees, groen industriebeleid. Dat is namelijk een manier om te concurreren met de Amerikanen.

Derde wens energie. Ontwikkelt u een nieuwe strategie voor de productie, distributie en consumptie van energie. In de onderhandelingen met Rusland moeten we ons baseren op reciprociteit. Die ontbreekt nu. Wat verder nog ontbreekt is gerechtigheid, discussie en transparantie.

Tot slot: de Baltische gaspijplijn. Deze moet worden beoordeeld volgens de Zweedse milieuregels. Verder is het volledig onaanvaardbaar dat Russische troepen een pijplijn bewaken die door het grondgebied van lidstaten loopt.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – A Uachtaráin, a Sheansailéir, tá lúcháir orm go n-aithnítear anois mo theanga féin, an Ghaeilge, mar theanga oifigiúil agus oibre den Aontas. Leanfaidh muid linn in GUE/NGL brú a chur ar mhaithe le comhionannas iomlán do chainteoirí Gaeilge i bParlaimint na hEorpa.

Ó thaobh Uachtaránacht na Gearmáine de, tá mé buartha go bhfuil sé de rún agaibh béim chomh mór sin a chur ar iarrachtaí chun Bunreacht na hEorpa a athbheochan, ag léiriú neamhaird i dtaca le toil thoghthóirí na Fraince agus na hOllainne.

B'fhearr i bhfad don Uachtaránacht díriú ar dhul i ngleic le bochtanas, le neamhionannas agus le ciníochas; ag daingniú Eoraip Shóisialta; ag cosaint saoirsí sibhialta, cearta daonna agus trádáil chóir, agus ag dul i ngleic le éagothromaíochtaí domhanda.

Spreagfainn an Uachtaránacht nua chun éisteacht le guthanna na saoránach fud fad na mBallstát agus freagairt dá réir sin le clár oibre atá níos dírithe ar dhaoine agus a bhfuil ceartas sóisialta agus eacnamaíoch agus comhionannas polaitiúil agus cultúrtha ag a chroí.

Bastiaan Belder (IND/DEM). - Voorzitter, het Duitse voorzitterschap geeft in mijn ogen terecht prioriteit aan de verdragmatige toekomst van de Unie. De manier waarop stelt me echter teleur. Ik vind het een fundamentele misser dat u de afgewezen Grondwet laat prevaleren boven het starten van nieuwe onderhandelingen. Daarmee verspilt u veel kostbare tijd.

Mijn teleurstelling betreft daarnaast het informele overleg waarbij alleen die landen die de Grondwet reeds geratificeerd hebben, welkom zijn. Ik kan u verzekeren dat deze contraproductieve benadering de publieke opinie in Nederland en Frankrijk bepaald niet enthousiaster over Europa zal maken. U bent, hoop ik, met mij van mening dat juist de publieke opinie in deze twee landen niet van een extra dosis Eurosepsis voorzien moet worden.

Ik wil u als voorzitter van de Raad vragen of dit soort overleg deel uitmaakt van uw strategie voor het voorzitterschap. Hoe kunt u een goede voorzitter van de hele Raad zijn, terwijl u tegelijkertijd deelneemt aan besloten overleg waarbij lidstaten worden uitgesloten? Is het juist nú niet van groot belang om Frankrijk, Nederland en de landen die het nog niet geratificeerd hebben collectief, d.w.z. binnen regulier Raadsverband, te consulteren? Raadsvoorzitter, *Ich wünsche Ihnen Gottes Kraft und Gottes Segen für Ihre Arbeit.*

Maciej Marian Giertych (NI). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de bondskanselier, Duitsland is nu voorzitter van de Europese Unie en de G8, en ook het Europees Parlement heeft een Duitse voorzitter. En dat is nog niet alles: we horen dat Duitsland van plan is om met de twee volgende voorzitterschappen, van Portugal en Slovenië, eenzelfde beleidslijn te volgen. Dat betekent dat hetzelfde beleid wordt gevoerd in de betrekkingen met Rusland in verkiezingstijd, want in Rusland wordt een nieuwe president gekozen en er zijn ook verkiezingen voor de Doema. Het komt erop neer, dat Duitsland dat beleid dicteert.

Wat betekent dit voor ons? Duitsland gaat nu namens de Unie onderhandelen over een nieuwe partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomst. Deze overeenkomst zal in de eerste plaats pragmatisch van opzet zijn. Het gevaar bestaat evenwel dat in de onderhandelingen wordt voorbijgegaan aan de belangen van de landen uit het voormalige Oostblok. Dat is wel gebleken uit de kwesties rond de Oostzeegasleiding en de vrachtveerverbinding van Baltijsk naar Sassnitz. De bilaterale betrekkingen tussen Duitsland en Rusland worden opgewarderd tot betrekkingen tussen de EU en Rusland.

Dit geldt ook voor het reactiveren van de al verworpen ontwerp-Grondwet. Die Grondwet is gunstig voor het grootste land in de EU, omdat de kleinere landen hun vetorecht verliezen. Maar juist dat veto stelt ons in staat onze belangen te beschermen, wanneer die over het hoofd worden gezien.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE-DE). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, het verheugt me het woord te mogen voeren op een bijzondere dag als vandaag, een dag waarop u dit Parlement voorziet. Ik hoef u denk ik niet te wijzen op de gevoelens van bewondering en vriendschap die ik voor u koester.

Het verheugt me eveneens de toespraak van mevrouw Merkel te hebben mogen beluisteren, en met name het eerste deel daarvan. Ik geloof dat een politiek leider iemand is die visie laat prevaleren boven

politieke actie, en vandaag zijn we hier getuige geweest van veel visie. Die is nodig, mevrouw Merkel, omdat het in het Europa van vandaag al wemelt van de cijferlaars, wicelaars en dwarsliggers. Ik geloof dat een beetje visie, geworteld in waarden en beginselen, nodig is om het geloof weer aan te wakkeren. Daarmee wil ik u dan ook gelukwensen.

Ook wil ik u ermee gelukwensen dat u het streven naar een oplossing voor het Grondwettelijk Verdrag tot prioriteit van het Duitse voorzitterschap hebt gemaakt. Voorzitter Barroso heeft duidelijk uiteengezet waarom het Grondwettelijk Verdrag beter is dan de bestaande Verdragen. Dat wordt door niemand betwijfeld. In vergelijking met wat we nu hebben, is het Grondwettelijk Verdrag oneindig veel beter.

Er is echter ook een psychologisch argument: veel Europeanen denken dat de crisis in Europa zal aanhouden, zolang er geen oplossing is voor de kwestie van de Grondwet. We moeten dus een passend antwoord vinden om die impasse te doorbreken.

Ik geloof niet, mevrouw Merkel, dat dit de dag is om ons de sleutel tot dat antwoord te geven. Dat is onmogelijk. Er is nog veel te bespreken. U hebt echter het volgende gezegd: "Ik wil dat de Europese Commissie en het Europees Parlement worden geraadpleegd". Eerlijk gezegd lijkt raadpleging me wat mager. De Europese Commissie en het Europees Parlement moeten meewerken aan de oplossing, en wel omdat de geschiedenis heeft uitgewezen dat de regeringen het binnenlandse belang laten prevaleren boven het algemeen belang en omdat de Commissie en het Parlement - Europese instellingen, instellingen voor iedereen - een bredere visie hebben.

Hebt dus moed, mevrouw Merkel, al is het alleen maar om gehoor te geven aan Schillers woorden "*den Mutigen hilft Gott*" [God helpt de moedigen].

Jan Marinus Wiersma (PSE). - Voorzitter, dank u wel mevrouw Merkel voor uw indrukwekkende toespraak. We zijn het eens met de prioriteiten die u heeft geformuleerd als het gaat om het buitenlands beleid. Stabiliteit op de Balkan hangt af van een Europees perspectief, heeft u gezegd. Daar zijn we het zeer mee eens en het is goed dat u dat hier nog eens bevestigd heeft namens de Raad.

Het meest urgent is natuurlijk de kwestie Kosovo. U heeft daar een opmerking over gemaakt. Een vorm van onafhankelijkheid voor Kosovo lijkt onvermijdelijk. De vraag is nu wat de Europese Unie kan doen om een dergelijke oplossing aanvaardbaar te maken voor Servië en in zekere zin ook voor Rusland, dat heeft verklaard een niet met Servië uitonderhandeld akkoord in de Veiligheidsraad niet te accepteren. Ik hoop dat het voorzitterschap een bijdrage kan leveren in de vorm van een actieve dialoog met Servië na de verkiezingen volgende week of eind van deze week met de nieuwe regering daar, maar ook gebruikmaakt van de goede betrekkingen met Moskou om te zoeken naar een oplossing die voor iedereen aanvaardbaar is. Waarbij wij in ieder geval de vergelijking afwijzen die door Moskou soms wel wordt gemaakt: de kwestie Kosovo en de conflicten in andere delen van Europa.

Dat brengt mij op het tweede punt. U heeft een aantal opmerkingen gemaakt over de relaties met Rusland. Wij zijn het eens met het zoeken naar een evenwichtige benadering waar zowel economische betrekkingen, energie, mensenrechten en ook de situatie in Rusland zelf en de kwestie van een aantal conflicten in de gedeelde nabuurschap aan de orde moeten komen.

Ik hoop dat u de komende maanden ook in balans aan die drie zaken kunt werken, ook in het kader van de onderhandelingen over een nieuwe partnerschapsovereenkomst. Ik denk dat de Europese Unie nu een poging moet doen om te kunnen helpen bij het zoeken naar oplossingen van de kwestie Transnistrië, en dan hebben we het over Moldavië, maar ook over de problemen in Georgië. Dat zijn drie kernelementen, en ik hoop dat u in staat zult zijn in balans die drie prioriteiten in de relatie met Rusland in de komende maanden verder uit te werken.

Alexander Alvaro (ALDE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de bondskanselier, de belangrijkste taak van de Europese Unie is de vrijheid en de veiligheid van 480 miljoen burgers te beschermen. In het programma van uw voorzitterschap heeft u terecht de nadruk gelegd op justitie en binnenlandse zaken. Daarbij bent u - en terecht - ingegaan op met name de burgerrechten. Er staan inderdaad zinvolle voorstellen in. Als we het echter over het evenwicht tussen vrijheid en veiligheid hebben, wil ik graag dat u duidelijk kleur bekent.

Wat vindt u van het feit dat we in identiteitsdocumenten nu biometrische kenmerken opnemen, dat we gegevens bewaren, dat we passagiersgegevens en gegevens over financiële transacties doorgeven aan de Verenigde Staten, Europese databanken bijhouden? En wat vindt u van het Verdrag van Prüm? Het

is alsof een enorme gegevenssetende inktvis zijn tentakels uitstrekt. Zullen de onderhandelingen over een kaderbesluit inzake gegevensbescherming in de derde pijler onder het Duitse voorzitterschap worden afgesloten? Dat zou vrijheid en veiligheid weer met elkaar in evenwicht brengen.

Georgios Karatzaferis (IND/DEM). - *(EL)* Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, mevrouw de bondskanselier, u heeft een lang applaus gekregen voor uw inaugurale rede. Dat is belangrijk. Nog belangrijker is echter dat u een lang applaus krijgt na uw afscheidstoespraak over zes maanden. Velen hebben hier in het begin een groot applaus gekregen en zijn daarna onder boegeroep weer verdwenen, zoals de heer Blair van het Verenigd Koninkrijk.

Als u een stevig applaus wilt krijgen aan het eind van uw voorzitterschap moet u in uw standpunten blijf geven van standvastigheid, een traditionele Duitse eigenschap die we de laatste tijd wel zien verzwakken. U bent verschillende keren van mening veranderd over Turkije; ik hoop dat u zich consequent zult houden aan één standpunt. Dat hebben we namelijk nodig, want gisteren nog zei uw ambassadeur aan het adres van Ankara dat wij de handel in bezet Cyprus zullen financieren.

U komt uit een land dat bezet is geweest, en u weet wat bezetting betekent. Gaat u dan het bezettingsleger financieren? Vraag om het vertrek van het bezettingsleger uit Cyprus en dan kunt u het noordelijke deel van Cyprus openlijk financieren. Het bezettingsleger mag u echter niet financieel steunen.

En uiteraard moet u zorgen voor evenwicht. Hier in de zaal zit een Duitse Parlementsvoorzitter, een Duitse voorzitter van de Commissie buitenlandse zaken, een Duitse leider van de grootste oppositiepartij, van de socialisten dus, en ook nog een Duitse voorzitter van de groene fractie. We hebben gelijkheid nodig voor alle fracties. Toont u dus respect voor de kleinere landen, en dan zult u vooruitgang boeken.

Ik rond af met het volgende: mevrouw de bondskanselier, onthoudt dat Moskou op twee uur vliegen ligt van Berlijn en Washington op negen uur.

De Voorzitter. - Mijnheer Karatzaferis, ik herinner u eraan dat het niet de eerste keer is dat de twee voorzitters uit hetzelfde land komen. Ierland was bijvoorbeeld voorzitter van de EU toen mijn geachte voorganger Pat Cox voorzitter was van dit Parlement. Daar is niets opmerkelijks aan, en bovendien is dat alles maar tijdelijk.

József Szájer (PPE-DE). - *(HU)* Mijnheer de Voorzitter, het doet mij groot genoegen dat u mij het woord geeft in deze plenaire vergadering; het is een moment waar ik lang naar uitgekeken heb. Als afgevaardigden van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-democraten) en Europese Democraten koesteren wij hoge verwachtingen van het Duitse voorzitterschap. Het Europa van vandaag heeft behoefte aan nieuw elan en nieuwe moed.

Mevrouw de bondskanselier, wij hopen dat het Duitse voorzitterschap erin zal slagen de huidige Grondwetscrisis te overwinnen. Deze vertraging brengt reële gevaren met zich mee. Als wij eind 2008 dit vraagstuk van de Grondwet niet hebben opgelost, en als dit het hoofdthema wordt van de verkiezingen voor het Europees Parlement in 2009, gooien we alleen maar olie op het vuur van nu nog marginale politieke krachten.

Het gevaar bestaat immers dat deze krachten met hun felle afbraakcampagnes bij de volgende verkiezingen in veel grotere getalen in het Europees Parlement worden gekozen dan nu, en dat de crisis vergezeld gaat van een ernstige institutionele crisis. Het besluitvormingsproces van het Parlement zou knarsend tot stilstand kunnen komen. Dat willen wij voorkomen en daarom moeten we dringend in actie komen.

De nieuwe lidstaten aan de oostelijke grenzen van het nieuwe herenigde Europa zijn veel afhankelijker van externe energieleveranciers. Daarbij is niet alleen sprake van economische afhankelijkheid. Er bestaat ook het reële gevaar dat verloren politieke invloed uit het verleden wordt herwonnen door middel van economische instrumenten. Dit is een zorgwekkende situatie, niet alleen voor de nieuwe lidstaten, maar voor heel Europa.

Een gemeenschappelijk Europees energiebeleid is belangrijker dan ooit. Het voordeel van samenwerking is zonneklaar: door samenwerking staan we sterker. Kiezen we voor bilaterale overeenkomsten inzake het energiebeleid, dan zullen we uiteindelijk het onderspit delven. De nieuwe lidstaten rekenen op solidariteit, met behulp waarvan ze hun afhankelijkheid terug kunnen dringen. Dat is niet alleen in hun belang, maar in het belang van heel Europa.

Poul Nyrup Rasmussen (PSE). - *(EN)* Mevrouw de fungerend voorzitter, ik heb respect voor uw Europees engagement, uw toewijding, focus en ambities.

In mijn anderhalve minuut wil ik u één boodschap meegeven, namelijk dat wij als Europa alleen vooruit komen als wij het vertrouwen van de gewone mensen terugwinnen, van de mensen zonder baan en van de hardwerkende gezinnen in heel Europa die hoop koesteren. Daarom wil ik u er vandaag toe oproepen om na deze toespraak, met zijn enorme visie en fantastische idealen, ervoor te zorgen dat dit ook waar wordt gemaakt.

Een maand geleden nog, tijdens het congres van de Europese Sociaal-democratische Partijen, hebben wij het idee geopperd van een routekaart voor een beter sociaal Europa. Wij hebben namelijk een beter en niet minder sociaal beleid nodig. Wij stellen u een routekaart voor om ons sociale model te herzien, te moderniseren en dynamischer te maken. Wij noemen het "het nieuwe sociale Europa". Wij moeten er namelijk voor zorgen dat de voortzetting van onze verzorgingsstaat in de wereldeconomie blijft gewaarborgd; wij moeten ervoor zorgen dat de markt de dienaar en niet de meester is van de mensen.

U sprak heel verstandig over talent, technologie en tolerantie. Ik wil slechts een ding toevoegen: ja, ja, ja, maar vooral in een coherente samenleving en gebaseerd op het concept van vrijheid, wat - zoals u weet en heeft onderstreept bij andere gelegenheden - ook betekent dat je niet vrij bent als je geen baan hebt, als je je niet veilig voelt en als je geen toekomstperspectief hebt.

Ik weet dat uw strijd met andere regeringen een harde zal worden. Laat mij u van onze kant slechts één toezegging doen: als u de strijd aanbindt met de Polen, met al uw collega's in de Europese Raad, dan denk ik dat wij in het Europees Parlement de plicht hebben om u te steunen in uw pogingen om vooruitgang te boeken met de routekaart. Daarvoor moet u onze regeringen zeggen dat ze niet alleen aan hun eigen land moeten denken maar ook aan de Gemeenschap.

Viel Glück!

Hannu Takkula (ALDE). - *(FI)* Mijnheer de Voorzitter, bondskanselier Merkel, ik wil u allereerst bedanken voor uw uitstekende toespraak. Die was diepgaand, goed onderbouwd en een toonbeeld van leiderschap en van een op Europese waarden en overtuigingen gegrondvest engagement. Uw toespraak wekte eindelijk weer eens hoopvolle vooruitzichten voor ons gemeenschappelijke Europa. Ik bewonder u en uw consistente beleid voor de toekomst van Europa. Ik hoop en denk dat wij in het komende halfjaar ook concrete resultaten zullen zien.

U noemde een aantal belangrijke zaken: de Grondwet, energie, het klimaat en de situatie in het Midden-Oosten. Ik hoop echt dat er nieuwe stappen in de richting van vrede in het Midden-Oosten kunnen worden gezet. Die zouden bijvoorbeeld kunnen beginnen met de vrijlating van de drie ontvoerde Israëliische soldaten. Op die manier zullen er niet alleen in Europa hoopvolle vooruitzichten ontstaan, maar ook in het Midden-Oosten, wat ook voor onze toekomst belangrijk is. Ik wens u sterkte en succes in uw werk voor meer eenheid in Europa.

Guntars Krasts (UEN). - *(LV)* Bondskanselier Merkel, het Duitse voorzitterschap is er niet voor teruggedeind om moeilijke taken in haar werkprogramma op te nemen. De doelstellingen van het voorzitterschap met betrekking tot de voortzetting van een volledige liberalisering van de Europese markten voor postdiensten en haar voornemen om de interne markt voor gas en elektriciteit te voltooien, zijn buitengewoon prijzenswaardig. Ik hoop dat Duitsland zijn invloed zal aanwenden om een ommezwaai te bewerkstelligen in het Europese beleid inzake continue energievoorziening, en dat daarmee gezorgd kan worden voor een gemeenschappelijk beleid jegens Rusland dat de steun heeft van alle lidstaten. Al met al moet het leeuwendeel van het programma van het voorzitterschap worden gezien als een authentiek instrument voor de bevordering van het integratieproces in de Unie en het creëren van een draagvlak onder de Europese burgers. Mijns inziens kan hetzelfde worden gezegd over de eerste prioriteit van het voorzitterschap: het oprakelen van het debat over de Grondwet. Het feit dat de Grondwet door twee grote lidstaten is verworpen, is op zijn minst een teken dat de Europese Unie voor de burgers ondoorzichtig is en te ver van hen af staat, zelfs voor de kiezers in de oprichtingslanden van de Unie. Ik was een van de leden van de Europese Conventie die ervoor pleitten geen Europese Grondwet op te stellen, maar de bestaande Verdragen te verbeteren om de Europese Unie dichter bij de burgers in de lidstaten te brengen, in zowel de kleine als de grote, de oude als de nieuwe lidstaten. Daar dring ik ook nu weer op aan.

Markus Ferber (PPE-DE). - *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de voorzitter van de Raad, mijnheer de voorzitter van de Commissie, geachte collega's, er is al lang en breed gesproken over de vraag hoe we het Grondwettelijk Verdrag nieuw leven in kunnen blazen. Het afgelopen weekeinde heeft de vroegere bondspresident en vroegere voorzitter van het Duitse Constitutionele Hof, Roman Herzog, gezegd dat de nationale parlementen op tijd bij de besluitvorming moeten worden betrokken. Ik wil in alle duidelijkheid zeggen dat de resultaten van de Conventie, die we samen hebben uitgewerkt, volledig overeenstemmen met de analyse van Roman Herzog.

Ik doe echter ook een beroep op alle collega's in de nationale parlementen om hun verantwoordelijkheid te dragen. Er is Europa zo vaak verweten dat het alles wil centraliseren, terwijl de initiatieven heel vaak van ministerraden waren gekomen. Daarom moet ik duidelijk zeggen dat deze plannen niet hier in Brussel waren bedacht, mijnheer de voorzitter van de Commissie, en ook niet door het Europees Parlement, maar meestal door de ministers in de verschillende Raden.

Ik vind het erg jammer dat mijn goede vriend Daniel Cohn-Bendit niet meer in de zaal is. Hij heeft namelijk een heel rake analyse gemaakt van het functioneren van de intergouvernementele samenwerking. Daarbij heeft hij het Verdrag van Nice genoemd, dat dateert uit 2000, en hij heeft het gehad over het werk van de Intergouvernementele Conferentie na de Conventie. Ik zou er even op willen wijzen dat indertijd zijn vriend Joschka Fischer, de groene politicus, met wie hij in de goede oude tijd in Frankfort in een woongemeenschap woonde, het als minister van Buitenlandse zaken voor het zeggen had. Hij zou ons hier dus met rust moeten laten; hij kan dat beter in zijn woongemeenschap bespreken.

Ik heb nog één opmerking. We hebben het over het sociale Europa. Dat willen we allemaal, maar de vraag is toch wat deze Europese Unie kan presteren om sociaal te zijn? Wat moeten de lidstaten presteren om de mensen ook een sociaal thuis te geven? Ik geloof niet dat we de problemen kunnen oplossen door al meer taken naar Brussel over te hevelen. We moeten juist meer naar de lagere niveaus delegeren, ook als het gaat om verantwoordelijkheid en sociale zekerheid. Er is geen andere weg. We wensen u veel succes met uw voorzitterschap, en zullen u daadkrachtig ondersteunen!

Bernhard Rapkay (PSE). - *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de bondskanselier, in uw toespraak heeft u, zoals velen vóór u, de beeldspraak gebruikt van Europa als huis dat we samen bouwen. Het lijkt me een goede vergelijking, en daarom wordt die ook zo vaak gebruikt. Wat me vooral goed bevalt, is wat u hebt gezegd over de ziel van dit huis, en dat we die ziel moeten vinden.

Om een huis te bouwen heb je allerlei personen nodig, bijvoorbeeld architecten, en die zijn al vaak aan het woord geweest. Je hebt ook kleine ambachtslieden nodig, die het detailwerk verrichten. Ik beschouw mezelf als één van die ambachtslieden; het zijn tenslotte eerbare beroepen. We moeten er echter wel een beetje op letten wat voor gereedschap de ambachtslieden in de hand krijgen. Ik zou u willen vragen om bij een aantal passages die u in dit verband heeft genoemd, goed op te letten dat we het niet overdrijven.

We staan allemaal achter u, en achter degenen die de bureaucratie willen verminderen. Wanneer dit streven echter wordt gebruikt om regels onderuit te halen die we nodig hebben, dan heb ik daar moeite mee, want een fatsoenlijke gemeenschap heeft fatsoenlijke regels nodig. De vroegere Voorzitter Borrell heeft gezegd dat betere wetgeving niet betekent géén regelgeving. Daarmee moet u rekening houden, en u moet er vooral rekening mee houden dat deze regels niet altijd alleen maar van de Europese Unie komen.

Wanneer u de bureaucratie wilt verminderen, dan moet dat niet alleen in de Europese Unie gebeuren, maar ook in de lidstaten. Ik kan u uit eigen ervaring zeggen - ik weet niet hoe dat in andere landen is, maar in mijn lidstaat is het zo - dat de bureaucratische hindernissen van eigen bodem veel talrijker zijn dan die van Europese oorsprong.

(Applaus)

Andrew Duff (ALDE). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de bondskanselier, om tijdens uw voorzitterschap de crisis succesvol op te kunnen lossen moet u de trouwe steun van alle lidstaten inroepen en verwachten. Bent u het er niet mee eens dat het recente Spaans-Luxemburgse voorstel om achttien lidstaten bijeen te brengen in een apart proces niet alleen de verdeeldheid tussen de twee kampen zal accentueren, maar ook de grote verdeeldheid tussen de achttien onderling op ongenadige wijze aan het licht zal brengen? Wilt u zo'n initiatief alstublieft ontmoedigen?

Margie Sudre (PPE-DE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de voorzitter van de Commissie, geachte collega's, over enkele weken gaan wij in Berlijn de vijftigste verjaardag van het Verdrag van Rome vieren. Dat Verdrag vloeide voort uit de Frans-Duitse verzoening en vereiste indertijd onverschrokkenheid, moed, wilskracht en scherpzinnigheid van de zijde van de politici van de oprichtende landen.

Dezelfde kwaliteiten verwacht de Europese burger van u, mevrouw de bondskanselier, als het gaat om de uitstippeling van onze toekomstperspectieven. Zoals u al zei, ligt wat de Grondwet betreft de denkpauze nu achter ons. Het is nu tijd om te onderhandelen, en binnenkort zal de tijd aanbreken om knopen door te hakken. Ik verzeker u dat u kunt rekenen op alle denkbare steun onze fractie om de huidige problemen het hoofd te bieden.

Onze eerste zorg is om een oplossing te vinden die Europa in staat stelt om doelmatige besluiten te nemen, en die respect heeft voor de volken die "ja" hebben gezegd, voor degenen die "nee" hebben gezegd, maar ook voor de landen die zich nog niet hebben uitgesproken. Een institutionele hervorming die gericht is op de verbeteringen waarover consensus bestaat, lijkt me op korte termijn een heilzame optie. Hiermee zou de Unie bij tal van wezenlijke kwesties vooruitgang kunnen boeken en aldus het vertrouwen van de burgers in hun instellingen kunnen terugwinnen. Het is zaak om op nauwkeurige wijze tegemoet te komen aan de verwachtingen en zorgen van onze medeburgers ten aanzien van de grote vraagstukken van onze tijd: de middelen voor het verwerven van economische, industriële en wetenschappelijke macht, de demografie, de ontwikkelingsamenwerking, het beheer van migratiestromen, continue energievoorziening en klimaatverandering, voedselveiligheid, het behoud van onze maatschappijmodellen, en verder de interculturele en interreligieuze dialoog, de integratie en de toenemende macht van China, India en heel wat andere opkomende landen.

Om al deze vraagstukken in goede banen te leiden, mevrouw de bondskanselier, is politieke wil van doorslaggevend belang. Wij weten dat u deze wil heeft. Van onze kant moeten wij onze plicht doen en de politieke leiders van onze landen ertoe bewegen u te volgen op deze weg. Ik wens uw voorzitterschap alle succes.

Jo Leinen (PSE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de voorzitter van de Raad, ik ben bijzonder dankbaar dat u zoveel doet om de crisis rondom de ratificatie van het Grondwettelijk Verdrag te overwinnen. Dat is de hoogste prioriteit van het Duitse voorzitterschap, en aan de hand daarvan zal worden beoordeeld of het een succes of een mislukking is geworden. Het Parlement heeft twee resoluties hierover met een overgrote meerderheid aangenomen. We hebben gezegd dat het Verdrag waarover is onderhandeld, en dat is ondertekend, de basis is voor alle discussies. Ook in dit geval moet gelden: *pacta sunt servanda*. Dat is een voorwaarde voor het vertrouwen tussen de inmiddels zevenentwintig lidstaten.

De oplossing zou kunnen zijn dat we bij de inhoud voet bij stuk houden, maar bij de vorm flexibel zijn. Een miniverdrag, dat alleen maar institutionele regels bevat, zou voor ons onaanvaardbaar zijn. Dat zou Europa van zijn ziel beroven, om bij uw beeldspraak te blijven. En die ziel omvat toch alle elementen die de burger direct raken, zoals het Europees Handvest van de grondrechten, maar ook alle vormen van directe en indirecte democratie, zoals het recht van petitie, of de grotere rol voor dit Parlement als volksvertegenwoordiging, maar ook voor de collega's in de nationale Parlementen. Dat moet haalbaar zijn. Anders zou de Grondwet voor ons niet aanvaardbaar zijn.

Misschien kunnen we de crisis met behulp van een kortere Grondwet overwinnen. We hebben nu een boekwerk met 448 artikelen, dat bijna niemand kan lezen en begrijpen. Het derde deel is gewoon een doodlopende straat. We moeten proberen om een tekst met ongeveer honderd artikelen uit te werken, die alle scholieren in de klas kunnen lezen. Ik stel voor om te proberen om dit al onder het Portugese voorzitterschap af te maken, omdat dit probleem voor de verkiezingen voor het Europees Parlement opgelost moet zijn. De steun van dit Parlement heeft u, mevrouw Merkel!

Hartmut Nassauer (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw Merkel, als bondskanselier van Duitsland zet u een grote Europese traditie voort. Onze collega Martin Schulz heeft daar terecht op gewezen, en deze keer moet ik hem verdedigen tegen het onterechte verwijt van mijn vriend Werner Langen, die gezegd heeft dat de heer Schulz in zijn lijst van beduidende Duitse regeringsleiders uw voorganger niet heeft genoemd. Ik kan u verzekeren dat Martin Schulz niet vergeetachtig is, en dat hij altijd heel goed weet wat hij zegt.

Wij beschouwen het Grondwettelijk Verdrag als de belangrijkste prioriteit, en dat verwachten we ook van uw voorzitterschap. U hebt de beeldspraak van het Europese huis gebruikt, en ik wil dat ook doen: in dit Europese huis is gemor hoorbaar. Iedereen wil er graag wonen, maar toch hebben de Fransen en de Nederlanders 'nee' gezegd. Dat betekent dat het Grondwettelijk Verdrag op twee niveaus aan de orde is: enerzijds onder de regeringen, ook in de Raad, en anderzijds onder de burgers. Het is wel duidelijk dat het Grondwettelijk Verdrag tot nu toe niet in de Raad en onder de regeringen schipbreuk heeft geleden, maar onder de burgers. Daarom moeten we alles doen om de burgers weer mee te krijgen. De hamvraag is: hoe gaan we dat doen?

Ik wil nog even terugkomen op de beeldspraak van Europa als een huis: we willen er allemaal graag wonen, maar de bewoners willen het zelf inrichten. Er zijn te veel Europese regels voor hoe die inrichting er uit moet zien. Dat werkt de Europamoeheid in de hand. Er zijn ook te veel Europese regels die helemaal niet nodig zijn. Vaak houdt dit verband met de wensen van de nationale regeringen, maar soms ligt het aan de regelgeving van de Commissie, met alle respect, mijnheer de voorzitter van de Commissie. Daarom is het verminderen van de bureaucratie het hoofdpunt. Wij steunen u daarbij allemaal voor de volle honderd procent.

Bernard Poignant (PSE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, om onze beide volken te verzoenen met andere, hebben we een deal gesloten: een vredesverdrag. Toen uw volk werd herenigd, hebben wij een munt gemaakt: de munt van het vertrouwen. Toen de Europese volken werden verenigd, hebben wij een grondwet opgesteld: een welkomstverdrag. En nu zijn we vastgelopen. Alles hangt nu van u, Portugal, Slovenië en Frankrijk af: deze zaak moet in de komende twee jaar afgehandeld worden.

Ik wilde u graag enkele ideeën aanreiken. Staart u zich niet blind op het woord 'grondwet'. Dat is een heet hangijzer: er zijn landen die geen grondwet hebben en er zijn landen die er te veel hebben gehad. Morrelt u niet aan de preambule, want we gaan ruzie maken uit naam van Onze Lieve Heer en "Hij" vindt, na geraadpleegd te zijn, deze preambule erg goed: verandert u er geen woord aan. Wat de instellingen betreft, dient u voet bij stuk te houden; we moeten hieraan vasthouden. Wat het Handvest betreft, moet u dit juridisch bindend maken. Onze Britse vrienden zijn wellicht niet zo gecharmeerd van dit idee, maar misschien moeten we hun wat tijd gunnen. U weet maar al te goed dat ze na een poosje altijd bijdraaien. Laten we geduld hebben.

Wat het derde onderdeel betreft, moeten we overnemen wat nieuw is uit de sociale clausule voor overheidsdiensten, en dan ongeveer tegelijkertijd ratificeren. U hebt geen recht op referenda, en wij zijn er gek op, zoals u weet. Hoe dan ook, laten we ongeveer op hetzelfde moment ratificeren. Wat de herziening betreft, moet u flexibeler zijn en de wijze raad van Jean Monnet in het achterhoofd houden: "Zonder mensen is niets mogelijk, zonder instellingen is niets blijvend".

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – Doamnă Președinte, domnilor președinți, sunt onorat să fiu primul parlamentar român care vorbește în plenul Parlamentului European, și profit de această ocazie să mulțumesc instituțiilor europene pentru sprijinul acordat țării mele în drumul către Uniunea Europeană.

Apreciez în mod deosebit că în programul dumneavoastră sunt menționate priorități pentru noile state membre. Programul de asistență practică în utilizarea fondurilor structurale pentru cercetare și dezvoltare vine în întâmpinarea dorinței noastre de a utiliza eficient aceste fonduri pentru un proces cât mai rapid de integrare. Politica de vecinătate este un subiect extrem de important, care va aduce beneficii Uniunii Europene și vecinilor ei. Dorim să ne implicăm în proiectele care se vor derula în Balcanii de Vest și în zona Mării Negre, inclusiv Moldova. Dosarul „Energie” este o provocare care poate fi depășită doar dacă este tratată unitar de toate statele membre. Susținem, de asemenea, găsirea unei soluții în ceea ce privește Tratatul constituțional, pentru că, așa cum spuneți, Europa poate avea succes numai unită.

Doamnă cancelar, dorim să contribuim și noi la finalizarea acestui program extrem de complex, vă dorim și ne dorim succes împreună.

Dariusz Rosati (PSE). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, het zijn moeilijke tijden voor de Europese Unie. Er is geen duidelijke toekomstvisie en daardoor brokkelt de steun voor het Europese project af. Het lijkt erop dat het Duitse voorzitterschap de impasse kan doorbreken, maar daarbij zullen grote obstakels moeten worden overwonnen. Ik wil de aandacht met name vestigen op drie punten.

Ten eerste moet het Grondwettelijk Verdrag nieuw leven worden ingeblazen. Europa heeft nieuwe institutionele oplossingen nodig om doelmatig, doeltreffend en democratischer te kunnen werken. We

rekenen erop dat het Duitse voorzitterschap een routekaart uittekent, die in de loop van de komende twee jaar zal leiden naar goedkeuring van een nieuw verdrag. Dat verdrag moet de Unie versterken en beter laten functioneren. Het verdrag moet ook de solidariteit in de EU versterken, het concurrentievermogen verbeteren en de Unie beter uitrusten voor de uitdagingen van de eenentwintigste eeuw.

Ten tweede verwachten we dat de oostelijke dimensie van het buitenlands beleid van de Europese Unie wordt versterkt. Het beleid jegens onze oosterburen moet duidelijker en consequenter zijn. Het moet berusten op doelmatigheid en solidariteit, en op de noodzaak om democratie en hervormingen te bevorderen. Wij vertrouwen erop dat andere landen, zoals Polen, bij het uitstippelen van dit beleid worden betrokken. Polen kan op dit vlak essentiële kennis en ervaring leveren.

Het derde punt betreft zekere en continue energievoorziening. Europa heeft dringend behoefte aan een gemeenschappelijk energiebeleid dat streeft naar energiezekerheid, berust op solidariteit, belemmeringen op de gemeenschappelijke energiemarkt wegneemt en investeert in nieuwe energiebronnen. Wij hopen dat Duitsland een gemeenschappelijk beleid kan voorleggen, dat uitgaat van gemeenschappelijke belangen en solidariteit tussen de lidstaten.

Mevrouw de bondskanselier, Europa gaat gebukt onder een leiderschaps crisis. Duitsland is het grootste land in de Europese Unie en dat schept verplichtingen. Het Duitse voorzitterschap moet een succes worden, niet alleen voor Duitsland zelf, maar voor ons allemaal, voor heel de Europese Unie. Ik wens u dit succes toe, mevrouw de bondskanselier.

Mathieu Grosch (PPE-DE). - *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de voorzitter van de Commissie, mevrouw de voorzitter van de Raad, als Duitstalige Belg, en dus als uw westerbuur, is het voor mij een genoegen om het Duitse voorzitterschap van de Raad te mogen begroeten, want we weten dat het alles voor Europa doet.

Ik kom uit een grensstreek, en ik kan persoonlijk zeggen dat het een voorrecht was om met verschillende talen en culturen op te groeien. Europa heeft ons de vrijheid gegeven om van die diversiteit te profiteren, en dat hebben we ook gedaan. We hebben de mensen in hun dagelijkse activiteiten, op het werk, in de opleiding en ook in de vrije tijd, bij elkaar gebracht. We hebben ook gebruik gemaakt van Europese programma's als Interreg, Leonardo en Sokrates, en op die manier zijn er aan de grenzen regio's ontstaan die Europa waarmaken. Dat zal ook het recept voor de toekomst zijn: Europa ontstaat niet achter gesloten deuren, het ontstaat als de mensen met elkaar samenwerken.

De Belgische ministerpresident Martens heeft ooit tegen ons gezegd: laat u door niemand weerhouden om bruggen te bouwen. We moeten bruggen bouwen tussen de zevenentwintig lidstaten. Juist u, mevrouw de voorzitter van de Raad, heeft een bijzondere band met het oude en het nieuwe Europa.

Ik hoop ook dat wij als pro-Europeanen een antwoord kunnen geven op de vele vragen van de burgers, en dat we dit niet overlaten aan degenen die alleen maar onverdraagzaamheid preken voor een ontgoochelde gemeente. Wij staan achter u, en wensen u veel succes met uw voorzitterschap!

(Applaus)

Gunnar Hökmark (PPE-DE). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, de grootste bedreiging voor de Europese verzorgingsstaten is werkloosheid. Wij kunnen werkloosheid niet bestrijden met meer regels en meer wetgeving, aangezien het huidige werkloosheidsprobleem niet te wijten is aan een gebrek aan sociale reglementering in Europa of aan een gebrek aan wetgeving. Het probleem is dat er een gebrek bestaat aan werkgevers. Het probleem is dat er een gebrek is aan concurrentie, investeringen en innovaties.

(DE) Mevrouw de bondskanselier, ik verontschuldigd me voor mijn Duits. Het probleem in Europa is niet alleen dat we te kampen hebben met werkloosheid, we hebben ook te kampen met „ondernemings-“ en „ondernemersloosheid“. Ik weet echter wel dat deze woorden in het Duits niet bestaan.

en ook niet in het Zweeds of Engels, en dat is misschien wel het probleem.

Ik zou u willen verzoeken om een initiatief te starten voor deregulering en betere regulering. Niet alle deregulering is betere regulering, maar wij kunnen door deregulering wel betere regulering krijgen. Dat is de manier om werkloosheid te bestrijden, mijnheer Schulz, en niet meer regulering. Ik wens u veel succes.

Antonio Tajani (PPE-DE). - *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, mevrouw de bondskanselier, eindelijk hebben wij kunnen luisteren naar een bevolgen toespraak! Wij staan achter de inhoud van wat u zei en achter het traject dat u voor de komende maanden hebt uitgestippeld voor de Unie.

De burgers vragen vandaag de dag dat Europa problemen oplost waartoe de nationale staten en de regio's niet in staat zijn. Daarom moet er een Unie komen die weet te handelen volgens een *Grundnorm*. Ik zeg dat in het Duits: een grondregel dus, om de grote uitdagingen die wij voor de boeg hebben, aan te pakken: van globalisering tot de strijd tegen het terrorisme, van immigratie tot bescherming van de vrede, van energievrijheid tot de klimaatproblematiek, van werkloosheid tot de kwestie-Afrika. Wij hebben een grondwet nodig die de rol van Europa kracht bijzet, ook via een zetel in de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties!

Europa moet ook zorgen voor een overwinning van de politiek op de bureaucratie, mevrouw de bondskanselier, en wij waarderen uw verwijzing naar onze Europese identiteit. Vrijheid, subsidiariteit, de centrale rol van de persoon: dat zijn waarden waar wij niet buiten kunnen als wij onze toekomst als Europese burgers willen opbouwen. Het zijn waarden waaraan wij ons absoluut moeten vastklampen. Tenslotte sta ik ook achter uw plan voor een gemeenschappelijke markt met de Verenigde Staten, het andere gezicht van het Westen dat in vrijheid verankerd is.

Angela Merkel, fungerend voorzitter van de Raad. - *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, ik dank u voor de uitvoerige discussie. Ik zou op een aantal punten in willen gaan.

Ik wil beginnen met het Grondwettelijk Verdrag. Met alle respect, mijnheer Cohn-Bendit, ik kan het natuurlijk niet over mijn kant laten gaan dat u de Raad met een donkere kamer vergelijkt! U kunt niet zeggen dat we aan de ene kant het stralende licht van het transparante Parlement hebben, en aan de andere kant de donkere kamer van de Raad. Zo horen we volgens mij niet met elkaar om te gaan!

De Verdragen van Rome zijn door de Raad gesloten, en het Parlement is eigenlijk uit die Verdragen voortgekomen. We willen dat het Parlement een grote rol speelt, dat er een brede discussie plaatsvindt. We mogen namelijk niet vergeten dat u, als afgevaardigden, een bindelement bent tussen Europa en de burger. Er zijn andere opinievormers, maar u hebt bijzonder veel invloed. Ik zou u echter wel willen verzoeken om ook respect te hebben voor de vertegenwoordigers van de regeringen, die tenslotte ook democratisch gekozen zijn, en die hun werk naar eer en geweten doen. We kunnen alleen maar resultaten bereiken als de Commissie, de Raad en het Parlement met elkaar samenwerken.

Er is gesproken over een referendum, en ik zal eerlijk zijn: ik zie niets in een referendum op dezelfde dag in heel Europa, in alle landen waar dat mogelijk is. Ik zeg dat niet alleen omdat Duitsland daaraan niet zou kunnen deelnemen, maar ook omdat we duidelijk moeten weten wat er in het Grondwettelijk Verdrag staat. De lidstaten zijn heer en meester over de Verdragen; het is niet anders. Daarom moeten de lidstaten zelf, uitgaande van hun eigen staatsbestel, besluiten hoe ze de legitimatie voor dit Verdrag verkrijgen, en dan bevoegdheden overdragen aan Europa. Ik ben echter ook voor een democratisch Europa, waar de Commissie en het Parlement heel nauw met elkaar samenwerken.

Hoe moeten we nu te werk gaan? De situatie is natuurlijk ingewikkeld; dat weten we allemaal. Het uitgangspunt is het bestaande Verdrag. Ik kan me niet voorstellen dat nog een Conventie nu zinvol zou kunnen zijn; daarover ben ik heel sceptisch. We moeten proberen om de goede resultaten toe te passen die de Conventie bereikt heeft, en die de Raad vervolgens ten dele nog veranderd heeft - daarover kunnen we lang discussiëren.

Ik zou nog iets willen zeggen tegen onze collega's uit Groot-Brittannië: het is bijna een antagonisme, maar dit Grondwettelijk Verdrag is nu juist bedoeld om de nationale parlementen sterker bij de besluitvorming te betrekken, om meer helderheid en transparantie te garanderen. Het probleem is dat uitgerekend degenen die meer helderheid, participatie en subsidiariteit wilden, zich verzetten tegen het Grondwettelijk Verdrag. Het was juist uitgewerkt omdat we hadden gemerkt dat we de burgers nader bij de besluitvorming moesten betrekken. Zo krijgt de burger toegang tot de rechter, zo spreken we met één stem over onderwerpen waarvoor Europa bevoegd is, en zijn wat terughoudender over onderwerpen waarvoor Europa niet bevoegd is. Ik doe een beroep op u, en ik weet dat ik veel van u vraag: maakt u geen historische fout, verhindert u niet dat Europa een stap zet in de richting die u zelf eigenlijk ook juist vindt!

(Applaus)

Er is maar één manier om dit concreet aan te pakken: vertrouwelijk overleg voeren, en eerst proberen om er achter te komen waar de individuele lidstaten moeite mee hebben. De tijd van algemene debatten - is dit wel nodig? Willen we het zus of zo regelen? - is verstreken. Nu moeten we heel specifiek aan de slag. Anders bereiken we het doel volgens mij niet.

Ik herhaal wat ik in mijn inleidende toespraak heel voorzichtig heb aangeduid: degenen die voor uitbreiding zijn - en ik ben dat niet per se - moeten weten dat ze niet tegelijkertijd sceptisch tegenover het Grondwettelijk Verdrag kunnen staan. Wanneer het bij de huidige rechtsgrondslag blijft, komt er geen uitbreiding.

(Applaus)

Dat is precies wat er in verband met Kroatië aan de orde is. Misschien is dat de volgende toetredingskandidaat, maar het gaat om de hele Westelijke Balkan. Ik heb het al gezegd: duizenden van onze soldaten zijn daar gestationeerd. En wat is het perspectief? Dat we ruziën over of en hoe we verder willen gaan?

Ik wil in het midden laten of een ontmoeting op dit moment verstandig is. Wij zullen tijdens ons voorzitterschap duidelijk maken dat er geen goede en slechte leden zijn, maar dat we samen resultaten moeten bereiken. De lidstaten die al geratificeerd hebben, hebben dat echter uit overtuiging gedaan. Duitsland is één van die landen. Die achttien landen zullen zeker niet zeggen: OK, dan regelen we iets voor de uitbreiding, en de rest laten we maar zitten. Dat zal in Europa zeker niet functioneren. Daarom moeten we ook rekening houden met het feit dat het Grondwettelijk Verdrag al door achttien lidstaten geratificeerd is.

(Applaus)

Meer wil ik vandaag niet zeggen over het Grondwettelijk Verdrag, maar we zullen u natuurlijk op de hoogte houden van de verdere ontwikkelingen. We zullen het er in Berlijn nog eens over hebben, en komen elkaar dan in juni weer tegen. Ik hoop op de steun van het Parlement, en verzoek degenen die vandaag sceptische geluiden hebben laten horen om hier nogmaals over na te denken.

We zijn het erover eens dat klimaatbescherming en energie de hoofdonderwerpen zijn. Daarom heeft de Commissie voorstellen daarvoor gedaan, zoals de voorzitter net al vertelde, en velen daarvan vind ik absoluut juist. Over een aantal ervan zullen we het in de Raad moeten hebben. Ik zal alles doen wat ik kan om ervoor te zorgen dat we tijdens de Raad op 8 en 9 maart een zo duidelijk mogelijke reactie geven op het grote pakket van de Commissie. Dat is niet makkelijk.

Iedereen die zich ooit met energiekwesties bezig heeft gehouden, weet dat de coöperatieve houding die de Raad nu aan de dag legt, aantoonbaar dat we eigenlijk al vooruitlopen op de Grondwet. De kwestie van de Europese bevoegdheid voor energie wordt in het Grondwettelijk Verdrag namelijk voor het eerst aan de orde gesteld. Dat is een modern antwoord op de uitdagingen waarmee we worden geconfronteerd.

De opbouw van Europa is begonnen met kolen en staal. In onze moderne samenleving hebben energie-efficiëntie, een gegarandeerde energievoorziening, de solidariteit tussen de lidstaten en het buitenlandse beleid voor energie de betekenis die kolen en staal indertijd hadden.

Wanneer we die problemen niet oplossen, komen we in een bijzonder lastig parket. Daarom moeten we natuurlijk de klimaatbescherming aanpakken, het gebruik van hernieuwbare energiebronnen bevorderen, de energie-efficiëntie verbeteren, en biobrandstoffen toevoegen aan onze brandstoffen.

Geachte mijnheer Cohn-Bendit, de kwestie van de kernenergie blijft natuurlijk omstreden. Ik ben voorstander, maar ik wil persoonlijk graag zeggen dat ik geloof dat we desondanks alles in het werk moeten stellen om zuiniger om te gaan met energie en meer hernieuwbare energie te produceren. Dat zijn dingen die elkaar niet uitsluiten; dat hoort volgens mij bij elkaar!

(Applaus)

Ik zou ook iets willen zeggen over het model van de verzorgingsstaat. Zonder ons model van de verzorgingsstaat is Europa ondenkbaar. Dit model is door de mondialisering echter onder druk komen te staan. Daarom moeten we overwegen hoe we ook in de toekomst de welvaart van de burgers kunnen garanderen. Dat zal niet makkelijk worden. In 1900 vormden de Europeanen 26 procent van de wereldbevolking. Nu zijn ze nog ongeveer 12 à 14 procent. Aan het begin van de tweeëntwintigste eeuw

zullen ze maar 4 of 5 procent zijn. We moeten zien wat we kunnen doen om de welvaart te behouden waar we zo hard voor hebben gewerkt.

Ik heb het nagekeken: de Raad heeft al besloten dat ook voor maatregelen in de sociale sector een effectbeoordeling plaats moet vinden. We zullen de Commissie nogmaals verzoeken om vaker van dit instrument gebruik te maken, en het te behandelen als een heel normaal instrument.

In Duitsland hebben we echter vastgesteld dat de sociale markteconomie kapitaal en arbeid juist met elkaar heeft kunnen verzoenen. Daarom doe ik een beroep op u: laten we die factoren niet tegen elkaar uitspelen! Sommigen willen minder bureaucratie, anderen willen meer sociale cohesie. Dat zijn echter geen tegenstellingen; dat hoort in het Europese model van de verzorgingsstaat bij elkaar. Daarom kunnen we zonder een verzorgingsstaat niet of nauwelijks van onze vrijheid profiteren. Alleen door vrijheid en mededinging te garanderen, en vertrouwen in de mens te hebben kan ik de mens in staat stellen om iets op te bouwen dat voor alle burgers welvaart oplevert. Sociaal betekent altijd delen met degenen die zwakker zijn. Dat is glashelder. Anders zijn de sociale markteconomie en het Europese model van de verzorgingsstaat helemaal niet denkbaar!

(Applaus)

Ik zou tot slot nog graag twee korte opmerkingen willen maken. Ik begin met het beleid voor justitie en binnenlandse zaken: deze week heeft in Dresden een informele vergadering van de Raad plaatsgevonden, die uitstekend verlopen is. Ja, wij komen ervoor uit: wij zeggen ja tegen het Verdrag van Prüm! Ik geloof dat de burgers beslist een gemeenschappelijke ruimte van veiligheid en rechtvaardigheid wensen. Er zullen natuurlijk telkens weer heftige discussies plaatsvinden over het evenwicht tussen gegevensbescherming en gegevensuitwisseling. Ik zit misschien niet helemaal op dezelfde lijn als de liberale fractie, maar dat is omdat ik geen lid van die fractie zou zijn als ik lid was van het Europees Parlement. De discussie moet echter keer op keer worden gevoerd!

Ik wil nog een laatste opmerking maken over het verminderen van de bureaucratie. De lidstaten weten wat zij daartoe moeten bijdragen. Het levert niets op als we elkaar telkens weer de schuld in de schoenen schuiven. Het veelgeprezen *aquis communautaire* is in de afgelopen jaren nu eenmaal niet gekrompen, maar gegroeid.

Ik heb tijdens de hereniging van Duitsland de heuglijke ervaring gehad dat het hele Duitse rechtsstelsel van vandaag op morgen in werking trad. Ik zou ook eens namens de nieuwe lidstaten willen spreken, die het geluk hebben gehad om dat hun het hele *aquis communautaire* eigenlijk in de schoot geworpen is, maar ik zou daarbij ook een aantal vraagtekens willen plaatsen. Het is toch werkelijk niet anti-Europees als iemand wil toetsen of alle wettelijke bepalingen nog wel van deze tijd zijn, of ze elkaar in de loop der tijd niet zijn gaan overlappen, of we ze kunnen stroomlijnen, of er intussen geen modernere methodes bestaan, zodat er geen aanvraagformulieren van tien bladzijden meer nodig zijn.

Ik zal nooit vergeten hoe de vissers op Rügen in mijn kiesdistrict de eerste aanvragen voor subsidies voor de visserij doodgewoon in de prullenmand hebben gegooid, omdat ze zich niet voor konden stellen dat het mogelijk was om die allemaal in te vullen.

Het is echt niet de bedoeling om de zekerheid te reduceren, het is de bedoeling om Europa ondanks de last van de bureaucratie aantrekkelijk en leefbaar te maken. Laten we ook deze kwestie in die geest aanpakken!

(Applaus)

De Voorzitter. - Ik bedank de voorzitter van de Europese Raad, bondskanselier Angela Merkel, voor deze belangrijke toespraak, die de grote meerderheid van het Parlement nieuwe moed geeft. Uit uw gedachtegoed en opvattingen blijkt duidelijk dat u dezelfde weg heeft gekozen als de overgrote meerderheid van de afgevaardigden. Daarom was dit een goed debat. U staat voor een moeilijke maar prijzenswaardige taak en ik wens u veel succes bij het volbrengen daarvan. Voorts ben ik verheugd dat u op 13 februari opnieuw in het Parlement aanwezig zult zijn, als de Voorzitter van het Parlement zijn werkprogramma bekendmaakt.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, ik wil enkel een paar punten bespreken die naar voren zijn gekomen tijdens ons zeer vruchtbare debat, met name nu bondskanselier Merkel ook heeft gerefereerd aan energie.

Veel sprekers refereerden aan energie en aan het belang van energie in relatie tot derde landen, met name Rusland. Mijnheer Daul zei dat wij naar buiten toe met één stem moeten spreken en daar ben ik het mee eens. Maar laten wij eerlijk zijn: als wij naar buiten toe met één stem willen spreken, kunnen wij intern niet met zevenentwintig verschillende stemmen blijven spreken. Wij hebben een gemeenschappelijke, geïntegreerde markt nodig voor energie. Wij hebben ook intern een duidelijk energiebeleid nodig. Zonder cohesie zijn wij niet geloofwaardig.

Ik leg sterk de nadruk op de energiekwestie omdat energie - het intrinsieke belang ervan daargelaten - een van de krachtigste drijfveren vormt van het Europese project. Laten wij niet vergeten dat de Europese Gemeenschappen ontstonden na de oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal. Op dezelfde dag dat het Verdrag van Rome werd ondertekend door de Europese Economische Gemeenschap, werd ook het Euratom-Verdrag ondertekend. Sinds het prilste begin was energie de kern van het Europese project.

Als er vandaag de dag één kwestie is waar het idee van solidariteit op van toepassing is, dan is het wel de energiekwestie. Wij verbinden energie echter met klimaatverandering, omdat klimaatverandering een van de belangrijkste uitdagingen vormt van de eenentwintigste eeuw. Onze oprichters konden er niet aan refereren in de Verklaring van Messina of in het Verdrag van Rome, maar wij hebben nu de plicht om dat als een zeer belangrijke mondiale uitdaging te zien.

Dat brengt ons bij de aard van de Europese Unie. De oude kwestie van meer of minder Europa hoort thuis in de twintigste eeuw. Het debat is nu niet of wij Europa nodig hebben, maar hoe wij Europa zo goed en efficiënt mogelijk kunnen laten functioneren. Wij hebben efficiëntere besluitvorming nodig, meer democratische verantwoordelijkheid in een uitgebreid Europa en een coherenter positie van de Europese Unie naar buiten toe. Dat zijn de belangrijkste redenen waarom wij een Grondwettelijk Verdrag nodig hebben, en niet vanwege een soort theologische discussie over een superstaat in Europa. Niemand is werkelijk voorstander van een superstaat, een gecentraliseerde staat in Europa. Waar wij wel voor zijn is een EU-dimensie. Deze is onontbeerlijk om de uitdagingen van de eenentwintigste eeuw aan te gaan. Dat is wel duidelijk! Zelfs Duitsland, de grootste lidstaat, of Groot-Brittannië, Frankrijk of Italië, kunnen deze uitdagingen niet alleen aangaan. Daarom hebben wij de toegevoegde waarde van onze Unie nodig.

Wij moeten ook op pragmatische wijze kijken naar de gebieden waarop wij meer kunnen doen en naar de gebieden waarop wij minder moeten doen. Een gebied waar het minder moet en kan is de bureaucratie. Wij moeten de bureaucratie reduceren en wij moeten betere regelingen hebben om de omstandigheden voor onze bedrijven en onze burgers te verbeteren. Het is daarom niet een kwestie van meer of minder Europa maar van een beter Europa.

Als wij werken in de geest van het partnerschap dat wij vandaag hebben gezien - uiteraard met het democratisch debat - tussen het Parlement, de Raad en de Commissie, dan kunnen wij resultaten boeken tijdens deze zes maanden. Ik zou de fungerend voorzitter en de Voorzitter van het Parlement graag willen beloven dat wij zullen proberen om tijdens deze zes maanden echte resultaten te boeken, zodat onze Europese Unie vooruit kan komen en wij vervuld van hoop en trots de komende vijftig jaar tegemoet kunnen zien.

(Applaus)

De Voorzitter. - Mijnheer de voorzitter van de Commissie, hartelijk dank voor uw verklaring en uw inzet. Ik denk dat dit een hele goede dag was voor het Europees Parlement. Het was in ieder geval een hele goede dag voor de toekomst van onze Unie.

Collega's, ik dank u allen dat u tot het eind van het debat bent gebleven. Ik wens u een prettige dag toe, een dag waarop u een goede bijdrage levert aan onze inzet voor de Europese Unie.

(Applaus)

Schriftelijke verklaringen (artikel 142)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). - *(FR)* Ook ik wil mijn waardering uitspreken voor de kwaliteit van het door bondskanselier Merkel gepresenteerde programma van het Duitse voorzitterschap, dat op tal van punten inhoud geeft aan de Europese eenwording, met name als het gaat om waarden en instellingen, om de internationale rol van de Unie en de agenda van Doha, om de transatlantische betrekkingen, het partnerschap met Rusland en de op handen zijnde top Europa/Afrika, om de energie- en milieukwesties,

de ontwikkeling van onze binnenmarkt en de noodzaak van betere wetgeving in de strijd tegen bureaucratie.

Ik wil twee opmerkingen maken over de start van dit voorzitterschap. Ik vind het jammer dat de fungerend voorzitter niet aanwezig was bij de verkiezing van de voorzitter van het Europees Parlement, op dinsdag 16 januari jongstleden. Op grond van artikel 105 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap ben ik bovendien van mening dat het zinvol zou zijn geweest indien, zonder afbreuk te doen aan de doelstelling van prijsstabiliteit, werd nagegaan hoe de euro in dienst zou kunnen worden gesteld van het economische beleid van de Unie. Ik schaar mij achter dit uitstekende programma, waarover een politiek akkoord bestaat met de toekomstige Portugese en Sloveense voorzitterschappen en dat cruciaal zal zijn voor de grote debatten met het oog op de Europese verkiezingen in 2009.

Alessandro Battilocchio (NI). - *(IT)* Ik dank mevrouw Merkel voor haar inzet en haar enthousiasme met betrekking tot de herlancering van het Europees project. Ik hoop dat dit elan in de komende zes maanden behouden blijft en dat de volgende voorzitterschappen, van Portugal en Slovenië, dit net zo serieus zullen nemen. Het is haast vanzelfsprekend dat wij achter de prioriteiten staan die zijn opgenoemd: groei, werk, buitenlandse politiek. Maar, zoals ik bij andere gelegenheden al heb beklemtoond en zoals collega De Michelis vanochtend ook heeft gezegd, aan de basis van elke denkbare strategie voor economische groei of diplomatieke samenwerking staat naar mijn mening een solide beleid van zelfvoorziening op energiegebied, aangezien een schip of een boom al voldoende zijn - om nog maar te zwijgen van de grillen van een politieke leider - om de economische activiteiten van hele gebieden urenlang plat te leggen.

Zo'n beleid moet niet uitsluitend neerkomen op samenwerking met onze partners, maar moet ook een strategisch plan behelzen voor onderzoek naar en concreet gebruik van schone en hernieuwbare energiebronnen, vooral in de industrie, als antwoord op de problemen van energievoorziening en milieubescherming. De EU heeft jegens haar burgers de plicht deze knoop door te hakken; jegens haar internationale partners heeft zij de kans een goed voorbeeld te geven voor het gemeenschappelijk welzijn, een voorbeeld dat navolging verdient.

Gyula Hegyi (PSE). - *(EN)* Eén Parlement, één zetel: zo simpel ligt het in heel Europa, behalve in de Europese Unie waar wij drie zetels hebben voor het Europees Parlement, en de leden en duizenden andere mensen gebruiken momenteel twee zetels voor hetzelfde doel: één in Brussel en één in Straatsburg. Het kost onze belastingbetalers 250 miljoen euro per jaar, om nog maar te zwijgen van de milieuschade die wordt aangericht door honderden reizen en duizenden auto's die tussen de twee steden heen en weer rijden. Tijdens de Straatsburgweken gebruiken de leden van het Europees Parlement de maandag en donderdag voor onnodige reisesjes, in plaats van te werken en hun kiezers te ontmoeten. De Duitse regering voert een streng economisch beleid in eigen land en beveelt andere landen, zoals mijn vaderland, Hongarije, dezelfde maatregelen aan. Ik hoop dat het Duitse voorzitterschap moedig genoeg zal zijn om dezelfde economische hervormingen door te drukken in de EU, en daarbij niet zal toestaan dat het geld van onze belastingbetalers wordt weggegooid. Laten wij onze kiezers respecteren, laten wij het milieu respecteren, laten wij bondskanselier Merkel aanmoedigen om te strijden voor een enkele zetel.

Filip Kaczmarek (PPE-DE). - *(PL)* Bondskanselier Merkel heeft haar visie geschetst op een Europa dat berust op normen en waarden. Dat is een heel goede benadering. We kunnen het ook moeilijk oneens zijn met de waarden die aan de basis liggen van de eenwording van Europa, zoals diversiteit, vrijheid, tolerantie, christendom en wederzijdse steun. Daar moet echter nog een waarde aan toegevoegd worden, namelijk solidariteit. We kunnen ons tenslotte maar moeilijk een gemeenschappelijk buitenlands beleid van de Unie voorstellen en een EU-minister van buitenlandse zaken, zonder een diepgeworteld gevoel van solidariteit, dat niet alleen wordt gevoeld door de verschillende lidstaten maar ook door hun burgers. Daarom steun ik de stelling van commissievoorzitter Barroso, om juist solidariteit tot eerste prioriteit te verheffen van de ontwerpverklaring van Berlijn.

Ik erken dat we geen oplossing kunnen vinden voor de huidige Grondwetscrisis als we het vertrouwen van de burgers niet weten te winnen. Daarvoor is het noodzakelijk de burgers ervan te overtuigen dat hun gezamenlijke veiligheid door de EU wordt gewaarborgd. Veiligheid wordt volgens mij door de burgers heel breed opgevat. Het omvat voor hen zowel solidariteit in energiekwesties als nabuurschapsbeleid, sociale zekerheid en betrekkingen met derde landen, die proberen verdeeldheid tussen zaaien onder de Europeanen. De kracht van Europa kan juist liggen in solidariteit, want zo kunnen we al onze waarden delen. Zonder solidariteit verliezen we onze eenheid en ons vermogen om onze doelstellingen te verwezenlijken. Hartelijk dank.

Katalin Lévai (PSE). - (HU) Ik wens het Duitse voorzitterschap veel succes met de uitvoering van zijn ambitieuze programma, waarmee een nieuwe grote stap kan worden gezet naar de transformatie van het economische, maatschappelijke en ecologische profiel van het oude continent. Europa moet zijn economische vitaliteit herwinnen om groei en werkgelegenheid op de lange termijn mogelijk te maken.

Wij staan voor reusachtige taken! De interne markt moet worden voltooid, het concurrentievermogen van het Europese bedrijfsleven moet worden versterkt en onze wetgevingsstelsels moeten worden gemoderniseerd. We moeten een oplossing vinden voor de grondwettelijke crisis, die het vertrouwen in de toekomst van de integratie ondermijnt. Er moet worden gewerkt aan betere economische groei en werkgelegenheidskansen, versterking van de politieke en economische invloed in het mondiale theater, de totstandbrenging van een communautair energiebeleid en gemeenschappelijke klimaatbescherming en de vorming van een Europese zone van veiligheid en stabiliteit.

De gezamenlijke strijd tegen terrorisme en georganiseerde misdaad moet onverminderd worden voortgezet en we moeten actie ondernemen tegen de almaar stijgende stroom vluchtelingen. Daarnaast moet het Duitse voorzitterschap zich krachtig opstellen tegen racisme en vreemdelingenhaat in al hun bedreigende verschijningsvormen.

Tegelijkertijd neem ik met voldoening kennis van de nadruk die wordt gelegd op de basiswaarden die de fundamenteën van Europa vormen. Laten we niet vergeten dat 2007 het jaar is van gelijke kansen voor iedereen, een fundamentele Europese waarde die wellicht als eerste is neergelegd in de oprichtingsverdragen. Het motto van het Duitse voorzitterschap is wat dat betreft zeer toepasselijk: 'gezamenlijk slaagt Europa'. Wij allen, samen en in onze eigen landen, moeten werken aan de bevordering van gelijke kansen. Het is in deze geest dat ik samen met de bevoegde Hongaarse minister het nationaal programma voor het jaar 2007 - het Europees jaar van gelijke kansen voor iedereen - heb afgekondigd.

Ik hoop dat het grote navolging zal vinden, niet alleen op Europees, maar ook op nationaal niveau.

(De vergadering wordt om 12.25 uur onderbroken en om 15.00 uur hervat)

VOORZITTER: RODI KRATSA-TSAGARPOULOU

Ondervoorzitter

4. Goedkeuring van de notulen van de vorige vergadering: zie notulen

5. Samenstelling Parlement: zie notulen

6. Regeling van de werkzaamheden

De Voorzitter. - Staat u mij toe om u, nu ik voor het eerst dit Parlement voorzit, te bedanken voor uw applaus, uw welkom en het vertrouwen dat u in mij hebt gesteld.

De definitieve ontwerpagenda is rondgedeeld. De volgende wijziging is voorgesteld:

Woensdag:

Ik heb een verzoek ontvangen van de Commissie economische en monetaire zaken om de mondelinge vraag van Pervenche Berès aan de Commissie over verdere convergentie van toezichtspraktijken op EU-niveau (O-0126/2006 – B6-449/2006), die voor het debat van vandaag was gepland, tot een volgende vergaderperiode uit te stellen, teneinde deze vraag gecombineerd met een mondelinge vraag aan de Raad over hetzelfde onderwerp te behandelen.

Pervenche Berès (PSE), voorzitter van de Commissie economische en monetaire zaken. - (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik wil u graag gelukwensen met uw verkiezing.

De Commissie economische en monetaire zaken wil de Raad en de Commissie graag een vraag stellen over de convergentie van toezichtspraktijken. De vraag aan de Raad is echter klaarblijkelijk verloren gegaan bij de voorbereiding van de Conferentie van voorzitters. Wij zijn altijd blij met de Commissie over dit soort onderwerpen van gedachten te kunnen wisselen, maar de vraag in kwestie is van groot belang, ook voor het Duitse voorzitterschap. Wij rekenen dan ook op diens steun bij het vinden van een gaatje op de agenda van een van de volgende vergaderperiodes om de aan de Commissie gestelde

mondelinge vraag en de aan de Raad gestelde vraag tezamen aan de orde te kunnen stellen. De kwestie van de convergentie van toezichtstaken op de financiële markten is immers van cruciaal belang.

Ik reken tevens op de steun van het Voorzitterschap van dit Parlement bij het vinden van een goed tijdstip voor dit debat.

(Het Parlement willigt het verzoek tot uitstel in)

7. Terdoodveroordeling van het in Libië vastgehouden medisch personeel (debat)

De Voorzitter. - Aan de orde zijn de verklaringen van de Raad en de Commissie over de terdoodveroordeling van het in Libië vastgehouden medisch personeel.

Günter Gloser, fungerend voorzitter van de Raad. - *(DE)* Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, namens de Raad kan ik u mededelen dat we ons ernstige zorgen maken over het feit dat op 19 december 2006 het doodvonnis tegen vijf Bulgaarse verpleegkundigen en een Palestijnse arts is bevestigd.

Ik zou erop willen wijzen dat het voorzitterschap van de Raad dit vonnis in zijn verklaring van 19 december 2006 heeft veroordeeld, en tegelijkertijd ook de hoop heeft geuit dat het hooggerechtshof, dat zich opnieuw over deze kwestie uit moet spreken, dit arrest snel zal toetsen.

Deze zaak sleept al sinds 1999 aan. Het medisch personeel is nu al zeven jaar in hechtenis. Het eerste doodvonnis is op 6 mei 2004 gevelde. Daarna is het op 25 december 2005 door het hooggerechtshof, dat de zaak nogmaals volledig heeft behandeld, opgeheven.

Ik wil er ook op wijzen dat de Raad tijdens het hele proces bij de Libische autoriteiten erop heeft aangedrongen om alles in het werk te stellen voor een rechtvaardige procedure.

Tegelijkertijd heeft de Raad erop gewezen dat hij ernstige twijfels heeft over de gegrondheid van de strafrechtelijke beschuldigingen tegen het medisch personeel, en dat hij ook ernstige twijfels heeft over de omstandigheden van de hechtenis en de onrechtmatige vertraging van het proces.

In dit verband wil ik ook graag duidelijk zeggen dat de Raad zeer ontsteld was door de Aids-tragedie in Benghazi. We hebben de slachtoffers en hun familie meerdere malen ons oprechte medeleven uitgesproken. Bovendien heeft de Raad omwille van de solidariteit en de humanitaire hulp het HIV-actieplan en het internationale Benghazi-fonds met alle middelen gesteund, en daarbij altijd nauw samengewerkt met de Commissie en de internationale partners.

Ik wil ook wijzen op het standpunt van de Raad ten aanzien van de relaties met Libië, dat al in de conclusies van de Raad van oktober 2004 is verwoord. Daarin heeft de Raad een beroep op Libië gedaan om positief te reageren op de actieve rol van de Europese Unie, en erop gewezen dat hij Libië al eerder had gevraagd in te gaan op de bedenkingen van de EU, en vooral de belangen van het medische personeel te respecteren.

We nemen met belangstelling nota van de punten in de resolutie van het Parlement. We delen uw twijfels en verzekeren u dat de Raad en het voorzitterschap deze kwestie nog steeds met prioriteit behandelen.

We willen u nogmaals verzekeren dat de Raad alles in het werk zal stellen om op basis van humanitaire criteria een optimale oplossing voor dit probleem te vinden.

Jacques Barrot, vice-voorzitter van de Commissie. - *(FR)* Mevrouw de Voorzitter - die ik feliciteer met haar glansrijke verkiezing -, geachte afgevaardigden, na hetgeen ons zojuist is medegedeeld door de vertegenwoordiger van de Raad, de heer Gloser, zal ik proberen het Parlement te informeren over de laatste ontwikkelingen met betrekking tot het probleem dat is ontstaan door de terdoodveroordeling van het Bulgaarse en Palestijnse medische personeel in Libië, op 19 december jongstleden. Ik zal u namens de Commissie wat achtergrondinformatie geven.

Zoals u zojuist al zei, mijnheer Gloser, heeft het Libische hooggerechtshof het eerste doodvonnis op 25 december 2005 vernietigd en een nieuw proces gelast. Dit nieuwe proces is op 19 december 2006 afgesloten met de bevestiging van de terdoodveroordeling van de vijf Bulgaarse verpleegkundigen en de Palestijnse arts. Volgens de Libische autoriteiten zal de zaak in de komende weken opnieuw worden voorgelegd aan het hooggerechtshof. De gerechtelijke procedure is dan ook niet ten einde. Op 30 december jongstleden heeft de Libische president in het openbaar echter enkele verklaringen afgelegd

die de theorie van een internationale samenzwering tegen Libië nieuw leven inblazen, hetgeen alom tot bezorgdheid heeft geleid.

Tegelijkertijd met de gerechtelijke procedure vindt momenteel politiek overleg plaats over een oplossing van dit probleem op basis van humanitaire principes, rekening houdende met het leed van de besmette kinderen en van het medisch personeel. Welk resultaat beogen we daarmee? Enerzijds willen wij dat de kinderen en hun families adequate medische behandeling en financiële steun worden gegarandeerd en anderzijds willen wij de vrijlating van het medisch personeel bewerkstelligen.

In dit verband is een internationaal fonds voor Benghazi opgericht. Dit fonds ontvangt bijdragen in de vorm van geld of verstrekkingen, diensten of apparatuur, afkomstig van publieke en particuliere donateurs. Het fonds dient een driedig doel: het verbeteren van de medische zorg voor het behandelen van Aids in Libië, de behandeling in het buitenland van zieke kinderen, en financiële steun voor elke familie. Ik wil tevens benadrukken dat de zorg voor de kinderen reeds gewaarborgd is dankzij enerzijds de solidariteit van meerdere lidstaten en van de Europese Commissie en anderzijds dankzij de financiële middelen die door de Libische regering ter beschikking zijn gesteld aan de families.

De Commissie kent uiteraard een hoge prioriteit toe aan deze kwestie. Ze stelt alles in het werk om tot een oplossing te komen. Wij hebben technische en medische bijstand geboden aan het ziekenhuis van Benghazi, waar de kinderen de besmetting opliepen. Dit werk ging van start in september 2005 en duurt nog altijd voort. Hierdoor is de kwaliteit van de behandelingen en van de binnen het ziekenhuis gehanteerde praktijken verbeterd.

Tegelijkertijd neemt de Commissie actief deel aan het reeds genoemde politieke overleg. Uiteraard waren wij bijzonder teleurgesteld dat het doodvonnis een tweede keer opgelegd is. Dat is weliswaar de verantwoordelijkheid van de Libische gerechtelijke autoriteiten, maar wij hebben een dialoog op gang gebracht tussen de betrokken partijen en zijn van mening dat de strategie om uit deze crisis te geraken moet passen in het kader van deze dialoog. De Commissie blijft volledig betrokken bij dit proces.

Tot slot - en daarbij sluit ik me aan bij de woorden van de vertegenwoordiger van het Duitse voorzitterschap - is de dialoog nog altijd gaande. Dat neemt niet weg dat het een zeer gevoelige zaak betreft, waarbij de Europese Unie discreet te werk moet gaan, zonder evenwel concessies te doen met betrekking tot de vrijlating van het Bulgaarse en Palestijnse medische personeel. Wij vinden overigens dat de Europese instellingen duidelijk blijf moeten geven van hun solidariteit met het medisch personeel, waarbij we ervoor waken de op gang gebrachte dialoog niet in gevaar te brengen en het klimaat van de gesprekken met Libië niet aan te tasten door geïmproviseerde acties op touw te zetten.

In navolging van het Duitse voorzitterschap kan ik u verzekeren, geachte afgevaardigden, dat de Commissie alles in het werk zal blijven stellen om een oplossing te vinden voor dit probleem dat, het moet echt gezegd, een uitermate tragische dimensie heeft voor de betrokken partijen en voor onze Bulgaarse vrienden.

Филип Димитров Димитров, *от името на групата PPE-DE*. – Поздравявам Ви с Вашия избор. Уважаеми дами и господа, благодаря Ви, че сте готови да разгледате тази резолюция, засягаща съдбата на петте български медицински сестри и палестинския лекар, които се намират от осем години в либийски затвор. Вносителите на тази резолюция представяме на Вашето внимание един текст, който с всичкото съчувствие, което изразяваме към трагедията на либийските деца, станали жертва на епидемията от *HIV/AIDS*, едновременно с това отхвърля категорично смъртните присъди, предлага ясно ангажиране на Европейския парламент със съдбата на българските сестри и палестинския лекар и призовава към извършването на конкретни действия от другите европейски институции в тази посока.

(EN) Een resolutie van het Europees Parlement is een politieke handeling. Deze handeling is noodzakelijk omdat het Libische leiderschap zich, zoals de vertegenwoordiger van de Commissie zei, al een aantal malen in uitsluitend politieke termen heeft uitgelaten over dit proces.

De acht lange jaren van detentie, die begon met marteling, mondden langzaam uit in een proces, dat niet transparant is verlopen, waarbij de algemene procesregels werden geschonden en de bevindingen van vooraanstaande medische deskundigen op dit gebied volledig in de wind werden geslagen.

Het politieke karakter van dit proces blijkt uit de hernieuwde tenlastelegging, waarbij werd beweerd dat dit een samenzwering was waar de CIA en de Mossad achter zaten. Daaruit blijkt de retoriek van

haat, die typerend is voor totalitaire regimes of een staaltje is van de samenzweringstheorie en een antisystematische benadering.

Het is inmiddels duidelijk dat de epidemie in Libië geruime tijd voor de Bulgaarse verpleegkundigen voet op Libische bodem zetten, is begonnen. Dat is bewezen door vooraanstaande deskundigen op dit gebied, wier bevindingen, zoals ik al zei, zijn veronachtzaamd.

Last but not least is de heiligste taak van de staatsinstellingen om hun burgers te verdedigen. De Bulgaarse verpleegsters zijn EU-burgers, dus komt u alstublieft voor hen op.

(Applaus)

Евгени Кирилов, *от името на групата PSE*. – Благодаря Ви, госпожо председател, и поздравления за Вашия избор. Към г-н Баро бих желал да кажа, че не съм особено възхитен от тона на неговото изявление. Тези деликатни, чувствителни теми, за които Вие говорихте, г-н Баро, не ни помагат в случая и струва ми се, че трябва да помислим сериозно по този въпрос.

(EN) Mevrouw de Voorzitter, beste collega's, ik wil graag iedereen bedanken die het initiatief heeft gesteund voor een debat over deze brandende kwestie tijdens de eerste vergaderperiode van dit jaar. Ik weet zeker dat een aantal sprekers het vandaag zal hebben over de grove schendingen van de mensenrechten van onze verpleegkundigen, de zware martelingen en de gedwongen ondertekening van bekentenissen in het Arabisch zonder tolken of vertalers. Wij hebben het hier over een acht jaar durende farce, waarbij het Libische rechtssysteem is betrokken en over de politieke aard van deze menselijke kwelling.

Ik vind nu echter dat het tijd is om de balans op te maken van dit alles en duidelijk te verklaren dat de resultaten zeer teleurstellend zijn, ondanks alle inspanningen van de Raad en de Commissie en ondanks de langdurige onderhandelingen, waar ik zeer dankbaar voor ben. Het Libische regime is, net als elk ander dictatoriaal regime, bang voor zijn bevolking. Het is bang om toe te geven dat de HIV-epidemie en de tragische dood van zoveel kinderen zijn veroorzaakt door zijn eigen gezondheidszorgsysteem. Zoals al naar voren is gebracht, hebben Libische functionarissen en zelfs kolonel Khaddafi zelf onlangs opnieuw enkele westerse landen en hun geheime diensten beschuldigd van een complot, hoewel de aanklachten dat er sprake was van een complot enige tijd geleden zijn ingetrokken. Hij zegt dat hij niet geïnteresseerd is in het lot van de verpleegkundigen; hij is geïnteresseerd in de landen die achter het complot zaten. Hij probeert vakkundig compensatie los te krijgen, waardoor zijn bevolking overtuigd zal worden van de schuld van Europa en de VS. Hij zegt dat er geen geld is in het speciaal ingestelde humanitaire fonds en hij laat zich niets gelegen liggen aan de aanzienlijke middelen die de Europese Unie reeds heeft uitgegeven of aan de behandeling van geïnfecteerde Libische kinderen.

Als men volhardt in deze absurde en monsterlijke aanklacht van een samenzwering om honderden kinderen te infecteren en te doden - wat een misdaad tegen de menselijkheid is - waarom dagen wij de Libische autoriteiten dan niet uit om een internationaal strafhof in te stellen voor deze zaak? Waarom dagen wij hen niet uit om de VN-Veiligheidsraad in te schakelen? Wij zijn niet bang voor gerechtigheid.

De druk op Libië heeft tot op heden niets opgeleverd. Ik sta volledig achter de resolutie waarin staat dat herziening van het beleid ten aanzien van Libië absoluut noodzakelijk is, als er geen positieve ontwikkelingen zijn in deze zaak. Libië moet zeer snel inzien dat er geen sprake meer kan zijn van *business as usual*. Anders zullen cynische stemmen beweren dat de regeringen geneigd zijn om de mensenrechten te vergeten zodra ze olie of gas ruiken.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, *namens de ALDE-Fractie*. - *(EN)* Mevrouw de Voorzitter, het is mij een genoegen u in de voorzitterstoel te zien. Gefeliciteerd!

Om duidelijk te laten zien dat dit niet louter een Bulgaarse kwestie is, hebben de Bulgaarse Parlementsleden van de Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa hun collega's van andere nationaliteiten gevraagd om hierover te spreken, hetgeen wij natuurlijk allemaal graag doen.

Zoals u weet kwijnen vijf EU-burgers - en ik benadruk dit - weg in een Libische gevangenis. Sinds 1999 worden vijf Bulgaarse verpleegkundigen, een Palestijnse arts en negen Libiërs vastgehouden op grond van beschuldigingen die nu welbekend zijn. Op 19 december 2006 werden de gedetineerden opnieuw ter dood veroordeeld. Wij willen laten weten dat wij faliekant tegen de doodstraf zijn. Wij protesteren krachtig tegen deze onrechtmatige veroordeling. Wij benadrukken dat geen acht is geslagen op de bevindingen van vooraanstaande internationale HIV- en Aids-deskundigen, die hebben verklaard dat

de HIV-infecties te wijten waren aan een ziekenhuisinfectie die lang voor de Bulgaarse verpleegkundigen arriveerden al was begonnen. Wij uiten ook onze bezorgdheid over de aantijgingen in verband met marteling.

De Europese Unie en met name het Europees Parlement moeten deze zaak zeer nauw volgen. De Commissie en de Raad moeten het Europees Parlement voortdurend op de hoogte houden van alle mogelijke ontwikkelingen en volgende week moeten de ministers van Buitenlandse Zaken van de lidstaten deze zaak zeer hoog op hun agenda plaatsen.

Tot slot moet Libië zich realiseren dat zijn positie in de wereld en zijn betrekkingen met de Europese Unie en haar lidstaten op het spel staan. Libië mag deze gelegenheid niet missen en moet aantonen dat het zich houdt aan de basisbeginselen van het internationale recht en de mensenrechten. Libië moet echter bovenal goed beseffen dat wij allemaal volledig solidair zijn met de Bulgaarse verpleegkundigen en de Palestijnse arts.

Hélène Flautre, *namens de Verts/ALE-Fractie*. - (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik wil u graag feliciteren met uw verkiezing. In dit debat wil ik allereerst wijzen op het standpunt van de Europese Unie tegen de doodstraf, en wel onder alle omstandigheden, of het nu gaat om het geval van het medisch personeel van Benghazi, Saddam Hussein, de politieke tegenstanders in China of ook alle anonieme personen die minder vaak ter sprake komen, met name in de Verenigde Staten. Het recht op leven is een fundamenteel en essentieel recht voor de menselijke waardigheid, en daarom behoort de afschaffing van de doodstraf tot de voorwaarden voor toetreding tot de Europese Unie en is het een prioriteit in het buitenlands beleid van de Unie, die overigens specifieke richtsnoeren heeft opgesteld van deze strekking.

De situatie van het medisch personeel van Benghazi is tragisch. Het is een tragedie die families en met het AIDS-virus besmette kinderen treft. Het is dan ook van cruciaal belang dat de Europese Unie een bijdrage blijft leveren aan de uitvoering van haar actieplan, zodat ze de slachtoffers en hun families te hulp kan komen.

Moeten we de tragedie echter nog gruwelijker maken? De Palestijnse arts en de Bulgaarse verpleegkundigen, die al meer dan zeven jaar vastzitten en die sinds hun arrestatie door een hel gaan, hebben deze misdaad niet gepleegd. Talloze onafhankelijke onderzoeken hebben het onweerlegbare bewijs geleverd dat ze het niet hebben gedaan, en hun zogenaamde bekentenissen zijn verkregen door marteling. Dat weet iedereen.

Het medische team van Benghazi wordt dus in gijzeling gehouden door een schandelijke vorm van koehandel, en het is tijd dat er een einde komt aan deze parodie van rechtspraak. De Europese Unie is er tot op heden niet in geslaagd alle leden van het medische team uit deze hel te halen en we moeten nu wellicht vraagtekens plaatsen bij de betrekkingen van de Europese Unie met de Libische autoriteiten.

Zodra we het namelijk over de zaak-Benghazi hebben, is iedereen het erover eens dat Libië geen democratisch land is, dat de rechterlijke macht er niet onafhankelijk is, dat marteling er aan de orde van de dag is en dat de rechten er met voeten worden getreden, maar zodra we het hebben over het beheer van de migratiestromen, dan is het alsof dat allemaal niet meer waar is. Dan slaan we een stroperige toon aan, roepen we Libië op verder te gaan op de weg naar democratie en wekken wij de indruk dat de mensenrechten er mogelijk gerespecteerd worden.

Denkt u niet dat, als wij deze zaak tot een goed einde willen brengen, er een beleid nodig is voor de bevordering van de mensenrechten en de verwezenlijking van een geloofwaardige en coherente democratie, waarin niet met twee maten wordt gemeten en dat op alle niveaus nageleefd wordt? Dat is naar mijn idee de voorwaarde voor succes.

De Voorzitter. - Dames en heren, staat u mij toe de heer Borrell Fontelles, voormalig Voorzitter van het Parlement, welkom te heten.

Geoffrey van Orden (PPE-DE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wilde u ook graag feliciteren met uw verkiezing.

Vandaag spreken wij over een tragedie in drie delen. Er zijn vijf Bulgaarse verpleegkundigen en een Palestijnse arts die niets hebben misdaan maar nu al ongeveer acht jaar in een Libische gevangenis zitten, waarvan een groot deel met een doodvonnis. Deze vreselijke situatie is een enorme tragedie voor hen en voor hun families.

Er zijn honderden Libische kinderen die HIV hebben opgelopen, waarschijnlijk vanwege fouten in het Libische bloedtransfusiesysteem. Wij weten uit onberispelijke internationale deskundigenanalyses dat de HIV-stam die de kinderen heeft besmet, al aanwezig was en jaren voor de buitenlandse medici in Libië aankwamen, lokaal verspreid werd in Benghazi. Er zij ook op gewezen dat er veel andere gevallen van HIV- en BSE-besmetting via geïnfecteerde bloedtransfusies zijn geweest in de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en andere landen. In geen van deze gevallen kreeg daarbij het medisch personeel dat de transfusies gaf, de schuld in de schoenen geschoven.

Het is een enorme tragedie voor de kinderen en hun families, en in antwoord daarop heeft de Europese Commissie in november 2004 haar Aids-actieplan voor Benghazi gelanceerd. In maart vorig jaar was er 2 miljoen euro gereserveerd voor dit programma en NGO's doen nog meer.

Het derde element van de tragedie is de impact die deze kwestie heeft op de betrekkingen tussen Libië en de internationale gemeenschap. In de afgelopen vijf jaar was Libië uit de kou geraakt, sinds het land de verantwoordelijkheid had genomen voor enkele terroristische daden in het verleden en sinds het zijn WMD-programma had opgegeven. Het ontdooien van de betrekkingen heeft enorme potentiële voordelen voor Libië, dat toegang tot westerse technologie en hulp nodig heeft om zijn olie-industrie te verbeteren en de economie te diversifiëren. Wij juichen nauwe betrekkingen met Libië toe. Er staat dus heel veel op het spel voor heel veel mensen vanwege een kwestie die heel snel zou kunnen worden opgelost.

Ik verzoek president Khaddafi en het hooggerechtshof in Libië nogmaals dringend om hun macht aan te wenden en te zorgen voor een snelle vrijlating van het gevangen medisch personeel. Ik ben ervan overtuigd dat president Khaddafi een dusdanige status heeft dat hij geen moment van zijn stuk zal worden gebracht door een triviale beschuldiging van gezichtsverlies. Ik ben er ook van overtuigd dat hij alle vooruitgang van de afgelopen jaren niet teniet wil doen door toe te geven aan degenen die proberen om de verpleegkundigen als een soort politieke gijzelaars te gebruiken.

Ik weet dat commissaris Ferrero-Waldner persoonlijk sterk betrokken is bij de verpleegsters en dat ze hen heeft bezocht en heeft gesproken met president Khaddafi. Uit recente gesprekken met haar weet ik dat zij onze teleurstelling deelt over het gebrek aan vooruitgang en hoopt op een snelle oplossing voor deze kwestie.

Ik erken dat er enige gevoeligheid en discretie nodig is. Maandag zal de Raad Algemene Zaken en Externe Betrekkingen bijeenkomen. Wij hopen dat de parallelle processen van diplomatieke dialoog en actie door het hooggerechtshof in Libië snel tot resultaten zullen leiden. Tegelijkertijd roep ik de Raad en de Commissie op om mogelijke maatregelen uit te werken: een aantal positieve en aantrekkelijke stappen om Libië te helpen als het gewenste resultaat er is, en een reeks andere maatregelen als er geen vooruitgang wordt geboekt. Laat deze kwestie niet opnieuw een voorbeeld worden van een EU die verklaringen aflegt maar er niet in slaagt om een bruikbare uitweg te vinden. Zowel het Bulgaarse als het Libische volk verdient beter.

(Applaus)

Атанас Папаризов (PSE). – Нека и аз на свой ред да Ви поздравя с Вашия избор. Бих искал да започна с благодарност към колегите от Европейския парламент, които и преди нашето присъединяване, от 2004 г. насам следят внимателно този въпрос. Заедно с г-жа Катрин Ги Кен (Catherine Guy-Quint), в Съвместния парламентарен комитет, ние неведнъж поставяхме въпроса. Г-н Ван Орден (Van Orden) като докладчик за България го поставя на няколко пъти пред Вас.

Сега ние имаме изключителната възможност, с пълно единодушие, надявам се, тъй като проектът за резолюция е подкрепен от всички политически сили, да покажем на либийската страна, че Европейският парламент стои зад петте европейски граждани и зад палестинския лекар, че Европейският парламент отстоява ценностите на хуманността, на човешките права и ще кажа ясно и точно, независимо от дипломатическите процедури, преговорите, че ние сме за това, българските сестри и палестинският лекар да бъдат освободени незабавно.

Мисля, че силата на една резолюция на Европейския парламент, силата на това, което правят неправителствените организации, ще могат действително да повлияят на това отношение към българските медицински сестри и палестинския лекар, които нямат нищо общо със законността и хуманността. Надявам се, че нашият общ глас ще има реално значение за свободата на българските медицински сестри и палестинския лекар. Благодаря Ви, госпожо председател.

Alexander Lambsdorff (ALDE). - *(DE)* Mevrouw de Voorzitter, ook ik zou u van harte willen feliciteren met uw verkiezing!

Niet alleen in Bulgarije, maar in heel Europa, ook bij ons in Duitsland, zijn de burgers geschokt door de ongegronde veroordeling door Libië van de Bulgaarse verpleegkundigen en de Palestijnse arts. Daarbij kunnen we ons allemaal nog heel goed herinneren dat de vorige voorzitter van de Commissie, Romano Prodi, tijdens een bijna historisch moment de Libische president Gaddafi de hand drukte. Dat was eind april 2004. Libië had het toen over een strategie van een werkelijke toenadering tot Europa. Daarvan heeft het land zich nooit officieel gedistantieerd.

Drie jaar later worden we echter geconfronteerd met een vonnis dat ons grotesk lijkt te zijn, en volkomen haaks staat op de principes die aan de EU ten grondslag liggen. Vijf Bulgaarse verpleegsters en een Palestijnse arts worden ter dood veroordeeld, omdat ze in het ziekenhuis Al-Fatih bewust kinderen met aids zouden hebben besmet. Daarvoor bestaat geen bewijs. Het proces was niet fair. Deze kinderen zijn het slachtoffer van aids, niet van verpleegsters.

De waarden en principes van de EU zijn absoluut. Twee van die principes zijn het afwijzen van de doodstraf en de handhaving van de rechtsstaat. Het proces dat we nu bespreken is een bedreiging voor beide principes. Het is een feit dat burgers van de Europese Unie in een unfair en juridisch uiterst dubieus proces ter dood veroordeeld zijn. Kolonel Gaddafi en Romano Prodi hadden het in april 2004 over het vertrouwen tussen beide partijen. Dat is echter alleen maar mogelijk als het op daden gebaseerd is.

Het moet Libië duidelijk zijn dat dit proces een ernstige hinderpaal is voor de wens met betrekking tot een nauwer partnerschap met de Europese Unie. President Gaddafi moet weten dat wij Europeanen solidair zijn met de arrestanten en hun familie. We hopen voor hen dat ze elkaar zo snel mogelijk in eigen land weer kunnen omarmen. Daarom zeggen wij: wanneer deze resolutie wordt uitgevoerd, wanneer de Europese burgers uit Bulgarije en de Palestijnse arts worden vrijgelaten, dan zal dat voor Libië grote voordelen met zich meebrengen voor de toenadering tot de Europese Unie, een toenadering waar beide partijen enorm van kunnen profiteren.

Overigens ben ik van mening dat we ook dit debat in Brussel zouden moeten voeren, en niet in Straatsburg.

Mario Borghesio (UEN). - *(IT)* Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, gefeliciteerd! In 2004 deed de toenmalige voorzitter van de Commissie Prodi zijn uiterste best om Libië in het euromediterrane proces te betrekken. Thans is Prodi in zijn hoedanigheid van Italiaanse premier op staatsbezoek in Sofia, waar hij een hoop woorden verspilt en krokodillentranen plengt. Maar tegenover dat regime, tegenover die despoot had men al een hele tijd geleden een standpunt moeten innemen, heel lang geleden, in plaats van te protesteren tegen het T-shirt van minister Calderoli!

Wij staan hier tegenover een gebeurtenis die zijn weerga niet heeft, als we even geen rekening houden met de stalinistische processen tegen artsen, en dergelijke. Dit is een schande, een belediging voor de beginselen van het internationaal recht en de mensenrechten! Wat met deze verpleegsters en de Palestijnse arts is gebeurd, is een schoolvoorbeeld van arrogante schending van de mensenrechten door een staat die aan de Europese Unie grenst. Wij Italianen wonen ertegenover en in onze oren weergalmen nog de woorden van chantage die deze satraap zo vaak uitspreekt ten koste van de Afrikaanse emigranten. Europa moet met hem onderhand uit een ander vaatje gaan tappen. Wij kunnen ons niet zomaar laten beledigen en wij kunnen niet langer dulden dat dergelijk ernstige schendingen, dit soort arrogante en ontoelaatbare schendingen, tegen Europese burgers en tegen wie dan ook, begaan worden!

Eoin Ryan (UEN). - *(EN)* Mevrouw de Voorzitter, ik wil me graag aansluiten bij de anderen door u geluk te wensen met uw verkiezing.

De zeer droevige en tragische situatie van 462 kinderen die in de jaren negentig in Benghazi zijn geïnfecteerd met het HIV/aids-virus mag niet worden vergolden met het opleggen van de doodstraf aan zes mensen wegens misdaden die zij niet hebben begaan. Tweemaal fout is niet goed.

Het besluit van het Libische hof van 19 december 2006 om de doodvonnissen van vijf Bulgaarse verpleegkundigen en een Palestijnse arts te bekrachtigen, is gewoon onacceptabel. Deze vonnissen werden opgelegd ondanks het degelijke internationale deskundigenadvies dat het Libische hof had gekregen van de *International Council of Nurses (ICN)* en van Luc Montagnier, de Franse arts die het HIV/aids-virus heeft ontdekt.

Ik heb president Gaddaffi, die ik eerder heb ontmoet, geschreven en hem verzocht om op humanitaire gronden tot een oplossing te komen met de internationale gemeenschap.

Vorige week had ik in Brussel een persoonlijke ontmoeting met de Libische vertegenwoordiger bij de EU, Sifaw Hafiani, en heb ik de Libische regering opgeroepen om deze kwestie humaan en diplomatiek op te lossen. Ik geloof in dit geval niet dat confrontatie zal werken.

De Libische regering heeft ook ingestemd met een korte ontmoeting met een delegatie van de Ierse Organisatie van Verpleegkundigen in Brussel om deze zaak te bespreken. Verpleegkundigen en medisch personeel uit Ierland en uit Europa werken in ziekenhuizen in het hele Midden-Oosten en daarbij stuiten ze op bepaalde moeilijkheden. Ik denk dat deze kwestie en deze situatie deze moeilijkheden enkel verergeren. Zij zijn, evenals de ICN, uitermate bezorgd over deze zaken en over het precedent die deze scheppen voor hun leden.

Ik wil iedereen graag vragen om te trachten deze situatie via de diplomatieke weg op te lossen met de Libische regering. Ik ben ervan overtuigd dat wij dit tot een goed einde kunnen brengen.

Kathalijne Maria Buitenweg (Verts/ALE). - Voorzitter, het is goed om vandaag uitgebreid stil te staan bij de nachtmerrie waarin de vijf Bulgaarse verpleegkundigen en een Palestijnse arts al sinds 1998 vastzitten. Een nachtmerrie, zoals al gezegd, van gevangenschap, van marteling en een dreiging van de doodstraf. Er is ook al eerder gezegd dat er ook een nachtmerrie is voor de ouders en de kinderen van Benghazi, de 426 kinderen die met HIV zijn besmet. Het is goed dat de Europese Unie zich ook daarom bekommert.

Ik wil niet blijven stilstaan alleen in het uitspreken van onze afschuw met hoe het nu is, en onze hoop op een goede afloop voor de zes onschuldige gevangenen in de nabije toekomst. Ik wil ook stilstaan bij wat het betekent voor onze relaties met Libië. Want het is natuurlijk niet zo dat, wanneer dit tot een goed einde is gebracht, alles weer helemaal top is. Libië is overduidelijk geen rechtsstaat. Onweerlegbaar bewijs voor onschuld werd door de rechtbank toch gewoon terzijde geschoven. De rechten van mensen zijn met voeten getreden. Er is gemarteld.

En wat betreft de regering, die offert onschuldigen op voor het eigen falen van de gezondheidszorg en speelt een spel met de internationale gemeenschap door Lockerbee erbij te betrekken. Een soort compensatie voor de compensatie die Kadhafi heeft betaald. Het is toch alleen een zieke geest die dat kan bedenken.

En wat moeten wij dan met die constatering over dat land? De Europese Raad wil nauwere samenwerking met Libië op het gebied van illegale migratie. De EU wil gezamenlijke patrouilles op de Middellandse Zee. De EU wil een akkoord met Libië voor het terugnemen van migranten die vanuit Libië naar de Europese Unie komen. Ik ben niet voor een isolement, laten we daar duidelijk over zijn. Het is goed een positieve ontwikkeling in Libië te ondersteunen en te stimuleren. Maar het is wat anders om zo vergaand te gaan samenwerken.

Het zou toch hypocriet zijn om vandaag te constateren dat in Libië vijf Bulgaarse en een Palestijnse migrant onmenselijk onrecht wordt aangedaan, en morgen een akkoord te gaan bereiken over het overdragen van meer migranten in de handen van de Libische autoriteiten. Dat is samenwerking die tot mensenrechtenschendingen leidt en daarom is het belangrijk om, zoals ook in de resolutie staat, ons te bezinnen op hoe het nu verder moet.

Simon Busuttil (PPE-DE). - *(MT)* Mevrouw de Voorzitter, zoals commissaris Barrot op correcte wijze tot uitdrukking bracht, is dit een delicate en gevoelige zaak, een zaak waarmee veel emoties gepaard gaan. Bij alle partijen ligt dit gevoelig, want aan de ene kant zijn er honderden kinderen die geïnfecteerd zijn en aids hebben gekregen - en veel van deze kinderen zijn inmiddels gestorven - en aan de andere kant zijn er ook slachtoffers, want de Bulgaarse verpleegsters en de Palestijnse arts zijn eveneens slachtoffers. Zij zijn slachtoffers omdat ze te lang in de gevangenis in Libië wegkwijnen, en ze zijn slachtoffers omdat hun de doodstraf boven het hoofd hangt. Een zwaardere straf bestaat niet. De gerechtelijke procedure heeft veel te lang geduurd en bij de veroordeling zijn duidelijke bewijzen afkomstig van gerenommeerde internationale deskundigen, die hun onschuld aantonen, niet in aanmerking genomen. Wij kunnen niet anders dan ons tegen de doodstraf verzetten; die kunnen we nooit accepteren. Wat is er gebeurd? Het moet gezegd dat er veel is gedaan, vooral door de Europese Commissie, die het Benghazi-actieplan heeft gelanceerd. Dit plan is bedoeld om de kinderen te helpen, om hun families te helpen, en ook om de Libische autoriteiten te helpen de sanitaire omstandigheden in ziekenhuizen te

verbeteren, met name in Benghazi. Ook zij erop gewezen dat in januari van vorig jaar het Internationale Fonds voor Benghazi is opgericht. Dat zijn allemaal positieve ontwikkelingen.

De bevestiging van de terdoodveroordeling enkele dagen geleden heeft de situatie echter verslechterd. Wat kunnen we dan doen? We hebben een meer humanitaire benadering nodig. We moeten meer solidariteit met de kinderen, met de ouders en met de Bulgaarse en Palestijnse slachtoffers van deze situatie tonen. We moeten er nu bij de Palestijnse autoriteiten op aandringen de spanning te verminderen door onmiddellijk te verklaren dat de doodstraf niet zal worden uitgevoerd. Deze resolutie stuurt niet aan op confrontatie en is ook geen dreigement. De resolutie is evenwichtig, maar wel duidelijk over deze zaken.

Кристиан Вигенин (PSE). – Уважаема г-жо председател, уважаеми колеги -членове на Европейския парламент, има нещо символично в това, че на първата сесия на Европейския парламент след приемането на България в Европейския съюз ние обсъждаме един въпрос, който поставя на изпитание готовността на европейските институции, на европейските правителства, на европейските народи изобщо, да се борят за ценностите, върху които е изграден нашият Съюз. Защото потвърдените смъртни присъди на пет българки и на един палестинец са предизвикателство към демократичния свят. Тези смъртни присъди са основани на измислени доказателства и на изтръгнати с нечовешки мъчения фалшиви самопризнания. Те са опит за бягство от политическа отговорност на либийските ръководители и лично на Кадафи, за тежкото състояние на либийското здравеопазване. Те са опит една смърт да бъде възмездена с друга смърт, невинни хора да платят с живота си за трагедията на други невинни хора.

Ние не можем да приемем това. Трябва да спрем произвола. Днес гласът на Европейския съюз трябва да бъде силен и ясен, за да бъде чут и в Триполи. Времето тече все по-бързо и става все по-важно недвусмислените декларации да бъдат последвани от недвусмислени действия. В последните години много политически лидери обещаваха подкрепа за медиците в Либия. Паралелно с това, Либия беше извадена от изолацията и една след друга европейски компании и правителства сключват милиардни сделки с нея. Има нещо лицемерно в това.

Аз моля днешната дискусия да не остане само упражнение, с което да успокоим съвестта си, че сме направили всичко, което е в правомощията ни. Аз моля да пренесете тази дискусия в националните парламенти и правителства, защото животът на шест невинни човека трябва да бъде незаобиколим фактор в отношенията с Либия. Не искам дори да си представя ужаса този парламент да започне своя сесия с минута мълчание. Благодаря Ви.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ook ik wil u graag gelukwensen met uw verkiezing.

Commissaris Barrot riep op tot discretie en geen van ons wil iets doen of zeggen wat de kansen op een rechtvaardige oplossing voor deze verschrikkelijke situatie, die onze Europese medeburgers en een Palestijnse arts treft, kan schaden.

De commissaris heeft echter terecht ook opgeroepen tot vastberadenheid. Het streven naar een oplossing mag niet worden beïnvloed door de meer algemene belangen die zich ontwikkelen tussen Libië en de EU. Ik denk aan de nauwe samenwerking die is ontstaan met betrekking tot de terugkeer van illegale immigranten - met name tussen Italië en Libië - waarvan Libië er nu meer dan een miljoen heeft opgevangen.

Het Europees Parlement heeft grote bezorgdheid geuit over het gebrek aan mogelijkheden voor veel van deze mensen, zowel in de EU als in Libië, om toegang te krijgen tot een procedure voor het verkrijgen van de vluchtelingstatus. Wat onze motieven ook mogen zijn om die toestroom te beheersen of te voorkomen - en het ontbreken van een alomvattend Europees migratiebeleid verhindert een goede aanpak -, wij mogen deze motieven nooit laten prevaleren boven de eis op rechtvaardigheid en de naleving van de mensenrechten. De plannen voor een actieplan van de EU en Libië inzake migratie zijn zeer terecht bevroren - hoewel dat de zaak niet verder helpt - vanwege de Benghazi-zaak, en zij mogen niet weer uit de ijskast worden gehaald voor er een geschikte oplossing is.

(Applaus)

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). - *(PL)* Mevrouw de Voorzitter, de situatie waar we nu getuige van zijn, is niets anders dan chantage, met het oog op economisch en politiek gewin, chantage, die de Unie niet mag tolereren en waartegen doortastend moet worden opgetreden.

Economische belangen mogen nooit primeren boven respect voor de mensenrechten. Dat is de kern van het Europees bewustzijn en het erfgoed van onze geschiedenis. Het feit, dat Libië een van de belangrijkste leveranciers van olie en aardgas is, mag er niet toe doen, nu hier het leven van onschuldige mensen op het spel staat. De Europese Unie moet als één man achter Bulgarije staan in de strijd voor het intrekken van het onrechtvaardige en politieke vonnis van de Libische rechtbank, en daarbij gebruik maken van alle drukmiddelen waarover de EU beschikt, inclusief sancties. De bevolking van Bulgarije moet vanuit de Gemeenschap een duidelijk signaal krijgen, een signaal dat hen sterkt in de overtuiging dat toetreding tot de Unie een goede stap is geweest en dat de Unie geen van haar lidstaten in de kou laat staan. Dat is tenslotte de ware betekenis van het gemeenschappelijke Europa waartoe wij allemaal behoren.

Luisa Fernanda Rudi Ubeda (PPE-DE). - *(ES)* Mevrouw de Voorzitter, allereerst van harte gelukkiggewenst met uw verkiezing tot ondervoorzitter en met het feit dat u gisteren tijdens de verkiezingen het hoogste aantal stemmen hebt behaald.

We hebben het vandaag in dit Parlement opnieuw over het geval van de Bulgaarse verpleegsters en de Palestijnse arts, die in Libië tot de doodstraf zijn veroordeeld. Ik wil in de eerste plaats de solidariteit van het hele Parlement betuigen met de besmette kinderen - sommigen van hen zijn inmiddels overleden - en met hun families.

Ik wil me echter tegelijkertijd sterk maken voor onze beginselen en me uitspreken tegen de doodstraf. In de Europese landen zijn we - goddank - al jaren geleden tot de conclusie gekomen dat geen enkel mens het recht heeft om een ander het leven te ontnemen, noch om die mogelijkheid goed te praten.

In april 2005 heb ik, samen met de overige leden van de delegatie voor de betrekkingen met de Maghreblanden en de Unie van de Arabische Maghreb, Libië bezocht. Bij die gelegenheid hebben wij met de autoriteiten gesproken over deze kwestie. Op dat moment leek er sprake te zijn van een lichtpuntje, want het naderhand goedgekeurde plan voor samenwerking tussen de Europese Unie en de kinderen en het ziekenhuis van Benghazi was in gang gezet.

Kijken we nu naar het herziene proces en het nieuwe vonnis, dan kunnen we vaststellen dat de technische rapporten waaruit de onschuld van de Bulgaarse verpleegsters is gebleken - sommige daarvan zijn zelfs ondertekend door degene die het HIV/Aids-virus heeft ontdekt of door wetenschappers van de universiteit van Oxford -, aan de hand van fylogenetisch onderzoek van het virus van de kinderen hebben aangetoond dat dit virus Libië al had bereikt ver voordat de Bulgaarse verpleegsters voet op Libische bodem zetten.

We hebben evenwel kunnen zien dat deze rapporten niet zijn toegelaten als bewijslast, waardoor de verpleegsters en de arts niet verzekerd waren van een juiste rechtsgang.

Ten slotte nog dit, mevrouw de Voorzitter: de commissaris, de heer Barrot, heeft ons verzocht deze kwestie discreet en behoedzaam te benaderen. Dat heeft men denk ik inderdaad ruim acht jaar lang gedaan, met het tot nu toe behaalde resultaat als gevolg. Misschien moet de Europese Unie nu niet alleen de beginselen van discretie en behoedzaamheid volgen, maar de klemtoon leggen op standvastigheid.

Elena Valenciano Martínez-Orozco (PSE). - *(ES)* Mevrouw de Voorzitter, ik feliciteer u met uw plaats aan de Voorzitterstafel.

De Sociaal-democratische Fractie in het Europees Parlement acht het een buitengewoon ernstige zaak dat opnieuw de doodstraf is uitgesproken voor de Bulgaarse verpleegsters en de Palestijnse arts, die ten onrechte zijn beschuldigd van de besmetting van honderden kinderen met het HIV/Aids-virus. Deze voor alle Europese democraten volstrekt onaanvaardbare veroordeling in Libië betekent een veroordeling van niet alleen de verdachten maar ook de geneeskunde en de humanitaire hulpverlening.

Wij staan volstrekt afwijzend tegenover de doodstraf, ongeacht de omstandigheden, en wijzen nogmaals op het streven van de Europese Unie naar afschaffing ervan of naar de instelling van een wereldwijd moratorium op de uitvoering ervan.

In dit geval is de doodstraf extra onrechtvaardig. Ten eerste omdat het proces niet voldeed aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechtbank - een vrij algemeen probleem in het geval

van Libië - en ten tweede, omdat het vonnis niet strookt met het tastbare bewijsmateriaal dat is ingebracht door onafhankelijke deskundigen en dat de onschuld van de verdachten aantoonst.

Bovendien is dit, zoals gezegd, een veroordeling van de geneeskunde en de volksgezondheid, omdat de werkelijke oorzaken van de HIV/Aids-besmetting van de kinderen worden achtergehouden. Wij wijzen op het drama van de veroordeelden, die al acht jaar opgesloten zijn in Libische gevangenissen onder onmenselijke omstandigheden en zich beklagen over mishandeling. Wij wijzen ook op het drama van de besmette kinderen en hun familie, met wie mijn fractie zich volledig solidair verklaart, evenals op de steun aan de programma's van de Europese Commissie in Libië voor de strijd tegen HIV/Aids.

Wij vragen om de onmiddellijke invrijheidstelling van de verpleegsters en de arts, want zij zijn onschuldig. En wij eisen van de Libische autoriteiten dat zij zich richten op de besmette kinderen.

Laten we ons daarom gezamenlijk inzetten voor een mensenrechtenbeleid dat daadwerkelijk coherent, geloofwaardig en standvastig is.

Marian Harkin (ALDE). – A Uachtaráin agus ba mhaith comhghairdeas a dhéanamh leat as a bheith tofa. Is ábhar áthais dom, ar an ócáid seo, mo chéad chomhrá i 2007 a thabhairt daoibh i mo theanga dhúchasach, an Ghaeilge. Tá áthas orm chomh maith gurb é aidhm an chéad chomhrá sin ná comhpháirtíocht a thairiscint do cheann de na Ballstáit nua, an Bhulgáir. Níl a lán ama agam, mar sin déanfaidh mé dhá phointe ghearra.

Tá nath cainte againne in Éirinn, 'ní neart go cur le chéile', agus sin atá i gceist againne inniu. Táimid ag tabhairt tacaíochta don Bhulgáir ina h-iarrachtaí ar shaoirse a bhaint amach do sheisear daoine neamhchiontacha: cúigear banaltraí agus dochtúir as an Phalaistín agus iad faoi bhagairt piónós an bháis sa Libia.

Ar an dara dul síos, áfach, tá níos mó ná tacaíocht na Parlaiminte ón Bhulgáir. Tá ról lárnach ag an nGearmáin ina hUachtaránacht, agus ag an gComhairle chomh maith, chun dul i ngleic leis an gceist phráinneach seo. Caithfidh siad úsáid a bhaint as a gcuid tionchair ar an leibhéal idirnáisiúnta chomh maith.

Simon Coveney (PPE-DE). – A Uachtaráin, nuair a bhí an Pharlaimint ar athló i rith na Nollag agus na hAthbhliana, fuair cúig bhanaltraí ón mBulgáir cathróireacht ón Aontas Eorpach. Ag an am céanna, áfach, dúirt Cúirt sa Libia go raibh siad daortha chun báis. Tá siad cúisithe toisc go raibh baint acu le galrú 426 paistí le HIV in ionad Benghazi sa Libia.

Is é seo an dara triail sa chás seo, tar éis rialú ón gCúirt Uachtarach, ach tá a lán inní ann ó thaobh cóir agus neamhchaontacht na trialach.

(EN) Er wordt nu gezegd dat de heer Gadaffi deze zaak als een politieke onderhandelingstroef wil gebruiken. Hij lijkt besprekingen over de herziening van de doodstraf voor de Bulgaarse verpleegkundigen te willen voeren, op voorwaarde dat een Libiër wordt vrijgelaten, die voor de bomaanslag boven Lockerbie in 1988 is veroordeeld. Op deze wijze worden mensenlevens als politiek kapitaal ingezet. De verpleegkundigen zitten al acht jaar in de gevangenis en het enige doel van deze resolutie moet zijn om opnieuw een oproep tot hun onvoorwaardelijke vrijlating te doen.

De beklaagden hebben nu het recht om hoger beroep tegen het vonnis in te stellen. In dit laatste stadium van het proces moet opnieuw gekeken worden naar het wetenschappelijke bewijs met betrekking tot de oorsprong en het tijdstip van de infectie in Benghazi zonder dat een bevooroordeeld of politiek gemotiveerd panel van Libische deskundigen de aangevoerde beweringen kan tegenspreken. Ik ben er een hartstochtelijk voorstander van om voor deze zaak een speciale rapporteur van de EU te benoemen, die het beroep van de beklaagden volgt en nauwkeurig onderzoekt.

Het gemelde gebruik van martelingen om bekentenissen van de beklaagden af te dwingen terwijl zij in hechtenis zaten, en de schandalige vertragingen die deze rechtszaak kenmerken, blijven voor de EU een punt van grote zorg. Libië beweert dat het een positieve relatie en goede betrekkingen met de EU wil ontwikkelen. Laten wij echter duidelijk maken dat wij in dit Parlement groot belang hechten aan een eerlijke behandeling van onze burgers in Libië en dat hun onvoorwaardelijke vrijlating onze hoogste prioriteit heeft.

Ana Maria Gomes (PSE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, het doet mij deugd u op de voorzittersstoel te zien zitten.

Wij zijn tegen de doodstraf, waar die ook plaatsvindt. Daarom zijn we verbijsterd over de uitspraak van 19 december 2006, waarmee de vijf Bulgaarse verpleegkundigen en de Palestijnse arts ter dood werden veroordeeld, zeer zeker omdat zij geen eerlijk proces konden krijgen in een land waar marteling gemeengoed is en waar de bevolking nog steeds lijdt onder het regime van een waanzinnige en terroristische dictator. De Libische bevolking heeft bovendien vele jaren geleden onder VN-sancties, als gevolg van de terroristische avonturen van deze dictator.

Nog verbijsterender is evenwel het feit dat de regeringen van de EU en de Commissie de massale moordaanslagen boven Lockerbie en op het UTA-toestel blijkbaar wel heel snel zijn vergeten en dat zij nu in de gunst van die moordenaar en dictator proberen te komen. Dat hebben de EU-ministers immers onlangs in Tripoli gedaan. Komt dat doordat velen van hen meer om de olie en de transacties geven dan om de mensenrechten van Europese en Palestijnse burgers? Komt dat doordat verscheidene leden van Europese regeringen zich door het regime van Gadaffi laten gezeggen, uit angst dat hij zal uit de school zal klappen en vertellen dat zij samen met zijn regime betrokken zijn geweest bij de *outsourcing* van martelingen door de regering-Bush in het kader van het programma voor *extraordinary rendition*? Waarom vertellen regeringen als de Britse regering, of mijn eigen Portugese regering, niet wat het doel en de inhoud waren van de frequente vluchten van en naar Libië sinds juni 2003, die wij in onze Tijdelijke Commissie verondersteld gebruik door de CIA van Europese landen voor het vervoer en illegaal vasthouden van gevangenen hebben geïdentificeerd? Waarom komen de regeringen van de EU en de Commissie niet eindelijk vastberaden en hoorbaar in actie om deze vijf Bulgaarse verpleegkundigen en de Palestijnse arts vrij te krijgen?

Boguslaw Sonik (PPE-DE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, ook ik wil me graag aansluiten bij alle felicitaties voor het uitstekende resultaat dat u gisteren hebt bereikt.

Een aantal jaar geleden heeft Libië onder internationale druk de officiële steun aan het internationale terrorisme afgezworen. Ook heeft Libië zijn betrokkenheid bij de aanslag van Lockerbie toegegeven. Niettemin respecteert het land nog altijd de mensenrechten en burgerlijke vrijheden niet. Ik heb met veel belangstelling gevolgd hoe het land betrokken is geraakt bij de internationale samenwerking op veel gebieden, zoals de handel in olie, maar ook de strijd tegen illegale immigratie, omdat via Libië veel immigranten Europa trachten te bereiken.

Libië is een mooi land met enorm veel, maar weinig bekend erfgoed uit de tijd van het Romeinse rijk. Libië heeft steun nodig voor het ontwikkelen van de infrastructuur voor het toerisme. Met andere woorden, Libië heeft Europa nodig en Europa heeft Libië nodig. We moeten betrekkingen ontwikkelen voor wederzijdse samenwerking, maar niet tegen elke prijs, niet tegen de prijs van de levens van de Bulgaarse verpleegsters en Palestijnse arts. Uit het verleden blijkt dat kolonel Khaddafi en zijn land alleen zwichten onder sterke, niet-aflatende en consequente internationale druk.

Vandaag moeten we dat middel inzetten. De Europese Unie moet pal staan en zich solidair tonen in de strijd voor de vrijlating van deze onschuldige gevangenen. Mijnheer de commissaris, de tijd voor overleg achter de schermen, in de hoop zo een oplossing zonder gezichtsverlies te vinden, is voorbij. We moeten aanvaarden dat dit overleg niets heeft opgeleverd. De Commissie en de Europese Raad moeten zich harder opstellen en alle mogelijke middelen inzetten om Libië te belemmeren in haar contacten met Europa en dreigen het land opnieuw buitenspel te zetten en te isoleren. Als gevolg van de opstelling van Libië dienen alle banden met het land verbroken te worden.

Pierre Schapira (PSE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, de situatie is schokkend, schandalig en onaanvaardbaar. Dit is de tweede keer dat de Bulgaarse verpleegkundigen en de Palestijnse arts ter dood veroordeeld worden. Eens te meer blijkt dat de Libische rechtspraak buitengewoon onrechtvaardig is en dat de rechterlijke macht zich voor het karretje van de politiek laat spannen. De Aids-affaire is slechts een zwak excuus.

Nu alle interventiepogingen op niets uitgelopen zijn moeten wij krachtig reageren op de ernstige schendingen van de grondrechten door de Libische autoriteiten. Ik zou graag zien dat de lidstaten van de Unie hun krachten bundelden tegen het regime van Khaddafi, met één stem spraken en niet zwichtten voor welke vorm van chantage dan ook.

Zo zouden de lidstaten de geplande Europese tournee van kolonel Khaddafi kunnen aangrijpen om hem de toegang tot het grondgebied van de Europese Unie te weigeren zolang het medisch personeel niet vrijgelaten is. Wij moeten het Libische bewind duidelijk maken dat de lidstaten van de Unie stuk voor

stuk solidair zullen zijn met Bulgarije, en stuk voor stuk zullen optreden met dezelfde vastberadenheid als wanneer hierbij hun eigen onderdanen betrokken zouden zijn.

VOORZITTER: ALEJO VIDAL-QUADRAS ROCA

Ondervoorzitter

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). - (SK) Als lid van het Europees Parlement en ook als arts geloof ik niet dat een Palestijnse dokter en vijf Bulgaarse verpleegkundigen, die de absolute plicht hebben om zieken te helpen en te genezen, weloverwogen en doelbewust kinderen met HIV hebben besmet toen ze in Libië hun werk deden.

Ik ben eerder geneigd me af te vragen of Libië en zijn dubieuze leider, kolonel Khaddafi, wel te vertrouwen zijn. Dit land wordt nog steeds geleid door iemand die met voorbedachten rade en doelbewust onschuldige mensen door terroristen liet vermoorden, toen deze een passagiersvliegtuig boven de stad Lockerbie opbliezen. Afgezien van het feit dat dit land deze schanddaad heeft toegegeven, is het enige 'positieve' aan Libië dat het beschikt over grote voorraden olie en aardgas.

Dat de doodstraf is uitgesproken tegen beroepsbeoefenaren in de gezondheidszorg is een afzichtelijke en cynische daad, en geen uiting van rechtsstaat en rechtvaardigheid. Ik vraag me trouwens af of dit geen deel uitmaakt van een smerig spel dat Libië speelt door te proberen grote geldbedragen te innen als compensatie voor de dood van de kinderen. Misschien probeert Libië het Westen en de Europese Unie te chanteren, nu Bulgarije lid is geworden, en te bewerkstelligen dat de Libische terroristen, die terecht zijn veroordeeld en opgesloten voor hun daden, weer worden vrijgelaten.

Ik roep daarom de Europese Commissie en Duitsland als fungerend voorzitter van de Europese Raad op alle middelen in te zetten voor het uitoefenen van politieke en economische druk op Libië om het leven van de Bulgaarse verpleegsters en de Palestijnse arts te redden. Het zou een ernstige en fatale vergissing zijn politieke concessies te doen aan Khaddafi en zijn autoritaire beleid. Politici met een terroristisch verleden accepteren, om van samenwerken niet te spreken, is immoreel en kan de beginselen waarop Europa is gebouwd - vertrouwen, rechtsstaat, mensenrechten en eerbiediging van de menselijke waardigheid - ondermijnen.

Günter Gloser, *fungerend voorzitter van de Raad.* - (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik zou u willen bedanken voor uw bijdragen, en ook voor uw inzet voor de vijf Bulgaarse verpleegkundigen en de Palestijnse arts.

We moeten duidelijk laten zien dat de Europese Unie solidair blijft met Bulgarije, met de verpleegkundigen en met de Palestijnse arts, en dat we blijven strijden voor hun belangen.

Ik kan u verzekeren dat het voorzitterschap - natuurlijk vanwege dit debat, maar ook vanwege eerdere besluiten - de dialoog met de Libische instanties onvermoeid voort zal zetten, en klare taal zal blijven spreken.

We kunnen noch het proces noch het vonnis aanvaarden. Meerdere sprekers hebben het al gezegd: de Europese Unie wijst de doodstraf af, niet alleen bij ons, maar ook elders. Het is juist - en ook dat is door meerdere sprekers gezegd - dat er een paar jaar geleden een toenadering van Libië tot Europa heeft plaatsgevonden. Deze ommezwaai in het vroegere standpunt van Libië was juist en ook belangrijk, maar ondanks deze toenadering moeten we heel duidelijk maken dat we niet kunnen aanvaarden wat er tijdens dit proces in Libië tot nu toe is gebeurd.

Daarom zal het Duitse voorzitterschap van de Raad samen met de Commissie proberen om de druk op Libië op te voeren, zodat er een einde komt aan de onzekerheid voor deze mensen, die al jaren leven met de dreiging van een mogelijk doodsvonnis. We hebben altijd duidelijk gemaakt - en dat blijven we doen - dat we natuurlijk ook de andere kant van de tragedie zien en de besmette kinderen en volwassenen zullen blijven steunen, waar onze hulp ook maar nodig is, maar aangezien dit niet voor andere doeleinden mag worden misbruikt, is het belangrijk dat het voorzitterschap ook de steun van het Europees Parlement krijgt.

Jacques Barrot, *vice-voorzitter van de Commissie.* - (FR) Mijnheer de Voorzitter, na u gefeliciteerd te hebben met uw herverkiezing, wil ik zeggen dat ik samen met mijn collega, mevrouw Kuneva, zeer aandachtig heb geluisterd naar alle bijdragen aan dit debat. Deze illustreren hoe diep verontrust het hele Europees Parlement is over de onaanvaardbare situatie van deze mensen, die sinds 1999 gevangen zitten

- die datum mag u niet uit het oog verliezen. Wij zijn er als Commissie van overtuigd dat de Europese instellingen de absolute plicht hebben om hun solidariteit te betuigen in deze zaak en dat we onwrikbaar moeten zijn in onze steun.

Ik bevestig dan ook - net als het voorzitterschap zojuist - dat alle Europese instellingen zich solidair zullen opstellen tegenover deze tragedie. Ook wil ik u er graag op wijzen dat onze collega, mevrouw Ferrero-Waldner, vastberaden is om via de diplomatieke weg tot een oplossing te komen. Mevrouw Ferrero-Waldner is volledig betrokken bij de dialoog, die weliswaar moeilijk is, maar die we absoluut tot een goed einde moeten brengen. Tot slot sprak ik daarnet weliswaar over geïmproviseerde of ongelegen initiatieven, die deze noodzakelijke onderhandelingen en deze onontbeerlijke dialoog mogelijk zouden ondernemen, maar de Libische autoriteiten mogen niet vergeten dat de toekomstige betrekkingen tussen Libië en de Europese Unie afhangen van de oplossing die zal worden gevonden voor dit probleem.

Voorzitter, mevrouw Ferrero-Waldner zal het Parlement op de hoogte houden van elke nieuwe ontwikkeling in deze zaak, met name nadat de Raad Algemene Zaken heeft plaatsgevonden.

Ik wil het Parlement graag bedanken voor het feit dat het zich op ronduit waardige en passende wijze heeft uitgesproken over deze ernstige zaak.

Voorzitter. - Hartelijk dank, commissaris.

Tot besluit van het debat zijn zes ontwerpresoluties⁽¹⁾ ingediend overeenkomstig artikel 103, lid 2/Artikel 108, lid 5, van het Reglement.

Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen om 12.00 uur plaats.

8. Zevende en achtste jaarverslag betreffende wapenuitvoer (debat)

De Voorzitter. - Aan de orde is het verslag (A6-0439/2006) van Raül Romeva i Rueda, namens de Commissie buitenlandse zaken, over het zevende en het achtste jaarverslag van de Raad uit hoofde van uitvoeringsbepaling nr. 8 van de Gedragscode van de Europese Unie betreffende wapenuitvoer (2006/2068(INI)).

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), rapporteur. - (ES) Mijnheer de Voorzitter, dit is de derde keer dat mij de eer te beurt valt om de Commissie en de Raad de evaluatie te mogen presenteren waaraan het Europees Parlement de uitvoering van de Gedragscode betreffende wapenuitvoer jaarlijks onderwerpt.

Het verheugt mij bovendien dit te mogen doen op een moment waarop, op verzoek van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties, een officieel begin is gemaakt met het proces dat moet leiden tot een internationaal verdrag inzake wapenoverdracht, waarop al jaren in brede kring wordt aangedrongen door maatschappelijke organisaties in heel de wereld.

Zoals u zult hebben gemerkt, hebben wij dit keer twee achtereenvolgende jaren, namelijk 2004 en 2005, onder de loep genomen. Zo konden we een einde maken aan het tijdsverschil waarvan bij de vorige verslagen sprake was tussen enerzijds de presentatie van het jaarverslag door de Raad en anderzijds de evaluatie door het Europees Parlement. Toch komt het jaarverslag, ondanks het feit dat de Raad de presentatie ervan aanzienlijk heeft versneld, nog altijd te laat: het verslag van 2005 verscheen pas in de herfst van 2006. Wij herhalen daarom nog eens dat het wenselijk is dat de Raad zijn recente inspanningen voor transparantie en stiptheid voortzet en het jaarverslag in elk geval in de loop van het eerste kwartaal van het volgende jaar beschikbaar stelt. Het Europees Parlement mag hierbij logischerwijs niet achterblijven en moet tijdig reageren op de jaarlijkse presentatie van het Raadsverslag.

Wat betreft de specifieke inhoud van het voorliggende document - dat, zoals gezegd, gaat over het zevende en achtste verslag van de Raad - wil ik ingaan op enkele belangrijke feiten en gegevens.

Allereerst de gegevens. Volgens de verstrekte statistische gegevens zet de tendens zich voort wat betreft het gewicht van de Europese wapenexport in verhouding tot dat van de rest van de wereld, want de Europese Unie is goed voor ongeveer eenderde van de totale wapenexport. In 2004 werd voor bijna tien

(1) Zie notulen.

miljard euro aan Europese wapens uitgevoerd, en in 2005 voor negen miljard euro. Wat voor ons evenwel van belang is, is de totale waarde van de verstrekte vergunningen, want die laat zien of de Gedragscode werkelijk juist wordt toegepast. Dan hebben we het voor 2004 over 24 miljard euro, en voor 2005 over 26 miljard euro.

Anderzijds is het belangrijk en zorgwekkend dat zich onder de kopers van Europese wapens landen bevinden als China, Colombia, Ethiopië, Eritrea, Indonesië, Israël of Nepal. Dat zijn landen die gewoonlijk ter sprake komen tijdens onze debatten over dringende kwesties op donderdagmiddag hier in het Parlement, hetgeen op het eerste gezicht al in flagrante tegenspraak is met de inhoud van de Gedragscode.

Verder, en dit is waarschijnlijk het belangrijkste aspect waarop we in ons verslag wijzen, is het betreuenswaardig dat, ondanks het feit dat het Coreper al in juni 2005 heeft besloten om de Gedragscode om te zetten in een gemeenschappelijk standpunt en aldus de code een communautair rechtskader te geven, en ondanks het feit dat ook het voor deze wijziging noodzakelijke technische werk al maanden geleden is afgerond door de deskundigen van COAR, de Raad deze stap nog altijd niet heeft bekrachtigd. En het belangrijkste is dat, bij gebrek aan een expliciete verklaring, de impliciete verklaring voor deze vertraging lijkt te zijn dat sommige regeringen de omzetting in een gemeenschappelijk standpunt, en daarmee de versterking van de Gedragscode, afhankelijk stellen van de gelijktijdige opheffing van het wapenembargo tegen China.

Staat u mij toe hierover heel duidelijk te zijn. In dit Parlement zijn wij altijd van mening geweest dat deze twee zaken los van elkaar staan. Wat het wapenembargo tegen China betreft, weten de Raad en de Commissie welk standpunt wij altijd hebben ingenomen, namelijk dat opheffing slechts mogelijk is als er sprake is van duidelijke, reële vooruitgang op het gebied van de mensenrechten in China, met name gelet op de gebeurtenissen in Tiananmen in 1989.

Dit is duidelijk een belangrijk onderwerp, en we zullen er nog over debatteren, maar het onderwerp van vandaag is de Gedragscode van de Europese Unie betreffende de uitvoer van wapens, die geldt voor wapenuitvoer wereldwijd, niet alleen in China. Met andere woorden - en neemt u me niet kwalijk dat ik het zeg -, de vertraging is voor ons onbegrijpelijk en onaanvaardbaar, net zoals zij onbegrijpelijk is voor de talrijke maatschappelijke organisaties die zich al jaren inzetten voor een uitgebreider, beter mechanisme voor de controle op de wapenuitvoer, zowel op Europees niveau als wereldwijd, om de veelal nefaste gevolgen van deze handel te beperken.

Al met al hoop ik dat het verslag dat we hier morgen aannemen, inhoudelijk en beleidsmatig zal bijdragen tot verdere verbetering in de controle op de wapenuitvoer, zowel door Europa als door andere landen, in het kader van een - hopelijk spoedig - toekomstig internationaal verdrag inzake wapenoverdracht.

Günter Gloser, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik zou het Europees Parlement, en vooral uw rapporteur, Raúl Romeva i Rueda, willen bedanken voor dit verslag. De Raad en de lidstaten hebben veel respect voor het werk van de heer Romeva, die al vier keer het jaarverslag over de Gedragscode van de Europese Unie heeft geschreven.

Ik wil er ook op wijzen dat de Raad blij is met heel veel ideeën in dit verslag, en ook zal proberen om ze toe te passen. Ik zou er een paar willen noemen: het verder ontwikkelen van de beproefde praktijken voor het toepassen van de criteria in de Gedragscode, het verbeteren van de geconsolideerde jaarverslagen van de lidstaten en van de Europese Unie, de volledige omzetting van het gemeenschappelijk standpunt van de Raad inzake de controle op de tussenhandel, het voortzetten van de traditie om leden van het Europees Parlement uit te nodigen voor studiebijeenkomsten en *workshops*, het voortzetten van de gewoonte dat het voorzitterschap van de EU de resultaten van het werk van de werkgroep van de Raad over de uitvoer van wapens voorstelt in de Subcommissie veiligheid en defensie, en de rapporteur uitnodigt voor vergaderingen met de werkgroep.

Bovendien zullen de Europese Unie en de lidstaten de onderhandelingen over een internationaal verdrag inzake wapenhandel volledig steunen, zoals de Raad in zijn conclusies van 11 december 2006 heeft aangekondigd. Daarin staat onder andere dat de Raad verheugd is dat de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 6 december 2006 een resolutie heeft aangenomen over een internationaal verdrag inzake de wapenhandel en over gemeenschappelijke internationale normen voor de invoer, de uitvoer en de doorvoer van conventionele wapens. Daardoor kunnen de onderhandelingen over het uitwerken van een juridisch bindend internationaal verdrag officieel van start gaan.

De Raad stelt vooral met genoeg vast dat in het dispositief van de resolutie een beroep op de secretaris-generaal wordt gedaan om de lidstaten te vragen wat hun visie is op de haalbaarheid, het mogelijke toepassingsgebied en de voorlopige criteria voor een volledig en bindend juridisch instrument. We zijn ook blij dat een groep regeringsdeskundigen zich in 2008 hierover zal buigen.

Daarom heeft de Raad in zijn conclusies herhaald dat de Europese Unie en haar lidstaten een actieve rol in dit proces zullen spelen. Het is de taak van de Europese Unie en van alle leden van de Verenigde Naties om de onderhandelingen over een verdrag inzake de wapenhandel actief te steunen, de secretaris-generaal mee te delen wat hun ideeën zijn, en deel te nemen aan de werkzaamheden van de groep van regeringsdeskundigen.

Jacques Barrot, *vice-voorzitter van de Commissie*. - (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de rapporteur, geachte afgevaardigden, de verantwoordelijkheid voor de controle op en de bewaking van de wapenhandel berust natuurlijk in eerste instantie bij de lidstaten. De Commissie is evenwel bij deze kwestie betrokken vanwege haar rol in het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid.

Uw rapporteur, de heer Romeva i Rueda, heeft eens te meer een uitstekend verslag opgesteld, waarin de lidstaten worden opgeroepen meer en betere maatregelen te nemen voor strenge, geharmoniseerde en transparante controle op en bewaking van de wapenuitvoer van de Europese Unie. De verbeteringen die in de Europese controles worden doorgevoerd, kunnen en moeten een aansporing vormen voor andere regio's in de wereld om - op zijn minst als begin - goede praktijken in te voeren en deze ook toe te passen. Wij moeten ons ervan vergewissen dat wapens die op volstrekt legitieme wijze worden uitgevoerd, niet in verkeerde handen vallen, omdat dit mede kan leiden tot gewapende conflicten of schendingen van de mensenrechten.

Het door u opgestelde verslag, mijnheer Romeva i Rueda, is weliswaar in eerste instantie voor de lidstaten bedoeld, maar het bevat enkele onderdelen waar de Commissie steun aan geeft. Daarom zal ik namens mevrouw Benita Ferrero-Waldner commentaar leveren op deze onderdelen en u onze opmerkingen hierover meedelen.

Om te beginnen verheugt het de Commissie dat er in uw verslag opnieuw aandacht wordt besteed aan de kwestie van de private beveiligingsbedrijven. De Commissie staat positief tegenover de ontwikkeling van een mechanisme voor de regulering van hun activiteiten. Deze kwestie hangt in zekere zin samen met de kwestie van de hervorming van de veiligheidssector, waarin particuliere bedrijven, net als overheidsinstellingen, bij hun werkzaamheden moeten uitgaan van de beginselen inzake democratische controle, verantwoordelijkheid, eerbiediging van de mensenrechten en eerbiediging van de rechtsstaat. De Europese Gemeenschap geeft wereldwijd in veel regio's op actieve wijze steun aan maatregelen tot hervorming van de veiligheidssector. Doeltreffende controles op het gebied van de wapenuitvoer maken hier deel van uit.

Bovendien speelt de Commissie een actieve rol in de strijd tegen de illegale verspreiding van handvuurwapens en lichte wapens. Wij delen de visie dat een verbeterde controle op en bewaking van de wapenuitvoer en de aanverwante activiteiten, zoals de tussenhandel, een bijdrage kunnen leveren aan het terugdringen van de illegale handel in handvuurwapens en lichte wapens. De verspreiding van deze wapens leidt namelijk tot wapengeweld en onveiligheid van mensen, en houdt regionale en binnenlandse conflicten in stand.

Daarnaast werken wij in het kader van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid met de lidstaten samen aan de tenuitvoerlegging van de EU-strategie ter bestrijding van de illegale accumulatie van en handel in handvuurwapens en lichte wapens en hun munitie, die in december 2005 door de Europese Raad is aangenomen. Samen met internationale en regionale organisaties, onderzoekscentra, NGO's en het maatschappelijk middenveld spant de Commissie zich al enige tijd in om de gevolgen van foute of illegale wapenhandel te voorkomen. Wij moeten ons bewust zijn van deze problematiek en in staat zijn erop in te spelen. In een aantal regio's ter wereld kan deze wapenhandel verband houden met de handel in drugs of in grondstoffen zoals tropisch hardhout, mineralen of diamanten.

In 2007 zal de Commissie haar voorzitterschap van het Kimberley-proces benutten om de uitvoering van de controles te helpen verbeteren. Wij moeten voorkomen dat er diamanten worden verhandeld om rebellerende groeperingen in staat te stellen wapens aan te kopen. Daarnaast moeten wij de illegale wapenhandel via het luchtverkeer scherp in de gaten houden. Ik ben mij ervan bewust dat bij veel illegale handelsoperaties gebruik wordt gemaakt van deze vervoerswijze, met name richting het Afrikaanse continent, en wij moeten alle douaneautoriteiten inschakelen om dit te voorkomen.

Het klopt dat het internationale klimaat niet gunstig is voor onderhandelingen over en het invoeren van multilaterale ontwapeningsinstrumenten die juridisch bindend zijn, maar dat mag ons er niet van weerhouden om de controles op de wapenuitvoer te versterken. Wij steunen de inspanningen van de lidstaten om een verdrag inzake wapenhandel tot stand te brengen, ook al zullen de onderhandelingen over dit verdrag enige tijd vergen. Ondertussen is het van essentieel belang dat de Europese Unie zich op nationaal en regionaal niveau inzet voor verbetering en versterking van de bestaande maatregelen.

Tot slot biedt de Commissie op actieve wijze ondersteuning bij de implementatie van de internationale instrumenten en zorgt zij er mede voor dat de diverse landen de hand houden aan deze instrumenten. Met de tenuitvoerlegging van het actieprogramma van de VN-conferentie ter bestrijding van de illegale handel in handvuurwapens en lichte wapens en het Verdrag van Ottawa dat antipersoonsmijnen verbiedt, wordt een actieve bijdrage geleverd aan de veiligheid van de mens.

Samenvattend, mijnheer de Voorzitter, wil ik opmerken dat dit verslag beslist serieus dient te worden genomen door alle Europese functionarissen die verantwoordelijk zijn voor de controle op de wapenuitvoer. Wij moeten er met elkaar naar toe werken dat onze prestaties op dit gebied verbeterd worden. Voor een coherente aanpak is het noodzakelijk om een breed scala aan instrumenten in te zetten, van internationale diplomatie en politieke invloed tot controle op de uitvoer en ontwikkelingssteun. Omwille van de efficiëntie dienen deze instrumenten als aanvulling te worden ingezet. Waar het om draait en wat in uw verslag heel duidelijk naar voren komt, mijnheer Romeva i Rueda, is dat er zonder deze essentiële veiligheid niet echt sprake kan zijn van menselijke of sociaal-economische ontwikkeling, en in uw verslag wordt nadrukkelijk gewezen - voor zover dat nog nodig was - op onze verantwoordelijkheid op het gebied van de wereldwijde wapenuitvoer.

Karl von Wogau, *namens de PPE-DE-Fractie*. - (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, allereerst zou ook ik de heer Romeva i Rueda hartelijk willen bedanken voor zijn waardevolle werk en voor zijn inzet als rapporteur voor dit onderwerp, in de afgelopen jaren, en ook vandaag weer. Ik zou ook u, mijnheer de commissaris, willen bedanken, omdat u bent ingegaan op de activiteiten van de Commissie in de strijd tegen de wapensmokkel, en op een feit waarvan we ons allemaal bewust zijn, namelijk dat economische ontwikkeling in de ontwikkelingslanden pas mogelijk is als eerst de veiligheid gegarandeerd wordt. Zonder veiligheid is economische ontwikkeling niet mogelijk.

Het verslag-Romeva gaat over gemeenschappelijke regels voor de uitvoer van wapens. Het probleem is dat de Gedragscode ons wel gemeenschappelijke regels biedt, maar dat die code niet wettelijk bindend is. Hoe kunnen we dat oplossen? Ten eerste moeten de individuele lidstaten de toepassing van de code verplicht stellen, wat Duitsland bijvoorbeeld gedaan heeft. We kunnen dat echter ook met een gemeenschappelijke Europese regeling aanpakken, met een gemeenschappelijk standpunt. We zijn op deze weg, en we moeten deze weg verder bewandelen.

Het eigenlijke probleem is echter dat we in principe wel gemeenschappelijke regels hebben, maar dat ze door zevenentwintig verschillende autoriteiten in zevenentwintig lidstaten worden omgezet, en dat gebeurt op heel verschillende wijze. De lidstaten houden elkaar wel op de hoogte, maar de besluiten worden niet gezamenlijk genomen. Er is bijvoorbeeld een wapenembargo tegen China. Wat naar China mag worden uitgevoerd, en wat onder het wapenembargo valt, staat echter in regels die in de zevenentwintig lidstaten verschillend worden geïnterpreteerd. De Verenigde Staten hebben ook een eigen interpretatie. Dat kan zo niet verder gaan. We moeten nauwer met elkaar samenwerken.

We proberen bijvoorbeeld een gezamenlijk defensiebeleid te ontwikkelen. Daarbij horen ook gemeenschappelijke strijdkrachten. Niet iedereen heeft gemerkt dat we bijvoorbeeld in Bosnië en Herzegovina nu al strijdkrachten hebben die onder Europees commando staan, en dat ze daar voor vrede en veiligheid zorgen. Bovendien moeten we een gemeenschappelijke markt voor defensieproducten opbouwen. Ook daarvoor hebben we in de afgelopen jaren al heel veel gedaan. Om deze twee doelstellingen te bereiken moeten we echter ook nauwer samenwerken bij de controle op de uitvoer van wapens. Dat is een belangrijke taak voor de komende jaren, en ook voor het Duitse voorzitterschap.

Ana Maria Gomes, *namens de PSE-Fractie*. - (PT) Mijnheer de Voorzitter, ik feliciteer u van harte met uw herverkiezing. De heer Romeva i Rueda verdient een woord van lof. Hij heeft opnieuw uitstekend werk verricht. Dat verklaart waarom het verslag vrijwel unaniem is goedgekeurd in de commissie.

Er zijn weliswaar tal van redenen waarom in dit Parlement consensus heerst over de toekomstige Gedragscode, maar de belangrijkste is ongetwijfeld de volgende: in tegenstelling tot de tendens van sommige lidstaten om het gebrek aan transparantie in stand te houden en het beleid inzake wapenuitvoer

te laten afhangen van kortetermijnoverwegingen, zijn wij hier in dit Parlement van oordeel dat de Europese Unie behoefte heeft aan een gemeenschappelijk, doelmatig en geloofwaardig wapenexportbeleid dat garanties biedt voor de eerbiediging van de fundamentele waarden en met name van de mensenrechten en dat aansluit bij de externe acties en het ontwikkelingsbeleid van de Unie, zodat de coherentie van deze maatregelen bevordert en versterkt wordt.

Het vermogen van het Parlement om in het kader van dit debat invloed uit te oefenen op de Raad en de publieke opinie heeft alles te maken met het feit dat wij een coherent en principieel standpunt verdedigen waarin geen plaats is voor nationaal eigenbelang, noch voor de nefaste gevolgen van een kortetermijnbenadering. Het Parlement heeft zich in deze kwestie opgeworpen als de stem van Europa. De boodschap die wij met betrekking tot dit laatste verslag hebben uitgedragen, is even duidelijk als altijd. Ten eerste willen wij de Gedragscode verheffen tot de status van gemeenschappelijk standpunt. Dat is een noodzakelijke maatregel. Bewijs hiervan is dat de werkgroep van de Europese Raad sinds juni 2005 over een tekst beschikt die weliswaar klaar is om te worden aangenomen, maar tot dusver nog steeds niet is onderschreven. Anderzijds wordt in de resolutie herhaald dat deze maatregel niet afhankelijk mag worden gesteld van het lot van het wapenembargo tegen China, dat volkomen gerechtvaardigd blijft. Ook de bestaande mechanismen moeten versterkt worden. Zo is het bijvoorbeeld belangrijk dat de nationale verslagen over de tenuitvoerlegging van de Gedragscode op passende wijze geharmoniseerd worden, zodat kan worden beoordeeld in welke mate zij door de lidstaten wordt nageleefd. De heer Barrot heeft hier het probleem aangekaart van de luchttransporten, met name naar Afrika.

De algemene laksheid in Europese luchthavens - zoals overigens gebleken is uit ons onderzoek naar de CIA-vluchten - doet het ergste vermoeden. Wellicht vinden thans op dit punt de meest onwaarschijnlijke operaties plaats. Na twee jaar van inactiviteit is het moment aangebroken om een systeem van uitzonderlijke maatregelen op te zetten voor landen die uit een embargoperiode komen. Libië is hiervan een goed voorbeeld. Het is hier zojuist nog ter sprake geweest. Sinds 2004 is er een immorele wedloop aan de gang om wapens aan Libië te verkopen. Dat bewijst eens te meer hoe belangrijk het is dat tijdelijke maatregelen worden opgelegd met betrekking tot regimes die de mensenrechten met voeten treden.

Deze resolutie beperkt zich overigens niet tot de Gedragscode. Het Parlement roept de lidstaten op om een leidende rol te spelen bij de totstandbrenging van meer geavanceerde internationale rechtsinstrumenten. Doel is om de internationale wapenhandel te reguleren en, daar waar mogelijk, terug te schroeven. Net zoals Europa een sleutelrol heeft gespeeld bij het Verdrag van Ottawa inzake antipersoonsmijnen moet de Europese Unie het voortouw nemen in het proces voor de opstelling van een verdrag inzake wapenhandel binnen het kader van de Verenigde Naties.

De externe acties van de Europese Unie en haar lidstaten moeten geënt zijn op het streven naar eerbiediging van de mensenrechten, duurzame ontwikkeling en duurzame vrede en veiligheid. Zonder een coherent en doelmatig beleid inzake controle op de uitvoer van wapens zal de Unie niet in staat zijn deze fundamentele doelstellingen in de praktijk te brengen en bij te dragen aan de totstandkoming van een betere wereld.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, namens de ALDE-Fractie. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, het doet mij genoegen u weer op de voorzittersstoel aan te treffen. Ik wil u daarmee feliciteren.

Eerst en vooral wil ik vooral collega Romeva i Rueda feliciteren met zijn zeer overzichtelijk verslag dat mijn fractie eenparig in de commissie heeft goedgekeurd en dat wij ook morgen hier in plenaire zullen goedkeuren. Het verslag stipt alle vorderingen aan die de jongste tijd dankzij de niet-aflatende inzet van dit Parlement konden worden geboekt. Zo hebben de jongste drie voorzitterschappen hun werkzaamheden in verband met de gedragscode voorgelegd en besproken met onze Subcommissie veiligheid en defensie, en ik nodig het Duitse voorzitterschap graag uit om hetzelfde te komen doen.

Zo noteren wij de verfijningen en verhelderingen van de criteria in verband met de mensenrechtensituatie in het land van bestemming en in verband met de risico's van afwending of heruitvoer van geëxporteerde wapens. Ook mijn fractie is van oordeel dat verdere verfijning nodig is in verband met de interne toestand in het land van bestemming, in verband met de weerslag op de regionale toestand, en in verband met de verenigbaarheid van wapenuitvoer met de technische en economische capaciteit van het land van bestemming.

Onze grootste ontgoocheling geldt het falen van de lidstaten om de gedragscode om te vormen tot een gemeenschappelijk standpunt van de Raad, een gemeenschappelijk standpunt dat diezelfde code natuurlijk

veel dwingender zou maken dan nu het geval is. Dat zou ook een veel duidelijker signaal zijn van het feit dat het de lidstaten ernst is met het bijdragen tot wereldwijde wapenbeheersing en ontwapening. Ik heb met grote aandacht kennis genomen van de verklaringen van de Commissie terzake en ik heb ook met genoegen genoteerd dat de Commissie in de nabije toekomst het voorzitterschap zal nemen van het Kimberley-proces. Dat verheugt mij bijzonder, meneer de commissaris, want ik heb zelf in een vorig leven daaraan nog helpen bijdragen.

Tot slot wens ik in alle duidelijkheid te stellen dat mijn fractie gekant is tegen het lichten van het wapenembargo jegens China en dat wij de lidstaten oproepen om met veel meer kracht te werken aan de totstandkoming van een internationaal verdrag inzake wapenhandel onder de koepel van de Verenigde Naties. Het mag dan wel zijn dat de internationale context niet erg bevorderlijk is voor multilaterale akkoorden, zoals de commissaris zeer terecht heeft aangestipt. Dat is echter geen reden voor de lidstaten en de instellingen van de Unie om hun inspanningen terzake te laten verslappen.

Liam Aylward, *thar ceann an Ghrúpa UEN*. – A Uachtaráin, is mór an onóir dom labhairt i mo theanga dhúchais anseo tráthnóna inniu. An fiú tada an Cód Iompair um Easpórtáil Armlóin, a chairde? Sin í an cheist is tábhachtaí atá le freagairt againn.

Faraoir, is iad na tíortha is saibhre a cheannaíonn an t-armlón is cumhachtaí. Sin é an fáth go bhfuil an oiread sin armlóin sa Mheán Oirthear, armlón atá faighte acu ó Bhallstáit an Aontais Eorpaigh agus ó Rialtas Mheiriceá.

Ní féidir an fhírinne a sheachaint. Tá cogaí san Iaráic, san Iaráin, agus sa Chuáit ó na h-ochtóidí. Deineadh ionsaí ar an Araib Shádach i rith Cogadh na Murascáile.

Tá baint mhíleata ag an tSiria le hachrann na Liobáine.

Bíodh sé ceart nó mícheart, tá blianta caite ag an Iosrael i mbun troda i gcoinne fórsaí na Liobáine, na Siria agus na Palaistíne.

Ach tharla sé seo ar fad toisc go raibh na tíortha seo ábalta teacht ar armlón lena

n-aidhmeanna míleata and polaitiúla a bhaint amach.

Ba chóir d'iarthar an domhain a bheith ag iarraidh easpórtáil armlóin a laghdú seachas a bheith á méadú. Sin é an fáth go gcaithfear An Cód Iompair um Easpórtáil Armlóin a chur i bhfeidhm níos déine.

Is in olcas seachas chun maitheasa atá an teannas sa Mheán Oirthear ag dul, de réir mar a dhíoltar breis armlóin leo.

Carl Schlyter, *namens de Verts/ALE-Fractie*. - (SV) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de rapporteur bedanken voor zijn heel duidelijk en volledig verslag. Ik vind het vooral goed dat u de beveiligingsfirma's en de groeiende markt van huursoldaten bespreekt. Indien degenen onder u die op de tribunes zitten, de wapenuitvoerregels van de EU zouden lezen, zou u inzien hoe fantasievol ze zijn. Volgens die regels moeten mensenrechten en internationale verdragen gerespecteerd worden. Wapens mogen niet uitgevoerd worden naar landen waar de sociale ontwikkeling bedreigd wordt. Wapenuitvoer mag enkel plaatsvinden naar landen waar stabiliteit heerst. Maar hoe ziet de werkelijkheid eruit? Het jaarverslag betreffende wapenuitvoer is huichelarij. Veertien EU-landen exporteren wapens naar Israël, twaalf naar Indonesië. Zijn dat voorbeelden van landen waar vrede, stabiliteit en zekerheid heersen? Vijf landen exporteren wapens naar Saoedi-Arabië. Is dat een land van mensenrechten? Saoedi-Arabië, een land waar vrouwen niet de minste invloed op de politiek hebben Volgens criterium 8 van de Gedragscode mag de wapenuitvoer de sociale en economische ontwikkeling in het ontvangende land niet hinderen. Echter, half Afrika staat op de lijst van landen waarnaar wij wapens uitvoeren. Het wordt tijd dat wij de Gedragscode betreffende wapenuitvoer gaan toepassen. Ik ondersteun de amendementen 3 en 4. Strategie van Lissabon en ontwikkeling mogen geen toename van de wapenproductie betekenen. Er mag geen wapenexportbureau komen, als het tot dergelijke resultaten leidt.

Tobias Pflüger, *namens de GUE/NGL-Fractie*. - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijn fractie staat in grote lijnen achter het verslag van Raúl Romeva i Rueda. Op dit gebied werken we heel nauw met elkaar samen.

De lidstaten van de EU zijn nu de grootste wapenexporteur ter wereld, vóór de VS en vóór Rusland. In de EU spelen Frankrijk, Duitsland en Groot-Brittannië de hoofdrol, maar ook Nederland, Zweden en

Italië zijn zeer actief. De uitvoer van wapens is dodelijk, ook als ze uit de EU komen. Dit is een ernstige schending van de mensenrechten, en daaraan moet een einde komen.

Wat hebben we met de Gedragscode bereikt? Ik zou willen citeren uit een document van de Gezamenlijke Conferentie Kerk en Samenleving in Duitsland. Daarin staat: „De Gedragscode heeft de uitvoer van wapens uit Europa echter niet kunnen beperken. Uit onderzoek van SIPRI blijkt dat de lidstaten van de EU de klassieke wapenexporteurs Rusland en de VS hebben overvleugeld.“ Het is een schandaal dat de EU-code nog steeds een vrijwillige verplichting voor de lidstaten is. Er moet een voor iedereen bindend gemeenschappelijk standpunt van de Raad komen.

Nu heeft de Europese Unie een Bureau voor bewapening opgericht, dat bedoeld is om de defensie-industrie in de Europese Unie te ondersteunen. Ik wil citeren uit het verslag dat ik net al heb genoemd: „Bovendien is het nieuwe Europees Bureau voor de bewapening een instrument om de Europese samenwerking op het gebied van de bewapening te bevorderen, terwijl er geen equivalent is voor de wapenbeheersing.“ Dat is het eigenlijke probleem. Daarom hebben we een amendement ingediend waarin we voorstellen dat het Bureau zich niet met bewapening bezig moet houden, maar met ontwapening. Het zou fout zijn om met het Bureau voor bewapening de uitvoer van wapens te bevorderen; we moeten die uitvoer juist stopzetten.

Ik wil een paar concrete voorbeelden noemen van landen waarnaar we wapens uitvoeren. Alleen al in 2004 heeft Duitsland voor 28,9 miljoen euro wapens naar Irak uitgevoerd, en in 2005 voor 25 miljoen euro. Er wordt uitgevoerd naar de volgende landen: Afghanistan, Algerije, Egypte, Bangladesh, India, Indonesië, Irak, Israël, Jordanië, Kazachstan, Qatar, Colombia, Maleisië, Nigeria, Oman, Pakistan, de Russische Federatie, Saudi-Arabië, Singapore, Thailand, Tunesië en de Verenigde Arabische Emiraten. Dat is ongetwijfeld te veel. Daarom zeggen wij: de uitvoer van wapens is dodelijk, en er moet een einde aan komen!

Ik verwacht van de Europese Unie en van het Duitse voorzitterschap van de Raad dat ze de nodige stappen zetten, en hun ondersteuning voor het Bureau voor bewapening stopzetten. Intussen bestaat er namelijk vaak ook een soort interactie tussen militaire operaties van de Europese Unie en de uitvoer van wapentuig door de Europese Unie. Daarom moeten we een einde maken aan onze wapenuitvoer!

Georgios Karatzaferis, *namens de IND/DEM-Fractie*. - (EL) Mijnheer de Voorzitter, er bestaan drie regels in verband met wapens. Eerste regel: wapens worden gemaakt om mensen te doden, niet om kippen te slachten.

Tweede regel: wie geld heeft, kan eender welk wapentuig kopen.

Derde regel: er bestaan geen regels in de wapenhandel.

Laten we eerlijk zijn, van wie heeft Israël wapens gekocht om Libanon te kunnen binnenvallen afgelopen zomer? Van wie heeft Turkije wapens gekocht om Cyprus binnen te vallen en 40 jaar bezet te houden? Dat is de realiteit. Wie heeft Saddam Hoessein bewapend? De Amerikanen hebben hem bewapend als werktuig tegen Iran. Wie heeft de grote terrorist bewapend die vandaag door de hele mensheid achterna wordt gezeten, Ben Laden? Amerika heeft hem bewapend en gefinancierd, toen het zijn spelletje speelde met Afghanistan en Rusland. Er zijn dus geen regels. Het heeft geen zin regels vast te leggen, die toch niet zullen worden toegepast.

Vrijdag is een raket ontploft bij de Amerikaanse ambassade in Athene. Dat soort wapen heeft het Griekse leger nooit gekocht. Toch heeft die raket ons heel wat schade berokkend en wij weten niet waar hij vandaan komt. Kwam hij uit Albanië, uit Libanon? Het was namelijk een raket die ook door het Albanese leger en door de Hezbollah wordt gebruikt. In elk geval was hij er. In mijn land circuleren 150 000 kalasjnikovs. Nochtans hebben wij nooit zulke wapens gekocht. Ze komen wel het land binnen. Weet u wat het probleem is met de Schengen-overeenkomst? Het probleem is dat wapens kriskras door Europa circuleren en door geen enkele douanier worden gecontroleerd.

Ik herinner u eraan dat het grootste kanon aller tijden zeven jaar geleden door heel Europa is vervoerd. Een kanon van vijftig meter voor Saddam Hoessein, tegengehouden door een douanier in Patras. We doen dus veel moeite voor niets. Laten we de productie stopzetten en beginnen te ontwapenen, als we echt mensenlevens willen redden. Zoals we nu bezig zijn, lijken we op verkeersagenten die er proberen achter te komen wie waar zal worden gedood.

Günter Gloser, fungerend voorzitter van de Raad. - (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik hoop dat u er begrip voor heeft dat ik deze vergadering moet verlaten. Ik heb namelijk een andere afspraak in Stuttgart. Ik zou u in ieder geval allemaal hartelijk willen bedanken. De rapporteur heb ik al genoemd, maar ik zou ook de andere leden van het Europees Parlement willen danken voor hun permanente belangstelling voor dit onderwerp. Het blijft volgens mij namelijk belangrijk dat we deze kwestie zorgvuldig aanpakken. Ik kan u verzekeren dat het voorzitterschap van de Raad de dialoog met de leden van het Parlement voort zal zetten.

Meerdere sprekers hebben gezegd dat er een gemeenschappelijk standpunt van de Raad moet komen, maar u weet natuurlijk ook dat alle lidstaten daarmee moeten instemmen, en dat is niet gelukt. Misschien kunnen we echter wel een nieuw geluid laten horen. Het voorzitterschap van de Raad zal in ieder geval onderzoeken of bepaalde standpunten veranderd zijn. Ik kan u nu uiteraard niet zeggen wat het resultaat zal zijn, maar we zullen doen wat we kunnen. Ik dank u nogmaals voor uw belangstelling, en hoop dat u er begrip voor heeft dat ik uw vergadering nu moet verlaten.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, het zal u misschien verbazen maar het grootste deel van het verslag van de heer Romeva i Rueda is inhoudelijk onomstreden. Het is echter duidelijk dat de westerse democratieën zeer goed zijn in zelfkastijding. Dat hebben wij ook vanmiddag weer kunnen opmaken uit een aantal toespraken en uit de op nogal selectieve wijze genoemde voorbeelden. Heel vaak zetten we wettelijke en andere structuren op om de regelgevende bevoegdheden van de EU uit te breiden en onszelf beperkingen op te leggen. Als we echter naar de bewegingen van terroristen en rebellen over de hele wereld kijken en naar de personen die werkelijk ellende en lijden veroorzaken, dan zien we dat hun wapens en hun uitrusting niet uit democratieën maar uit andere landen afkomstig zijn. Op die landen zouden we vooral onze aandacht moeten richten. Daarom is er internationaal optreden nodig en moet er een verdrag komen waarmee de echte boosdoeners worden aangepakt. Anders dreigen we een verkeerd signaal af te geven, zowel aan onze eigen bevolking als aan degenen die de wapens leveren waarmee conflicten worden aangewakkerd.

Daarom dienen we onze inspanningen te richten op de totstandkoming van een doelgericht, internationaal verdrag inzake wapenhandel op het niveau van de Verenigde Naties. Een belangrijke aanzet hiertoe is al door de VN gegeven. Op 6 december 2006 heeft de Algemene Vergadering van de VN een resolutie aangenomen waarin de secretaris-generaal wordt opgedragen dit initiatief uit te werken. De heer Ban Ki-moon gaat in 2007 de standpunten van de lidstaten inventariseren en in 2008 komt een groep van regeringsdeskundigen bijeen, waarna de secretaris-generaal een verslag zal presenteren op de 63e zitting van de VN.

De Europese Unie moet dit vuurtje binnen de Verenigde Naties warm houden. Er valt weinig goeds te verwachten van een EU-regeling voor wapenuitvoer waarmee de Europese landen aan allerlei restricties worden onderworpen terwijl landen als China vrij zijn om wapens te verkopen aan wie ze maar willen. China is de meest lichtzinnige leverancier van wapens aan verfoeilijke regimes en andere groepen in Azië en Afrika, waaronder Soedan, Birma, Zimbabwe en andere landen, en zou zeker ingenomen zijn met striktere beperkingen op de wapenuitvoer die louter voor de lidstaten van de EU gelden.

Een gedragscode is waardevol, maar laten we het belang van de defensie-industrie voor de nationale veiligheid en voor onze economieën niet onderschatten, vooral in landen als het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, Duitsland, Zweden en enkele andere landen. De Britse defensiebedrijven spelen een vitale en strategische rol en dienen niet onderworpen te worden aan ongepaste wettelijke beperkingen, als die in veel andere landen niet gelden. Het probleem ligt niet bij onze defensie-industrie maar bij de weinig gewetensvolle buitenlandse regeringen en ondernemingen. Het Verenigd Koninkrijk beschikt over een van 's werelds grootste defensie-industrieën en heeft de plicht dit initiatief van de VN te steunen, en het heeft ook toegezegd dat te zullen doen. De Britse *Defence Manufacturers' Association* heeft verklaard de gedachte achter het internationale verdrag inzake wapenhandel toe te juichen. Het Verenigd Koninkrijk was een van de auteurs van de resolutie van de Algemene Vergadering van de VN van 6 december 2006.

Willen we een internationaal verdrag realiseren waarmee de door bepaalde wapenexporteurs veroorzaakte ernstige problemen werkelijk kunnen worden aangepakt, dan dient dat beslist onder de vlag van de VN te gebeuren en het verdrag in kwestie moet ook gaan gelden voor China.

Panagiotis Beglitis (PSE). - (EL) Mijnheer de Voorzitter, eerst wil ik zeggen dat het verslag van de heer Raúl Romeva i Rueda het probleem goed beschrijft. Hij heeft een erg belangrijk verslag geschreven

en de Sociaal-democratische Fractie in het Europees Parlement zal dit werkstuk steunen, zoals ze dat ook in de Commissie buitenlandse zaken heeft gedaan.

Jammer genoeg heeft de fungerend voorzitter van de Raad, de heer Gloser, de zaal al verlaten. Dat is jammer, want vandaag moesten we debatteren over het grote politieke probleem waarmee wij te kampen hebben: waarom blijft de Raad weigeren de Gedragscode om te vormen tot een voor iedereen bindende wetstekst, tot een doelmatig gemeenschappelijk standpunt? Dat is ons aller kernprobleem en hierop zullen wij worden afgerekend; hierop zal onze politieke verantwoordelijkheid worden afgerekend.

De Europese burgers willen weten door welke nationale, economische of strategische belangen de regeringen en lidstaten worden gedreven die onze wil om de Gedragscode om te zetten in een politiek standpunt en in een veel bindender instrument blijven dwarsbomen. Dit is geen tweederangs probleem. De geloofwaardigheid van de Europese Unie staat op het spel. Dit houdt verband met de waarden en beginselen waarop wij de gemeenschappelijke visie willen stelen van een Europese Unie van vrede, veiligheid, stabiliteit en ontwikkeling voor de volkeren in de derde wereld.

Wij, het Europees Parlement en de Sociaal-democratische Fractie in het Europees Parlement, stonden achter het wapenembargo tegen China vanwege de voortdurende schendingen van de mensenrechten. Hierin moeten we voet bij stuk houden. Maar op een gegeven moment moeten we ook eerlijk toegeven dat het embargo en de sancties tegen China geenszins hebben bijgedragen aan de verbetering van de toestand van de mensenrechten in China, en dat moet ons tot nadenken stemmen.

De lidstaten die wapens uitvoeren, vooral naar onstabiele regio's in de wereld, maar ook naar derde landen die de grondbeginselen van de VN schenden door bezettingstroepen te houden in lidstaten van de Europese Unie, zoals Turkije in Cyprus, hebben een reusachtige verantwoordelijkheid. Mocht de Raad vandaag besluiten de Gedragscode om te vormen tot een juridisch bindende tekst, zou dat niet alleen een symbolische maar ook een erg concrete bijdrage van de Europese Unie zijn aan de stabiliteit op wereldvlak.

Marios Matsakis (ALDE). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, ik wil de rapporteur feliciteren met zijn uitstekende verslag. Ik acht het evenwel nodig uiting te geven aan mijn vrees dat onze inspanningen om een EU-Gedragscode betreffende wapenuitvoer op te stellen, grotendeels vergeefs zullen zijn.

We mogen ons geen illusies maken. De gigantische wapenproducenten en -handelaars in onze wereld, die hoofdzakelijk gevestigd zijn in de VS, Rusland en China, vallen buiten onze jurisdictie en hanteren bovendien hun eigen wetten. De paranoïde fixatie op veiligheid, de wijdverbreide corruptie en de totale waanzin worden volledig uitgebuit en gemanipuleerd door lieden die methodes verkopen om dood en verderf te zaaien. De export van moordwerktuig is een handel die hun wereldwijd meer dan 1 biljoen dollar per jaar opbrengt, en zij laten zich geen halt toeroepen door de dromerige romantische ideeën van EU-Parlementariërs.

Laten we dus niet langer onze tijd verspillen aan het najagen van ondoelmatige wetgevingsutopieën en gaan nadenken over hoe we dit probleem bij de wortel kunnen aanpakken. Die wortel bestaat uit wapenonderzoek, -productie van -handel, uit de ongebreidelde activiteiten van de boosaardige, levensvernietigende en zich voortdurend uitbreidende wapenindustrie.

Bart Staes (Verts/ALE). - Voorzitter, collega's, een goed debat wordt niet in het luchtledige gevoerd en, aanvullend op de voorbeelden die Carl Schlyter en ook Tobias Pflüger ons gaven, drie punten om ons de realiteit in te trekken. Een: jaarlijks sterven meer dan 500 000 mensen door conventionele wapens. Dat is één mensenleven per minuut, 90 mensenlevens gedurende dit debat. Twee: een op de drie landen geeft meer uit aan defensie dan aan gezondheidszorg. Drie: landen in Azië, Afrika, het Midden-Oosten en Latijns-Amerika besteden gemiddeld 22 miljard dollar aan wapens. Met dit geld kunnen de millenniumdoelstellingen, zoals basisonderwijs voor alle kinderen en het uitbannen van kindersterfte, gerealiseerd worden.

Raul Romeva i Rueda slaat met zijn verslag spijkers met koppen en stelt terecht dat de EU-Gedragscode juridisch bindend gemaakt moet worden en verankerd moet worden in een gemeenschappelijk standpunt. Dit streven koppelen aan de opheffing van het wapenembargo tegen China is, denk ik, een immoreel standpunt.

Om te eindigen Voorzitter, het verslag stelt ook terecht de noodzaak om binnen de VN te komen tot een internationaal wapenhandelsverdrag. Ik hoop dat mijn land, Voorzitter, nu het lid is van de Veiligheidsraad, ook hieraan speciale aandacht zal besteden.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL). - (CS) Dames en heren, het is mij wel duidelijk dat de Commissie zeer zorgvuldig heeft overwogen welke commissaris dit verslag zou moeten inleiden. De Commissie is zich ervan bewust dat het meest gebruikte wapen in de Europese Unie de auto is en vandaar dat zij de commissaris voor vervoer heeft uitgekozen om dit debat te openen.

Maar nu serieus. De Gedragscode van de Europese Unie betreffende de uitvoer van wapens bevat weinig nieuws. Ik vind dat dit in het verslag uitstekend uit de verf komt en ik zou de rapporteur daar dan ook mee willen feliciteren.

Wat een prachtige titel: Gedragscode van de Europese Unie betreffende de uitvoer van wapens. Maar wat gaat erachter schuil? De grote landen van de Europese Unie behoren tot de grote wapenexporteurs. Dus na de uitbreiding van de Gemeenschap diende er zonder al te veel ophef afgerekend te worden met de concurrentie, concurrentie die nu ook van binnenuit de Unie komt. Dat de Verenigde Staten, een van de grootste wapenexporteurs ter wereld, zich niet inlieten met wapenbeheersing en dat de grote landen van de Europese Unie nog altijd alle uitvoerbepalingen omzeilen, zijn feiten die in dit verslag helaas nauwelijks aan bod komen.

Minstens vier landen hebben vorig jaar proeven gedaan met kernwapens, maar volgens de rapporteur zijn alleen Noord-Korea en Iran gevaarlijk. De overige landen ontspringen de dans. Aan het embargo tegen China wordt vastgehouden, onder het voorwendsel dat China geen duidelijke en permanente verbetering heeft bewerkstelligd op het vlak van de mensenrechten en de politieke vrijheden. Vergeeft u mij mijn stoutmoedigheid, maar op deze basis kan de uitvoer van wapens naar bijna alle landen van de wereld worden verboden, te beginnen bij de grote landen van de Europese Unie en de Verenigde Staten. Ook Somalië en Saudi-Arabië zouden op zo'n lijst staan. Als ik me vergis, moet u me maar corrigeren.

Nog een laatste opmerking. Van de oude lidstaten van de Europese Unie hebben alleen België en Finland een uitvoervergunning voor wapens aangevraagd. Van de nieuwe lidstaten geldt dat voor de Republiek Tsjechië, Polen, Hongarije, Slowakije en Estland. De grootste wapenexporteurs ontbreken op dit lijstje. Dat is het grootste euvel van de bestaande Verdragen. Niet alleen de Confederale Fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links maakt zich hard voor een redelijke controle op de uitvoer van wapens, maar ook vele andere collega's pleiten hiervoor. De inzet is echter het pakket maatregelen zoals opgenomen in het huidige voorstel. Tot nog toe is het resultaat bedroevend.

Gerard Batten (IND/DEM). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, de Commissie buitenlandse zaken "acht het onaanvaardbaar dat er geen stappen zijn genomen om de Gedragscode als een gemeenschappelijk standpunt aan te nemen". Een gemeenschappelijk standpunt zou als zodanig niet bindend zijn, maar het zou wel de algemene richtsnoeren vaststellen waaraan de lidstaten zich moeten houden. De rapporteur beschrijft het gemeenschappelijk standpunt als "een sterkere verbintenis (...) dan een gedragscode".

In het verslag worden het voorzitterschap en de regeringen van de lidstaten opgeroepen om uit te leggen waarom de Gedragscode niet als een gemeenschappelijk standpunt is aangenomen. Het ontbreken van een gemeenschappelijk standpunt wordt betreurd en als reden daarvoor wordt aangevoerd dat de verdere ontwikkeling van de controle van de EU op de uitvoer daardoor is verzwakt en dat er geen stappen konden worden gezet naar de verdere, algehele harmonisatie van de Europese exportcontroles.

In het verslag wordt vermeld dat de opstellers ervan overtuigd zijn "dat de ontwikkeling en uitvoering van een geharmoniseerd Europees beleid inzake de controle op de wapenuitvoer van doorslaggevend betekenis zou zijn voor de versterking van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid van de Unie". Kijk, daar komt de aap uit de mouw. De argumenten die in het verslag worden aangedragen, vormen een instrument om het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid verder te ontwikkelen en om te voorzien in de alomtegenwoordige en niet-aflatende behoefte om alles te harmoniseren.

Het verhaal en de achtergrond van het Verenigd Koninkrijk zijn anders dan die van de overige Europese landen. Wij hebben langdurige en historische banden met onze bondgenoten in het Gemenebest en over heel de wereld. Groot-Brittannië is er tot op heden altijd veel beter in geslaagd om zijn fundamentele nationale belangen te behartigen dan welk ander hier vertegenwoordigd land dan ook. De UK Independence Party verwerpt dit verslag omdat Groot-Brittannië zelf zijn wapenexportbeleid moet

kunnen bepalen, in het licht van zijn eigen nationaal, internationaal en buitenlandse beleid en zijn defensiebelangen, en in overeenstemming met de legitieme internationale overeenkomsten die het heeft gesloten.

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik ben het volstrekt oneens met mijn voorganger. Noch het Verenigd Koninkrijk, noch enig ander land, hoe groot en machtig ook, is in zijn eentje in staat de hedendaagse wereldproblemen aan te pakken - en dit is er maar een van -, hoezeer mijn collega ook meent dat het Verenigd Koninkrijk het gemakkelijk alleen af kan.

Zelfs de Europese Unie kan het niet alleen af, maar we staan niet helemaal machteloos. In het verslag doet de heer Romeva een groot aantal voorstellen, zoals hij dat al twee keer eerder heeft gedaan, namelijk als rapporteur over het zevende en het achtste jaarverslag van de Raad over de controle op de wapenuitvoer.

Verder wilde ik reageren op een opmerking die ik enkelen van u heb horen maken. Noch het verslag, noch de rapporteur, noch degenen die vóór het verslag hebben gestemd in de Commissie buitenlandse zaken, zijn tegen de wapenindustrie of tegen wapenuitvoer op zich. Zij zijn tegen het verkeerde gebruik, tegen misbruik van de wapenuitvoer. Daarom is de rapporteur vóór de controle die momenteel is voorzien in de niet-bindende Gedragscode en steunt hij - en velen met hem; morgen ook, dat weet ik zeker - een gemeenschappelijk standpunt van de Europese Unie inzake de controle op de wapenuitvoer.

Dat is absoluut noodzakelijk en draagt uiteraard bij tot de versterking van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid van de Unie. Op deze manier kunnen wij misbruik, excessen en niet-naleving van de normen voor wapenuitvoer naar bepaalde landen - niet alleen naar landen die in een conflict zijn verwickeld, maar ook naar landen waarvan de rechtsorde of de internationale betrekkingen tekortschieten - doelmatiger aan de kaak stellen, controleren en inperken.

Ik heb geen tijd meer om verder uit te weiden. Ik wil slechts de heer Romeva nog feliciteren met zijn verslag.

VOORZITTER: EDWARD McMILLAN-SCOTT

Ondervoorzitter

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil mijn steun geven aan de waarschuwing in dit verslag dat onverantwoorde wapenverkoop tot corruptie kan leiden. Volgens de OESO-overeenkomst tegen omkoping, waarbij het Verenigd Koninkrijk is aangesloten, mag een onderzoek naar een verdenking niet worden beïnvloed door overwegingen van nationaal economisch belang, door het mogelijke effect op de betrekkingen met een andere staat of door de identiteit van de betrokken personen. Op grond van criterium 1 van de EU-Gedragscode dienen de lidstaten hun internationale verplichtingen na te leven en op grond van criterium 2 behoren zij de mensenrechten te eerbiedigen.

Daarom zou ik gisteren maar wat graag mijn oor te luisteren hebben gelegd in het vertrek waar Britse functionarissen aan de werkgroep omkoping van de OESO probeerden uit te leggen waarom de regering korte metten had gemaakt met een onderzoek van onze *Serious Fraud Office* naar vermeende corrupte betalingen teneinde de verkoop van wapens door het Britse Aerospace aan Saoedi-Arabië te verzekeren. Konden zij de wijdverbreide veronderstelling ontkrachten dat het onderzoek werd gestaakt omdat de Saoedi's hadden bedreigd het contract te zullen opzeggen en in de toekomst met de Fransen in zee te gaan? Met andere woorden, lag de reden in de bescherming van arbeidsplaatsen? Het standpunt van de regering luidde dat de maatregel nodig was in het belang van de nationale veiligheid; de vrees bestond dat Saoedi-Arabië de contacten op het niveau van de inlichtingendiensten zou verbreken. Helaas voor de regering weigerde het hoofd van MI6 deze redenering te onderschrijven.

De regering-Blair heeft beloofd uiterste onkreukbaarheid te betrachten. In plaats daarvan heeft zij nieuwe en kandidaat-lidstaten een beschamend voorbeeld gegeven van de onlosmakelijke verwevenheid tussen corruptie en wapenverkoop. Hoe sneller het Verenigd Koninkrijk een deel van haar wapenproductie beëindigt, hoe beter.

Richard Howitt (PSE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik mijn vreugde uitspreken over het feit dat dit jaar de werkzaamheden met betrekking tot het internationale verdrag inzake wapenhandel zijn begonnen, met de instemming van 153 lidstaten van de Verenigde Naties. Ik waardeer de

voortrekkersrol die de Britse Labourregering heeft gespeeld bij het bewerkstelligen van die instemming in de Verenigde Naties, evenals het feit dat de woordvoerder van de Britse conservatieven zich vandaag uiteindelijk toch hiervoor heeft uitgesproken.

De Europese Unie en de lidstaten moeten een krachtige en proactieve aanpak blijven hanteren wat betreft onze steun voor het voorgestelde verdrag, vooral tijdens het komende bilaterale overleg met de nieuwe secretaris-generaal van de VN, en we moeten druk op de regering van de Verenigde Staten blijven uitoefenen opdat zij haar verplichtingen met betrekking tot het verdrag heroverweegt. Wij hebben een solide, doeltreffend en juridisch bindend verdrag nodig dat de handel in alle conventionele wapens bestrijkt en dat duidelijke normen bevat voor de situaties waarin geen wapenoverdracht mag plaatsvinden, inclusief de eerbiediging van de mensenrechten, en we dienen ook over een effectief controle- en handhavingsmechanisme te beschikken.

Ten aanzien van de andere vraagstukken in dit verslag wil ik opnieuw mijn goede vriend en collega, de heer Romeva i Rueda, prijzen met het uitstekende werk dat hij heeft verricht en waaraan ik van harte mijn steun geef. Sinds het debat van vorig jaar hierover zijn er in onze wereld nog eens 45 miljoen mensen het slachtoffer geworden van de verwoestende gevolgen van oorlogen. Er zijn verschrikkelijk veel dodelijke slachtoffers, maar we weten heel goed dat dit niet het enige is. Volgens de Voedsel- en Landbouworganisatie van de VN zijn gewelddadige conflicten de allerbelangrijkste oorzaak van hongersnood in de wereld van vandaag.

Mijnheer de Voorzitter, dit jaar hebben wij met zijn tweeën namens dit Parlement een bezoek gebracht aan de Democratische Republiek Congo. Uit een onderzoek van dit jaar is gebleken dat de rebellen in het oosten van dit land, ondanks het wapenembargo van de VN, munitie en wapens hebben ontvangen uit Griekenland, een lidstaat van de Europese Unie, en uit Servië, een land waarmee we onderhandelen over een associatieovereenkomst. Tegen de woordvoerder van de Britse conservatieven die in dit debat beweerde dat de Europese landen aan zelfkastijding doen, wil ik het volgende zeggen: wanneer iemand door een illegaal uitgevoerd wapen wordt gedood, noem ik dat gewoon moord. We kunnen ons niet verontschuldigen door te stellen dat het acceptabel is omdat China het ook doet. Europa heeft de plicht moreel leiderschap te tonen. We moeten ervoor zorgen dat dit gemeenschappelijk standpunt wordt aangenomen en volgend jaar in de Raad de landen die weigerden daarmee in te stemmen, openlijk bekritisieren. Ik wil de Duitsers bedanken voor de dingen die zij hebben gezegd.

Marianne Mikko (PSE). - *(ET)* Dames en heren, de wapenindustrie is een van de meest geavanceerde sectoren van de economie. Dankzij hun technologische voorsprong beheersen de ondernemingen in de westerse landen vandaag de dag de mondiale wapenmarkt. Daardoor hebben wij een grote verantwoordelijkheid, waar wij ons duidelijk geen raad mee weten. Er is geen afname van het aantal gewapende conflicten en deze conflicten worden steeds duurder.

De grote bedragen die aan wapens worden uitgegeven, maken investeringen in onderwijs en gezondheid onmogelijk. Deze vicieuze cirkel voedt al decennialang de conflicten in conflictgebieden. Het geld dat aan de dood wordt uitgegeven, had een leven lang het onderwijs en het voedsel kunnen betalen van degenen die zijn vermoord.

Reeds geproduceerde wapens kunnen uiteindelijk hun logische doel - conflictgebieden - bereiken, ook wanneer ze door een ESDP-missie zijn ingezameld, zoals in Bosnië is gebeurd. Ondertussen bezorgen deze wapens criminelen en illegale regimes winsten.

Als voorzitter van de delegatie in de samenwerkingscommissie met Moldavië weet ik dat de separatisten in Transnistrië zichzelf financieren met illegale wapenhandel. In een gebied in Cobasna dat gecontroleerd wordt door de elite van de voormalige KGB, bevindt zich de grootste munitievoorraad van Europa.

Wat het aantal slachtoffers betreft zijn kleine wapens vandaag de dag echte massavernietigingswapens. Het Kalasjnikov-machinegeweer bijvoorbeeld heeft onder extremisten een iconstatus bereikt. Extremisten zijn er echter ook al herhaaldelijk in geslaagd geavanceerdere wapensystemen te bemachtigen. Ons gebrek aan verantwoordelijkheid zal zich vroeg of laat tegen ons keren.

Ik steun daarom het plan om de communautaire richtsnoeren inzake wapenuitvoer om te zetten in een juridisch bindend document. Ik weet dat de Raad van de richtsnoeren een gemeenschappelijk standpunt kan maken. Het is jammer dat de heer Gloser deze woorden niet hoort.

Ik hoop ook dat het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk een eind maken aan het gebruik van exportkredieten om de wapenuitvoer te steunen en dat de omkoping die met deze handel gepaard gaat, zal worden gestraft en niet alleen op papier.

De wereld heeft behoefte aan een internationaal verdrag inzake wapenhandel en Europa aan meer transparantie in de wapenhandel, zoals de rapporteur zei. Ik wil de rapporteur complimenteren met en bedanken voor zijn werk.

Józef Pinior (PSE). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, een belangrijk feit dat in het Europees geheugen gegrift staat, is de kwalijke rol van de wapenindustrie in de aanloop naar de twee totalitaire oorlogen van de twintigste eeuw. Ik denk aan de schandelijke stemmingen in de Europese parlementen voor het verlenen van bewapeningskredieten aan de vooravond van de Eerste Wereldoorlog.

In de wereld van vandaag moet de Europese Unie dringend een geharmoniseerd Europees beleid voor de controle op de wapenexport uitwerken. Zo'n beleid zal het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid meer diepgang geven en de veiligheid van de Europese Unie verhogen. De Europese Unie mag geen situatie tolereren waarin uit Europa geëxporteerde wapens in bepaalde delen van de wereld leiden tot schendingen van de mensenrechten, tot verergering van de conflicten of tot misbruik van de middelen die bedoeld zijn voor duurzame ontwikkeling.

Ik wil ook onderstrepen dat het toepassingsgebied van de wetgeving betreffende de controle op de wapenexport in de Europese Unie moet worden uitgebreid. Ik vind dat particuliere beveiligingsdiensten daar ook onder moeten vallen. Een dergelijke wetgeving is in de Verenigde Staten al ingevoerd.

Joel Hasse Ferreira (PSE). - (PT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de wapenexport door lidstaten van de Europese Unie mag niet haaks staan op de strijd voor de mensenrechten, en mag al evenmin een stimulans zijn voor dictaturen en oorlogszuchtige regimes. Als wij de veiligheid in Europa en de rest van de wereld willen waarborgen en terrorisme willen voorkomen, moeten wij alles doen wat in onze macht ligt om controle uit te oefenen op de Europese uitvoer van conventionele wapens en van materieel, technologie en goederen die onmiskenbaar voor militaire doeleinden worden aangewend.

Ik attendeer u erop dat bijzondere aandacht moet worden besteed aan de praktijken en de voorgeschiedenis van de landen en regeringen die wapens en militair materieel aankopen, en dat ook de kwestie van de exportkredieten dient te worden aangepakt. Wij hebben inderdaad een helder, doelmatig en geharmoniseerd Europees beleid nodig. Het is van vitaal belang dat wij bijdragen aan een versterking van de internationale regels inzake wapenlevering. Ik zou mijn toespraak willen eindigen met een zin die ik hier op 16 november 2005 heb uitgesproken: 'In de toekomst zal niemand begrijpen waarom defensieondernemingen in de Europese Unie in staat waren ongerechtvaardigde oorlogen uit te laten breken en dictatoriale regimes te steunen'. Dat is niet de reden waarom Europa oorspronkelijk is opgezet en dat is dus ook niet wat de Europese Unie behoort te doen.

Proinsias De Rossa (PSE). – A Uachtaráin, ar an gcéad dul síos ba mhaith liom an tuairisc seo a thréaslú leis an tuairisceoir. Níl aon dabht ná go bhfuil dul chun cinn maith déanta leis an gcód saorálach faoi easpórtáil arm. Is í an fhadhb mhór a bhaineann leis, áfach, ná go bhfuil sé saorálach agus nach bhfuil dualgas dleathach ar na Ballstáit cloí leis na hoibleagáidí atá ann. Tá sé in am dúinn an cód seo a aistriú ina chomhbheartas Eorpach. In Éirinn, is oth liom a rá, níor chuir an rialtas i gcrích fós na gealltaí chun reachtaíocht 1983 faoi easpórtálaithe arm a thabhairt suas chun dáta. Dá bhrí sin, tá dreasacht ag déileálaithe arm an Stát a úsáid chun srianta níos láidre i dtíortha eile a sheachaint. Go ginearálta, ní aontaím le Coimeádaigh na Breataine ach caithfidh mé a rá go n-aontaím leis an tUasal Van Orden nuair a deireann sé go mba chóir go mbeadh an tAontas chun tosaigh ins na Náisiúin Aontaithe chun conradh nua faoi thrádáil arm idirnáisiúnta a bhaint amach. Chun críochnú, tugaim lánacaíocht do mhír 28 faoi lánchosc arm ar an tSín. Ar a laghad, ba chóir go gcoimeádfar an lánchosc sin go dtí go mbeidh dul chun cinn sásúil déanta le cearta daonna agus polaitiúla.

De Voorzitter. - Ik wil de tolken bedanken en mijnheer De Rossa feliciteren met zijn fraaie Ierse accent.

Jacques Barrot, vice-voorzitter van de Commissie. - (FR) Mijnheer de Voorzitter, het Parlement heeft tijdens dit debat eens te meer laten zien dat het veel deskundigheid bezit op het gebied van de beheersing van de wapenhandel. Ik wil de heer Romeva i Rueda graag nogmaals bedanken. Hij heeft heel veel kennis weten op te bouwen over dit weliswaar moeilijke, maar zeer belangrijke dossier. Wij zien namelijk dat er her en der allerlei vormen van geweld worden aangewakkerd door de over de hele wereld verspreide wapens.

Velen van u hebben aangegeven dat zij een voortrekkersrol van de Europese Unie willen binnen de Verenigde Naties, opdat er een internationale wetgeving inzake wapenhandel tot stand komt. Ik heb daar goede nota van genomen.

Mijns inziens levert het Parlement op deze manier een bijdrage aan het proces ter versterking van de Europese controle op deze handel, die zo veel gevolgen heeft. Deze hele kwestie heeft een ethische dimensie die beslist van fundamenteel belang is.

Daarom wil ik alle afgevaardigden die een bijdrage hebben geleverd aan dit uitstekende debat graag bedanken.

De Voorzitter. - Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen plaats.

9. Ontwikkeling van de spoorwegen in de Gemeenschap - Bevoegdheidsbewijs van machinisten die locomotieven en treinen op het spoorwegnet van de Gemeenschap besturen - Rechten en verplichtingen van reizigers in het internationale treinverkeer (debat)

De Voorzitter. - Aan de orde is de gecombineerde behandeling van:

- de aanbeveling voor de tweede lezing (A6-0475/2006) van Georg Jarzembowski, namens de Commissie vervoer en toerisme, betreffende het gemeenschappelijk standpunt, door de Raad vastgesteld met het oog op de aanneming van de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 91/440/EEG van de Raad betreffende de ontwikkeling van de spoorwegen in de Gemeenschap, en van Richtlijn 2001/14/EG van het Europees Parlement en de Raad inzake de toewijzing van spoorweginfrastructuurcapaciteit en de heffing van rechten voor het gebruik van spoorweginfrastructuur (05895/2/2006 - C6-0309/2006 - 2004/0047(COD));

- de aanbeveling voor de tweede lezing (A6-0480/2006) van Gilles Savary, namens de Commissie vervoer en toerisme, betreffende het gemeenschappelijk standpunt, door de Raad vastgesteld met het oog op de aanneming van de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake het bevoegdheidsbewijs van machinisten die locomotieven en treinen op het spoorwegnet van de Gemeenschap besturen (05893/5/2006 - C6-0310/2006 - 2004/0048(COD));

- de aanbeveling voor de tweede lezing (A6-0479/2006) van Dirk Sterckx, namens de Commissie vervoer en toerisme, betreffende het gemeenschappelijk standpunt, door de Raad vastgesteld met het oog op de aanneming van de verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende de rechten en verplichtingen van reizigers in het internationale treinverkeer (05892/1/2006 - C6-0311/2006 - 2004/0049(COD)).

Georg Jarzembowski (PPE-DE), rapporteur. - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de vice-voorzitter van de Commissie, mevrouw de staatssecretaris, als rapporteur van het Europees Parlement wil ik het Parlement aanbevelen om morgen voor het spoorwegpakket te stemmen. Daarin wordt geregeld dat de nationale spoorweginfrastructuur vanaf 2010 wordt opengesteld voor het grensoverschrijdende passagiersvervoer door alle spoorwegmaatschappijen, of ze nu overheidsbedrijven of particuliere bedrijven zijn, uit welk land ze ook komen. Dat had de Raad ook al voorgesteld. Wij willen echter meer: wij willen dat ze later ook worden geopend voor het nationale passagiersvervoer.

Het Europees Parlement staat al sinds 2003 op dit standpunt. We hebben altijd gevonden dat de interne markt in Europa nu eindelijk ook voor de spoorwegsector zou moeten gelden. Dat zou tot een faire mededinging tussen de spoorwegmaatschappijen leiden, en daardoor meer en aantrekkelijkere diensten voor de treinreizigers mogelijk maken.

We willen de Raad wel tegemoetkomen, mevrouw de staatssecretaris. De Raad heeft nog steeds bezwaar tegen het volgens u te snel openstellen van de netwerken voor het particuliere passagiersvervoer. Daarom suggereert onze commissie nu 2017 als datum voor het openstellen van de netwerken voor het nationale passagiersvervoer. Bovendien stellen we voor om de landen die pas op 1 mei 2004 of daarna zijn toetreden nog vijf jaar extra te geven, zodat hun spoorwegmaatschappijen meer tijd krijgen om zich voor te bereiden op de mededinging.

Mevrouw de staatssecretaris, mijnheer de commissaris, eigenlijk zouden we het met elkaar eens moeten zijn dat tien of vijftien jaar voor de lidstaten meer dan genoeg zouden moeten zijn om hun spoorwegmaatschappijen aan te passen aan de wensen van de consument en de markt. De burgers hebben namelijk ook in eigen land recht op efficiënt vervoer voor een redelijke prijs. Dat is de enige manier om de spoorwegsector in de concurrentie met de auto en het vliegtuig een toekomst te bieden.

Afgezien van een paar kleine veranderingen is de Commissie vervoer en toerisme het met de Raad en de Commissie eens dat de lidstaten hun netwerken niet hoeven te openen, of slechts ten dele, als dat het regionale en lokale passagiersvervoer in gevaar zou brengen. Daarover zijn we het eens, want het regionale en lokale passagiersvervoer is voor onze burgers van het grootste belang, ook met het oog op het milieu.

Met de rest van het grote pakket dat de Raad heeft bedacht om de openstelling van de netwerken nog verder te beperken, mevrouw de voorzitter van de Raad, zijn we het echter niet eens. Onze commissie is tegen de invoering van het criterium van het hoofdoel, en ook tegen de voorrang voor langlopende concessieovereenkomsten. Ik ben heel blij dat in bijlage II van het gemeenschappelijk standpunt staat dat het Portugese voorzitterschap dit net zo ziet als het Parlement. Wanneer we de vereisten van de interne markt - die al lang voltooid had moeten zijn - afwegen tegen de speciale belangen van het streek- en buurtvervoer van personen, stellen we namelijk vast dat de beperking van de openstelling van de netwerken al afdoende geregeld is door de speciale regeling ten gunste van het streek- en buurtvervoer.

Onze commissie heeft zich niet aangesloten bij mijn aanbeveling om de algemene verplichte heffing op alle vormen van passagiersvervoer ten gunste van het streek- en buurtvervoer, die de Raad plotseling had ingevoegd, zonder meer te schrappen, en pleit voor veranderingen.

In de bemiddelingsprocedure moeten het Parlement en de Raad nogmaals samen overwegen in hoeverre een dergelijke verplichte heffing zinvol is, en in het systeem past. Misschien brengt deze heffing het gevaar met zich mee dat de openstelling van de netwerken vertraagd wordt, en misschien is dat wel gewild.

Bovendien pleit onze commissie voor het overnemen van de nieuwe transitregeling, voor uitzonderingen voor Malta en Cyprus, en voor andere formuleringen ter wijziging van Richtlijn 14/2001 voor een doelmatigere planning van de trajecten voor hogesnelheidstreinen.

Ik doe een beroep op u, mijnheer Barrot, als vice-voorzitter van de Commissie. Zorgt u ervoor dat de Commissie zich aansluit bij de visie van het Parlement. Uw medewerkers hebben in de vergadering van de Commissie vervoer weliswaar gezegd dat ze geen redenen zien om de netwerken ook open te stellen voor het nationale vervoer, maar dat staat volgens mij haaks op de overtuigingen die de Commissie jarenlang heeft uitgedragen.

Ik zou eraan willen herinneren dat de Commissie in 1985 het beroemde Witboek over de Europese interne markt heeft gepubliceerd. Wie dat op zijn nachtkastje heeft liggen, weet dat sindsdien het principe geldt dat we geen reden hoeven te geven om de interne markt te voltooien, maar wel om het niet te doen, en die reden heeft u niet gegeven.

Tot slot doe ik een beroep op het voorzitterschap van de Raad om meteen te beginnen met de bemiddelingsprocedure. Ik geloof namelijk niet dat u de voorstellen van het Parlement *in toto* over zult nemen. Laten we nog deze maand beginnen met de bemiddelingsprocedure, zodat we die in de zomer nog onder het Duitse voorzitterschap af kunnen sluiten. Ik geloof dat we dit derde spoorwegpakket nodig hebben, voor onze burgers, en voor het Europese bedrijfsleven. Laten we het samen in de zomer goedkeuren.

Gilles Savary (PSE), rapporteur. - (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, geachte collega's, het is voor mij een eer u mijn verslag te mogen presenteren over het bevoegdheidsbewijs van machinisten die locomotieven en treinen op het spoorweginet van de Gemeenschap besturen.

Om te beginnen wil ik opmerken dat dit een exemplarisch dossier is, een hoogst ongewoon dossier, omdat het hier gaat om de omzetting in Gemeenschapsrecht van een sectorale sociale overeenkomst, in dit geval een eerdere overeenkomst tussen de Europese spoorwegondernemingen en het spoorwegpersoneel. De teksten voorzien weliswaar in deze mogelijkheid, maar gewoonlijk kiezen wij voor zekerheid en nemen wij afstand van deze overeenkomst tussen spoorwegpersoneel en spoorwegondernemingen, of meer in het algemeen van overeenkomsten tussen werknemers en werkgevers, terwijl er geen sprake meer hoeft te zijn van afstand nemen als iedereen zich betrokken

voelt bij een Europees project en een richtlijn. Ik behoor tot degenen die vinden dat als wij dit Europa van het spoor willen verwezenlijken, hetgeen absoluut noodzakelijk is, dat het spoorwegpersoneel achter dit Europa moet staan en ervan overtuigd moet zijn dat dit Europa, in plaats van een soort economische burgeroorlog tussen de spoorwegondernemingen aan te wakkeren, juist gunstig is voor de ontwikkeling van de spoorwegen.

De onderhavige tekst is beslist exemplarisch. Tegen de heer Jarzembowski, met wie ik hierover altijd van mening heb verschild, wil ik nog zeggen dat het simpelweg afkondigen van termijnen voor de liberalisering niet volstaat om een Europese interne markt te creëren. Deze strijd om termijnen brengt enorme beperkingen met zich mee. Om de Europese interne markt tot stand te kunnen brengen, moeten wij er om te beginnen voor zorgen dat de treinen interoperabel zijn, waarvoor in de eerste plaats aanzienlijke financieringen nodig zijn. In dit opzicht denk ik dat het tempo van de liberalisering veel hoger ligt dan dat van de begroting of de interoperabiliteit.

Om op de ontwerprichtlijn terug te komen: deze zal weinig gevolgen hebben voor Groot-Brittannië, omdat er slechts één tunnel is om het land binnen te komen en er weinig grenzen over land zijn. Ook Spanje zal er niet veel mee te maken hebben, omdat de afstand tussen de rails daar afwijkt. Ook een aantal andere landen dat geen directe spoorweggrenzen met de Unie heeft, zal er weinig gevolgen van ondervinden; ik denk daarbij aan Finland en Griekenland. Bij de liberalisering draait het dus in wezen om interoperabiliteit, en mijn verslag heeft betrekking op de menselijke interoperabiliteit, oftewel de erkenning van rijbewijzen van machinisten op het gehele grondgebied van de Unie.

Ik wil vandaag graag mijn collega's bedanken, die een opmerkelijk staaltje werk hebben verricht. Wat de ontwerprichtlijn betreft, wil ik de volgende opmerkingen maken. Om te beginnen gaat het dus om een vergunning voor het gehele spoorweganet en niet alleen voor het internationale spoorweganet. Wij vinden namelijk dat iedere treinmachinist de ambitie moet kunnen hebben om internationaal te werken en dat er weinig verschil is tussen het besturen van een TGV, een hogesnelheidstrein, binnen een van de lidstaten en een TGV die de grens overgaat. Ik denk dat dit absoluut van essentieel belang is.

De belangrijke bijdrage van het Parlement - die tevens tot een geschilpunt met de Raad leidde - is dat wij vinden dat er een vervolgttekst moet worden gewijd aan treinpersoneel dat veiligheidstaken verricht, en wij hebben hiertoe een voorstel opgesteld. Er worden regelmatig mensenlevens gered door treinpersoneel dat een aantal taken heeft geleerd, zoals het ontruimen van treinen, passagiers in veiligheid brengen, het geven van seinen en bepaalde waarschuwingssystemen in werking stellen. Het is volkomen terecht dat deze gekwalificeerde mensen erkenning krijgen en - vooral - dat er in alle Europese landen gestreefd wordt naar harmonisering van hun kwalificaties, om te voorkomen dat sommigen van hen onvoldoende gekwalificeerd zijn. Dat is een kwestie van veiligheid en niet alleen een sociale kwestie.

Het Parlement heeft hierover een voorstel gedaan en wij denken dat het heel belangrijk is om dat nu te doen. Wij bevinden ons namelijk in een situatie met meerdere spoorwegondernemingen, en aangezien wij toewerken naar een Europa van het spoor, is het volstrekt legitiem om regels inzake schadeloosstelling vast te stellen die van toepassing zijn tussen spoorwegondernemingen wanneer zij door hen opgeleid personeel uitwisselen. Met andere woorden, als een spoorwegonderneming tegen hoge kosten een machinist opleidt en deze machinist binnen twee jaar naar een andere spoorwegonderneming vertrekt, dan moet er minimum aan voorschriften bestaan op grond waarvan de onderneming die deze machinist overneemt, de onderneming die hem heeft opgeleid voor een deel terugbetaalt. Aangezien er geen universiteit voor spoorwegpersoneel bestaat, worden de opleidingen thans door bepaalde spoorwegondernemingen verzorgd, voornamelijk door de van oudsher bekende maatschappijen. Het mag niet mogelijk zijn dat nieuwkomers op de markt hiervan profiteren door met minder kosten hun concurrentievermogen te vergroten.

Mijnheer de commissaris, ik denk dat het Europees Parlement goede voorstellen aan u aflevert. Ik ben mij volledig bewust van de geschilpunten die met de Raad blijven bestaan. Dit zijn hoofdzakelijk de punten die ik zojuist genoemd heb met betrekking tot het toepassingsgebied. Ik denk echter dat het standpunt van het Parlement juist is. Ik wil u er nog eens aan herinneren dat onze collega's - uit alle fracties - binnen de Commissie vervoer en toerisme dit verslag unaniem hebben goedgekeurd. Wij hebben dus een sterke positie, die wij in de bemiddelingsprocedure zullen doen gelden. Dit geldt ook voor de andere dossiers, zoals dat van de heer Jarzembowski. Ik begrijp dat hij voorstander is van liberalisering, terwijl ik echter niet begrijp...

(Spreker wordt door de Voorzitter verzocht af te ronden)

Ik wilde gewoon “ja” zeggen tegen de liberalisering, op voorwaarde dat er regels voor worden opgesteld en dat de openbare dienstverlening niet wordt aangetast.

Dirk Sterckx (ALDE), rapporteur. - Voorzitter, Raadsvoorzitter, commissaris, de bedoeling van de verslagen die hier voorliggen, is de Europese spoorwegen aantrekkelijker te maken voor de gebruikers. Een van de dingen die de Europese Unie sinds jaren daartoe aanmoedigt, is de opening van de markt, meer investeringen op dit manier naar het spoor brengen, de kwaliteit van de dienstverlening verbeteren. Dat is het werk waarin ook deze verordening over de passagiersrechten past.

We hebben sinds het voorstel van de Commissie een hele weg afgelegd in eerste lezing en ook met het gemeenschappelijk standpunt van de Raad en de stemming in onze Commissie vervoer. Ik zou de collega's die daaraan hebben meegewerkt, en meer speciaal de schaduwrapporteurs, hartelijk willen bedanken voor de bijdrage die zij geleverd hebben aan dit verslag.

Ik denk dat we nu een sluitend en haalbaar geheel van rechten bij elkaar aan het schrijven zijn, waarin we de aansprakelijkheid van spoorwegmaatschappijen bij een ongeval regelen - ik hoop dat er nooit een gebeurt, maar als er een gebeurt, moet dat overal in de Unie op dezelfde manier geregeld zijn. Waarin we de opvang en de compensatie bij vertragingen bij uitval van een treinverbinding regelen. Waarin we de toegankelijkheid van treinen en stations voor mensen die minder mobiel zijn, mensen die gehandicapt zijn regelen; waarin we ook regelen hoe het zit met bagage of met grotere dingen zoals een fiets of een kinderwagen; waarin we regelen hoe de toegankelijkheid van tickets eruit moet zien, en waarin we - en ik zou nu toch willen vragen aan collega's om daar niet in te overdrijven - geen zware en zeer dure systemen opleggen aan spoorwegmaatschappijen die door zeer weinig mensen gebruikt worden, want dat zou de leefbaarheid van spoorwegmaatschappijen kunnen beïnvloeden. Maar waarbij we wel garanderen dat tickets zeer breed toegankelijk en beschikbaar zijn voor mensen die de trein willen nemen. Waarin we ook zeggen dat informatie aan passagiers duidelijk en toegankelijk moet zijn. Waarin we ook zeggen dat er een klachtensysteem moet zijn dat voor iedereen bekend is en dat ook voor iedereen gemakkelijk toegankelijk is.

En - aan de Raadsvoorzitter zou ik toch willen vragen om haar collega's ervan te overtuigen dit punt toe te voegen - we vinden dat heel dat systeem van rechten ook duidelijk bekend gemaakt moet worden aan de burgers en de treinreizigers in de stations en op de trein.

Ik denk dat we een heel evenwichtig geheel van rechten hebben samengesteld. Op de punten waar we met de Raad nog van mening verschillen, hoop ik dat we in een goede dialoog, in conciliatie een compromis kunnen bereiken.

Maar er is een punt, mevrouw de Raadsvoorzitter, een belangrijk verschilpunt tussen Raad en Parlement: wij begrijpen niet waarom al deze rechten niet voor alle spoorwegpassagiers zullen gelden. Als iemand een ongeval heeft en hij is gewond, heeft het dan belang of hij op een trein zit die over een nationale grens rijdt of niet.

De aansprakelijkheid moet geregeld zijn op een duidelijke en begrijpelijke manier voor alle treinreizigers in de Unie. Als ik met een rolstoel op een trein wil, dan moet die trein toegankelijk zijn of dan moet het station toegankelijk zijn en dan heeft het geen belang of de trein waar ik op wil een trein is die van Hannover naar Amsterdam of van Hannover naar Berlijn rijdt.

Dus daar zou ik toch aan de Raad willen vragen van zijn standpunt af te zien en ervoor te zorgen dat alle spoorwegreizigers de rechten krijgen die zij verdienen. Want dan weet ook elke Europese burger dat, waar hij ook een trein neemt in de Europese Unie, hij een geheel van basisrechten heeft. Dan weet hij ook dat hij met een gerust gemoed kan genieten van de verscheidenheid van de Europese Unie, als hij de trein neemt.

En die verscheidenheid van de Europese Unie, heeft mevrouw Merkel vanmorgen gezegd, is de ziel van Europa, en we willen dan ook iedereen aanmoedigen om met de trein, als het kan, van die ziel van Europa kennis te nemen.

Karin Roth, fungerend voorzitter van de Raad. - (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, namens bondsminister Tiefensee die helaas verhinderd is wegens een belangrijke afspraak, wil ik u bedanken voor de mogelijkheid om vandaag tot u te spreken.

Het Duitse voorzitterschap is nog niet begonnen of er wordt al gestemd over het derde spoorwegpakket, over een van de belangrijkste dossiers die deze zes maanden op de vervoersagenda staan. Deze drie

maatregelen brengen ons een flink stuk dichterbij in de buurt van de volledige openstelling van de markt en dus in de buurt van de voltooiing van de Europese spoorwegruimte. Zij zijn een voortzetting van wat wij met het eerste pakket maatregelen zijn begonnen.

Met het eerste spoorwegpakket, dat in 2001 werd aangenomen, hebben wij individuele spoorgoederenvervoerders in staat gesteld om daadwerkelijk onafhankelijk gebruik te maken van naburige spoornetwerken in het grensoverschrijdende verkeer.

Het aannemen van het tweede spoorwegpakket was een andere mijlpaal op onze weg naar de verwezenlijking van een gemeenschappelijke spoorwegmarkt in Europa, iets wat dringend noodzakelijk is. Op 1 januari 2007 is de openstelling van de markten voor het goederenverkeer dan ook werkelijkheid geworden. Deze stap betekent een grote vooruitgang, waarop de Raad en het Parlement even trots kunnen zijn.

Deze openstelling van de markten is dringend noodzakelijk vanwege de enorme toename van het goederenverkeer, maar dat zal geen nieuws voor u zijn. Volgens berekeningen van de Commissie zal het goederenverkeer over de weg tot 2020 toenemen met 45 procent - dat zijn 1,5 miljoen extra vrachtwagens. De spoorwegen hebben, in tegenstelling tot het wegverkeer, nog een groot potentieel dat wij kunnen aanboren. Wij hebben dan ook dringend vooral meer goederenverkeer via het spoor nodig.

Als de openstelling van de markt meer moet zijn dan alleen een datum, moeten wij het proces met leven vullen en er alles aan doen om de nog bestaande hindernissen snel uit de weg te ruimen. Daarbij hoort onder andere ook dat het personeel dat het goederenverkeer verricht - met name de machinisten - ook echt grensoverschrijdend, zonder beperkingen, kan worden ingezet. Regelingen van deze aard zijn vastgelegd in de zogenaamde richtlijn inzake het bevoegdheidsbewijs van machinisten waarover nu een besluit wordt genomen.

Ik zie geen grote verschillen tussen de standpunten van de Raad en het Parlement over deze wetgevingsmaatregel, hoewel ik op een paar punten wil ingaan. Ten eerste wil de commissie nu - met de amendementen op artikel 1 van de richtlijn - dat het personeel dat niet als machinist werkt maar veiligheidsgerelateerde taken uitvoert, ook gecertificeerd wordt. In principe klopt deze benadering. De vraag is alleen over wie wij het hier hebben. De tekst 'ander treinpersoneel dat veiligheidstaken verricht' is zo vaag dat wij helemaal niet weten wie hieronder vallen.

Ik denk dat het verstandig is om dit eerst op te helderen. Pas dan kunnen wij besluiten op welke voorwaarden en met welke bepalingen een certificaat nodig is. Het gemeenschappelijke standpunt van de Raad heeft rekening gehouden met dit punt. Het gemeenschappelijke standpunt bepaalt dat het Europese Spoorwegbureau (ERA) moet onderzoeken of ander personeel moet worden gecertificeerd. Het ERA kan ons dus helpen om uit te zoeken op welke voorwaarden het zin heeft om naast de machinisten nog ander treinpersoneel te certificeren. Wij moeten de resultaten van het onderzoek van het ERA afwachten voordat wij dit punt prematuur in de richtlijn opnemen.

Ten tweede wordt in amendement 23 voorgesteld dat, als een machinist voor een andere onderneming gaat werken, er een wettelijke compensatieregeling voor de opleidingskosten moet zijn. Inhoudelijk zijn de Raad en het Parlement het hierover met elkaar eens. Maar waarom moeten wij dat in een wet regelen als contractuele oplossingen veel effectiever zouden kunnen zijn? In het gemeenschappelijke standpunt van de Raad staat dat de sociale partners de overname van opleidingskosten contractueel moeten regelen. In zoverre zijn er feitelijk geen verschillen.

Ik wil nu graag overgaan tot het tweede deel van de wetgevingsmaatregelen in het derde spoorwegpakket, namelijk het voorstel over de rechten en verplichtingen van reizigers, dat niet alleen streeft naar het verbeteren van de rechten van consumenten, maar ook naar het bevorderen van de aantrekkelijkheid van het spoor in de Gemeenschap op lange termijn. Het belang van deze ontwerpverordening voor personen met beperkte mobiliteit moet ook worden genoemd, aangezien de verordening het reizen per spoor voor deze groep veel gemakkelijker maakt.

Het gemeenschappelijke standpunt van de Raad stemt in veel opzichten overeen met de eisen van het Europees Parlement. Zo zijn bijvoorbeeld de COTIF/CIV-bepalingen over de aansprakelijkheid van spoorwegondernemingen in geval van persoonlijk letsel of schade aan bagage erin opgenomen en de afsluiting van vervoerscontracten.

Er zijn evenwel verschillen, met name als het gaat om het werkingssfeer van de verordening. De Commissie vervoer en toerisme van het Europees Parlement wil dat de verordening principieel geldt

voor het nationale spoorwegverkeer. Dit wijkt echter af van het gemeenschappelijke standpunt, waarover in de Raad slechts met de grootste moeite overeenstemming was bereikt. Het voorzitterschap is dan ook van mening dat het compromis, zoals uitgedrukt in het gemeenschappelijke standpunt, niet in gevaar moet worden gebracht.

Dit geldt ook voor het derde en laatste deel wetgevingsmaatregelen van het derde spoorwegpakket, de richtlijn betreffende de liberalisatie. Het gemeenschappelijke standpunt dat wij met alle lidstaten met veel moeite hebben bereikt, voorziet in de openstelling van internationale markten voor reizigersverkeer vanaf 2010, inclusief cabotage in verband met internationale reizen, maar aanvankelijk zonder openstelling van de nationale netwerken. Wij juichen het zeer toe dat uw Commissie vervoer en toerisme akkoord gaat met 2010 als datum.

Voor het zeer moeilijke thema van de openstelling van de nationale netwerken heeft het Parlement een nieuw compromis voorgesteld. Hoewel ik erg te spreken ben over uw inspanningen, twijfelen wij er serieus aan of er op basis van dit compromisvoorstel overeenstemming kan worden bereikt. In dit opzicht is het compromisvoorstel ook een breuk met de stapsgewijze benadering die tot dusverre kenmerkend was voor de liberalisatie, en dus ben ik bang dat veel lidstaten het nieuwe compromis helemaal niet als compromis zullen zien.

Met het oog op de openstelling van de nationale spoornetwerken is het vooral de vraag of wij niet te hoge eisen stellen aan veel lidstaten. Aangezien het wenselijk is dat de drie wetgevingsvoorstellen gezamenlijk worden aangenomen, is de vraag gerechtvaardigd of wij door dermate hoge eisen te stellen voor het reizigersverkeer, het niet bederven voor de veel dringendere oplossingen in het goederenverkeer.

Ik realiseer me dat het niet gemakkelijk zal zijn om hierover overeenstemming te bereiken. De diensten voor het reizigersverkeer in Europa moeten aantrekkelijk en betrouwbaar zijn. Het Parlement en de Raad moeten daarom hun gemeenschappelijke verantwoordelijkheid inzien en nakomen.

Ik denk te mogen zeggen dat het derde spoorwegpakket voor ons allen zo belangrijk is dat wij allemaal graag overeenstemming willen bereiken. Het Duitse voorzitterschap van de Raad zal er alles aan doen om er een succes van te maken en de geïntegreerde spoorwegruimte te realiseren die wij zo dringend nodig hebben. Hiervoor zijn moedige veranderingen nodig, maar ook een gevoel voor proporties en een beetje geduld af en toe. De Raad en het Parlement hebben in het verleden al vaker hun goede wil laten zien en een voor beide zijden acceptabel compromis weten te bereiken tussen tegenstrijdige standpunten.

Wij zijn niet bang om in een weloverwogen bemiddelingsprocedure op zoek te gaan naar een solide compromis. Ik verzoek het Parlement echter wel om niet met een groot aantal ingrijpende amendementen te komen en zo het bereiken van een compromis op voorhand al bijna onmogelijk te maken. Ik denk dat de boodschap is overgekomen.

(Applaus)

Jacques Barrot, *vice-voorzitter van de Commissie*. - *(FR)* Mijnheer de Voorzitter, geachte afgevaardigden, ik ben tevreden met de vooruitgang die bij dit derde spoorwegpakket sinds maart 2004 werd gemaakt. Het gaat om een pakket met technisch en juridisch vrij ingewikkelde wetgevingsvoorstellen. Ik bedank vooral de heren Jarzembowski, Savary en Sterckx voor hun voortreffelijke werk.

Er zijn bijna drie jaar verstreken sinds de goedkeuring door de Commissie van de oorspronkelijke voorstellen en nu moeten het Parlement en de Raad tot een compromis komen over alle teksten, zoals mevrouw Roth zonet heel goed verwoord heeft.

Allereerst wil ik beklemtonen dat - op één uitzondering na - het Parlement en de Raad het volledige door de Commissie voorgestelde wetgevingspakket hebben behouden. Aan deze voorstellen ligt namelijk een algemene filosofie ten grondslag, waardoor het mogelijk wordt het spoor te 'europeaniseren'. Daaraan wil ik toevoegen dat er ook goede vooruitgang is geboekt met het nieuwe voorstel inzake de verplichtingen van openbare dienstverlening, hoewel dat vandaag niet op de agenda staat. Als de lezing van het derde spoorwegpakket tegelijk zou plaatsvinden met dit voorstel, zou er volgens mij aan het einde van de wetgevingsprocedure een alomvattend compromis kunnen worden gesloten. Vanzelfsprekend moet iedereen inspanningen doen, zoals ook u heeft opgemerkt, mevrouw de minister. De Commissie is daartoe bereid, en uw commissaris zal zijn uiterste best doen om een bemiddelende rol te spelen.

Nu wil ik graag enkele opmerkingen maken over de drie verslagen. Ik wil allereerst de heer Jarzembowski bedanken. Het verheugt de Commissie dat de Raad en het Parlement tot een compromis gekomen zijn over de opening van de markt van internationale diensten met cabotage vanaf 2010, zoals de Commissie had voorgesteld.

De opening van de markt van binnenlandse diensten doet daarentegen enkele problemen rijzen. In 2004 nam de Commissie genoegen met het voorstel voor de opening van de markt van internationale diensten. Op basis van haar analyse had ze namelijk vastgesteld dat de financiële en wetgevende voorwaarden niet dusdanig waren dat zij kon pleiten voor een ruimere opening.

Het moet gezegd dat de exploitatie van binnenlandse trajecten, en vooral van regionale trajecten in bepaalde landen van de Europese Unie, uiterst moeilijk is en niet altijd winstgevend. Het klopt, mijnheer Jarzembowski, dat de invoering van meer concurrentie in die markt gunstig is om de exploitatie doeltreffender te maken. We hebben echter ons best gedaan om dit te bewerkstelligen via een geharmoniseerde regeling van de openbardienstverplichtingen.

We staan dus helemaal niet afkerig tegenover het principe van de opening van de markt van binnenlandse trajecten, maar we zijn van mening dat een dergelijke beslissing in het kader van dit derde spoorwegpakket misschien voorbarig is. We zouden die kwestie willen bekijken in het licht van een meer gedetailleerde analyse en daarbij rekening willen houden met andere elementen uit het voorstel inzake de openbardienstverplichtingen, waarvoor de heer Meijer rapporteur is. Daarom staan wij, mijnheer Jarzembowski, terughoudend tegenover de opening van de binnenlandse markt.

Daarentegen kan ik het wel eens zijn met een groot aantal van de amendementen die het Parlement heeft ingediend op andere artikelen van de tekst, zoals de voorziene uitbreiding tot vijftien jaar van de looptijd van kadercontracten voor dienstverlening op gespecialiseerde infrastructuur. We zijn eveneens voorstander van een redactionele wijziging van het artikel inzake kadercontracten, van een verduidelijking van het toepassingsgebied van de heffing met het oog op de financiering van openbare diensten, evenals van de daartoe voorziene methoden, en van een vervanging van het concept van economisch evenwicht door dat van rentabiliteit bij de analyse van de eventuele impact van cabotage op een bestaande openbare dienstverlening in een internationaal kader. Dat was het wat het eerste voorstel betreft, waaraan de heer Jarzembowski hard gewerkt heeft.

Het tweede voorstel komt van de heer Savary en werd naar ik heb kunnen vaststellen unaniem goedgekeurd in de Commissie. Zoals de heer Savary zo uitstekend heeft uitgelegd, kan men dankzij dit voorstel zorgen voor interoperabiliteit van de menselijke hulpbronnen, die even belangrijk is als interoperabiliteit van de materiële hulpbronnen. U hebt het oorspronkelijk voorstel van de Commissie inzake het toepassingsgebied in ere hersteld. Bij een spoorwegnet dat steeds opener wordt, lijkt het ons belangrijk ervoor te zorgen dat het personeel - waarbij het, naar u hebt gepreciseerd, gaat om gekwalificeerd personeel belast met de veiligheid van de treinen, en niet enkel om machinisten - juist opgeleid is en in een goede gezondheid verkeert. Ik heb bovendien nota genomen van de opmerkingen van mevrouw Roth, maar ik denk dat het mogelijk moet zijn om tot een akkoord te komen.

Mijnheer Savary, staat u mij toe om enkele kanttekeningen te maken bij bepaalde amendementen aangaande de financiering van de opleiding. U stelt het volgende voor: indien een spoorwegonderneming een machinist in dienst neemt wiens opleiding volledig of gedeeltelijk werd betaald door een andere spoorwegonderneming, en indien deze machinist de spoorwegonderneming waar hij werd opgeleid, vrijwillig heeft verlaten na minder dan vijf jaar werken, dan vergoedt deze onderneming aan de onderneming die voor de opleiding heeft gezorgd een deel van de opleidingskosten. Principieel kunnen we daarmee instemmen, maar het amendement leidt wel tot problemen, vooral van juridische aard - is dit niet eerder een geval van een meer contractuele aanpak? De Commissie aarzelt om maatregelen te nemen op een gebied waarvoor we niet echt over feitelijke gegevens beschikken, waar we niet echt op de hoogte zijn van de omvang van het probleem, noch van mogelijke opties om het op te lossen. Afgezien van dit voorbehoud, mijnheer Savary, zijn we het eens met het voorstel dat in uw commissie unaniem goedgekeurd werd.

Ik ga nu over tot het verslag van de heer Sterckx over de rechten en verplichtingen van reizigers in het internationale treinverkeer. Het eerste probleem gaat over het toepassingsgebied en de uitbreiding ervan tot binnenlandse diensten. Mevrouw Roth heeft ons net uitgelegd dat binnen de Raad dat toepassingsgebied een struikelblok was. Toch wil ik u zeggen, mijnheer Sterckx, dat we mijns inziens toch moeten toegeven dat het onmogelijk is om een onderscheid te maken tussen delen van verschillende trajecten. Als dat wel mogelijk zou zijn, zouden de gebruikers, zoals u terecht zei, nooit weten wat hun

rechten zijn. De Commissie sluit zich dus aan bij uw amendementen en zal haar steentje bijdragen om ervoor te zorgen dat daarover met de Raad een compromis wordt bereikt. Bovendien lijkt een aanpak die de lidstaten meer vrijheid verschaft voor alle spoorwegdiensten die zijn onderworpen aan openbaredienstcontracten, logisch te zijn en zou een dergelijk compromis moeten vereenvoudigen.

Een ander probleem is de burgerlijke aansprakelijkheid bij ongevallen. U vraagt om een strikte aansprakelijkheid van spoorwegondernemingen en dat zou aansluiten bij de aansprakelijkheid van luchtvaartmaatschappijen. Uw verzoek geeft wat dat betreft het voorstel van de Commissie goed weer en daarom kan ik die ambitieuze aanpak ondersteunen, hoewel die verder gaat dan het COTIF/CIM-stelsel.

Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de minister, geachte afgevaardigden, onze diensten zullen u het gedetailleerde standpunt van de Commissie ten aanzien van de amendementen doen toekomen. De Commissie blijft uiteraard uw debat volgen en is te uwer beschikking om eventuele vragen te beantwoorden.

Bij wijze van afsluiting neem ik uw woorden, mevrouw de minister, over. Ik denk inderdaad dat eenieder zijn uiterste best moet doen om dit derde spoorwegpakket tot een goed einde te brengen. Het zou echt jammer zijn indien we deze kans om het spoor opnieuw een plaats te geven in Europa, lieten voorbijgaan. We hebben het spoor juist nodig om een deel van de goederen over te hevelen van de weg naar het spoor. Dit derde spoorwegpakket moet op het goede spoor worden gezet en zijn bestemming bereiken. Ik bedank u allen voor het uitstekende werk dat u reeds verricht hebt en beloof u dat ik alles op alles te zetten om het succesvol af te ronden.

Elisabeth Jeggle, namens de PPE-DE-Fractie. - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, ik wil graag mevrouw Roth als fungerend voorzitter van de Raad hartelijk welkom heten. Zoals de rapporteur en ook de commissaris al hebben uitgelegd, is het Europese bevoegdheidsbewijs voor machinisten waarover wij morgen zullen stemmen, een belangrijke stap op weg naar de openstelling van het spoorverkeer in heel Europa. Het bevoegdheidsbewijs voor machinisten maakt deel uit van het derde spoorwegpakket dat ook twee andere voor ons belangrijke wetgevingsprocedures bevat, namelijk schadevergoeding aan reizigers en openstelling van het grensoverschrijdende reizigersverkeer vanaf 2010. Deze drie wetgevingsprocedures scheppen de dringend noodzakelijke voorwaarden voor een geslaagde implementatie van de volledige liberalisering van het spoorverkeer in de EU.

Het Europese bevoegdheidsbewijs voor machinisten is heel belangrijk met het oog op de openstelling van de Europese markten voor het goederenverkeer, die begin dit jaar van kracht is geworden. Het zal tijd en geld besparen. Momenteel heeft elk van de zeventien lidstaten van de EU andere eisen met betrekking tot de vraag welk treinpersoneel en hoe er gecertificeerd moet worden. Tot nog toe ging de erkenning van de verschillende rijbewijzen voor machinisten gepaard met veel bureaucratie, maar hopelijk zal de Europese harmonisatie in kwestie deze problemen uit de wereld helpen.

Een ander voordeel van dit Europese bevoegdheidsbewijs voor machinisten is dat het de mobiliteit van werknemers en ook de veiligheid in het spoorwegverkeer aanzienlijk zal verbeteren.

Dit bevoegdheidsbewijs zal echter alleen een echt succes zijn als het per saldo ook voor minder bureaucratie zorgt - ook daarvoor hebben wij de koers uitgestippeld. Wij hebben bijvoorbeeld kunnen voorkomen dat het hele personeel moet worden gecertificeerd, zoals sommigen graag wilden. Nu zullen we als eerste stap de machinisten certificeren en als tweede stap het personeel dat veiligheidstaken verricht - wat de commissaris geen goede oplossing vond. Het Europese Spoorwegbureau zal, op basis van de tot dan opgedane ervaringen, beslissen in welke vorm deze tweede stap moet worden gegoten. Dat is ons standpunt.

Wij zijn er ook in geslaagd om de invoeringsdatum te vervroegen naar het einde van dit jaar, omdat een snelle invoering geld bespaart voor de spoorwegondernemingen. Wij hebben een compromis moeten accepteren over de annexen met de technische aspecten, maar het is een heel verstandig compromis en dus steunen wij het. Ik ben dan ook zeer tevreden.

Ik bedank de rapporteur, de heer Savary, voor de goede samenwerking. Wij zullen morgen in de plenaire vergadering voor dit verslag stemmen.

Bogusław Liberadzki, namens de PSE-Fractie. - (PL) Mijnheer de Voorzitter, de Sociaal-democratische Fractie in het Europees Parlement beschouwt dit probleem als volgt. In het verslag van de heer

Jarzemowski kijken wij vooral naar de herleving van het spoor. Dat vinden wij heel belangrijk. Een dergelijke herleving betekent voor ons een betere benutting van het potentieel van de spoorwegen en van de positieve bijdrage van de spoorwegen aan het Europees transportnetwerk.

Wij hechten veel waarde aan de belangen van de passagiers, zoals technische en economische toegankelijkheid van het spoorvervoer voor alle groepen in de maatschappij. Tenslotte is ook nog belangrijk voor ons dat het spoorvervoer een ruime, aantrekkelijke commerciële dienstverlening biedt. Dit kan bereikt worden door toe te staan dat onze spoorwegmaatschappijen gaan concurreren op de internationale markt.

Liberalisering dus als instrument, als middel, maar niet als doel. Wij stemmen in met de liberalisering van het internationaal vervoer in 2010 en willen duidelijk benadrukken dat het gaat om internationaal vervoer, niet alleen om grensoverschrijdend vervoer. We stemmen in met het standpunt en het voorstel van de Raad betreffende de rol van de nationale regelgevende instanties en de handhaving van de openbare dienstverlening. Tenslotte aanvaarden we alle maatregelen voor het goed functioneren van het nationale passagiersvervoer.

We hebben een amendement ingediend waarin wordt voorgesteld dat in 2012 een verslag wordt ingediend met een effectbeoordeling van de liberalisering van 2010. Wij volgen dezelfde logica als die commissaris Barrot heeft uiteengezet. Wij hebben hoge verwachtingen van dit verslag.

In de Commissie vervoer en toerisme is vooral gediscussieerd over een eventuele liberalisering van het nationaal spoorwegvervoer. Bij wijze van groot compromis stellen wij voor te overwegen wat de mogelijkheden voor liberalisering zijn in de jaren 2017-2022, respectievelijk op het niveau van de EU15 en van de EU als geheel. Hierover heeft de fractie geen unaniem standpunt ingenomen. Volgens ons moet echter het signaal gegeven worden dat wij in Europa een Europees transportnetwerk willen. We nemen met genoeg kennis van het standpunt van de bewindsvrouw, dat de Raad bereid is naar een compromis te streven om overeenstemming te bereiken.

Bovendien neemt mijn fractie met genoeg kennis van het standpunt en de verklaring van commissaris Barrot dat de Commissie actief wil deelnemen. Tenslotte wil ik alle rapporteurs bedanken. Hartelijk dank.

VOORZITTER: MARIO MAURO

Ondervoorzitter

Josu Ortuondo Larrea, *namens de ALDE-Fractie*. - (ES) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de commissaris, geachte collega's, jaren geleden zijn we overeengekomen om een gemeenschappelijke Europese ruimte in te stellen voor het vrij verkeer van personen, goederen, kapitaal en diensten en ongetwijfeld zijn we sindsdien verder gekomen. Toch is er nog veel te doen om hetgeen we ons toen hebben voorgenomen, tot werkelijkheid te maken.

Het onderwerp van vandaag is daarvan een goed voorbeeld: het openstellen van de gemeenschappelijke Europese ruimte voor diensten voor treinreizigers. Omdat het hier gaat om een dienst die direct betrekking heeft op de burgers, moeten we behoedzaam te werk gaan en ervoor zorgen dat we met ons streven niet een situatie creëren waarin het verwachte voordeel niet opweegt tegen de ontstane nadelen. Zoals bij eerdere gevallen van liberalisering moeten we voorzichtig en geduldig zijn en in onze beslissingen voldoende ruimte laten voor noodzakelijke aanpassingen achteraf, en waken voor onverhoopte negatieve gevolgen voor elementaire openbare diensten.

De Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa is er uitgesproken voorstander van dat de internationale treindiensten zich openstellen voor de markt, zoals is voorgesteld door de Commissie, en ook door de Raad in zijn gemeenschappelijk standpunt, maar daarnaast willen we dat ook de andere nationale diensten worden geliberaliseerd en dat een en ander tot uiting komt in de voorliggende wijziging van Richtlijn 91/440/EEG.

Het is ons, wat dat laatste betreft, bekend dat velen, zoals onze Franse collega's, vrezen dat vrije concurrentie negatieve gevolgen kan hebben voor de verlening van minder rendabele binnenlandse treindiensten.

Wij delen die bezorgdheid en hoewel we de amendementen van de Commissie vervoer en toerisme in grote lijnen steunen, zullen we daarom vóór amendement 37 stemmen, zodat de Commissie in 2012,

na twee jaar ervaring met de liberalisering van internationale diensten, ons een verslag kan presenteren waarin zij vijf jaar vooruit analyseert in hoeverre de diensten voor treinreizigers binnen de lidstaten zijn voorbereid op de openstelling van de markt. Verder zullen we tegen amendement 18 stemmen, omdat het ons redelijk voorkomt te voorzien in de mogelijkheid om het recht van internationale dienstverleners op cabotage gedurende een termijn van ten hoogste vijftien jaar te beperken, wanneer dit betekent dat moet worden geconcurrereerd met houders van een andere staatsconcessie die eerder is verleend via een open en transparante openbare procedure.

Wij zullen het standpunt verdedigen dat de inwerkingtreding van nieuwe internationale diensten die gepaard gaan met concurrentie, geen nadelige invloed mogen hebben op de levensvatbaarheid van de bestaande regionale en plaatselijke spoordiensten, en dat het mogelijk moet zijn om door zowel nationale als internationale staatsdiensten te betalen royalty's in te stellen ter compensatie van de openbaredienstverplichtingen.

Verder willen wij bevorderen dat het particulier initiatief investeert in de ontwikkeling van de spoorwegen. Daarom stellen wij met betrekking tot de kadercontracten voor toewijzing van spoorwegdiensten een termijn van vijftien jaar voor, en langer als het gaat om grote investeringen in gespecialiseerde infrastructuur met een afbetalingsplan dat die uitzonderingstermijn rechtvaardigt.

Ten slotte wil ik de rapporteurs, de heren Jarzembowski, Sterckx en Savary, danken voor het door hen verrichte werk.

Roberts Zile, *namens de UEN-Fractie*. - (LV) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de fungerend voorzitter, mijnheer de commissaris, het verheugt mij ten eerste dat mijn drie collega's, met wie ik de eer heb gehad om samen te werken aan de totstandbrenging van het derde spoorwegpakket, de tweede lezing op zulk succesvolle wijze hebben voorbereid. Ik zeg 'succesvol', ten eerste omdat het pakket in stand is gehouden en ten tweede omdat het Europees Parlement strikt vasthoudt aan zijn mening dat we in het Europa van de toekomst geen verschillende normen mogen hanteren in het zogeheten internationale en binnenlandse vervoer. De passagiers in Europa dienen in welke lidstaat dan ook dezelfde bescherming te genieten. Als we nadenken over de liberalisering van de markt voor passagiersvervoer moeten we principieel zijn. Een interne markt voor de Europese Unie moet ook van toepassing zijn op het vervoer in de Gemeenschap. Als wij in de Europese Unie één enkele interne markt creëren voor goederen of diensten, mogen de vervoersmarkten niet binnen de grenzen van de lidstaten worden gehouden. Als ik met de ogen van de burgers van de Baltische staten naar dit derde spoorwegpakket kijk en vraag wat er voor mij als klant gaat veranderen zou de Raad mij op basis van het gemeenschappelijk standpunt het volgende antwoord geven: er verandert niets. Deze landen hebben nog steeds geen aansluiting op het elektriciteitsnetwerk van de Europese Unie, net zo min als ze aansluiting hebben op het internationale spoorwegnetwerk van de EU. Het Parlement moet daarom klaar zijn om de bemiddelingsprocedure in te gaan, en daarbij rekening houden met de landen die speciale behoeften hebben, alsmede met de passagiers in West- en Midden-Europa maar ook in de oostelijke rand van de EU. Wij dienen naar mijn mening een nieuwe oplossing te vinden inzake de kwaliteit van het vrachtvervoer over het spoor, maar dat is een kwestie voor de toekomst. Dank u.

Michael Cramer, *namens de Verts/ALE-Fractie*. - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de vice-voorzitter van de Commissie, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, dames en heren, tot nog toe is onbeperkt reizen door Europa van Lissabon naar Tallinn, van Londen naar Athene, van Parijs naar Warschau alleen mogelijk via de weg of de lucht. Het spoorwegnet daarentegen lijkt op een lappendeken met zevenentwintig lapjes en dus lopen de spoorwegen achter.

De nationale netwerken moeten worden opengesteld. Tegelijkertijd wil de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie er zeker van zijn dat sociale en ecologische belangen ook zijn veiliggesteld. Bovendien moeten wij leren van de fouten die zijn gemaakt in bijvoorbeeld het Verenigd Koninkrijk en Estland, waar niet alleen de netwerken werden opengesteld maar ook de infrastructuur werd geprivatiseerd. Dat was een ramp. Daarom, en vanwege onze ervaringen met de monopoliestructuren van Europese elektriciteitsbedrijven zeggen wij dat het een noodzakelijke voorwaarde is dat de infrastructuur tot de publieke sector blijft behoren.

Europa kan niet tevreden zijn met de huidige situatie op het spoor, en klanten al helemaal niet. Een internationaal Europees bevoegdheidsbewijs voor machinisten is gewoonweg exotisch. Het is ook niet acceptabel dat ik het gebruik van Franse treinen op het Duitse netwerk promoot terwijl Frankrijk zijn

netwerk voor andere aanbieders afsluit. Dankzij het Europese bevoegdheidsbewijs voor machinisten hoeven machinisten aan de grens tussen lidstaten niet langer te worden vervangen.

De rechten van treinreizigers moeten in het personenverkeer van alle EU-lidstaten worden versterkt, en de mogelijkheid krijgen schadevergoeding te eisen bij vertragingen. Alle treinen - inclusief de hogesnelheidstreinen zoals de Franse TGV en de Duitse ICE - moeten een multifunctioneel compartiment hebben voor het meenemen van sporttoestellen en fietsen. Uitgebreide informatie over Europese treinverbindingen en de mogelijkheid tot het kopen van kaartjes voor elke bestemming in Europa moeten eerder regel zijn dan uitzondering. Toegang voor reizigers met beperkte mobiliteit moet gegarandeerd zijn. Nationale spoorwegnetten moeten ook worden opengesteld voor langeafstandsreizigersverkeer, uiterlijk in 2017, of 2022 voor de nieuwe lidstaten. Onze goedkeuring hieraan verlenen wij echter alleen op de volgende voorwaarde: geen sociale dumping of destructieve concurrentie.

We weten dat de openstelling van de netwerken heeft geleid tot een substantiële toename van het goederenverkeer via het spoor, maar we weten ook dat de lidstaten die zichzelf hebben afgeschermd, een afname registreerden. Er zijn slechts vijf spoorwegondernemingen toegelaten in Frankrijk, en het aantal tonkilometer dat in dit land is vervoerd, daalde met 28 procent tussen 1999 en 2005. Er zijn meer dan 700 spoorwegondernemingen toegelaten in Duitsland en het goederenverkeer steeg daar in dezelfde periode met 25 procent, in Nederland zelfs met 40 procent. Dat zijn pas grote successen. Wij willen deze positieve resultaten herhalen voor het reizigersverkeer en daarom willen wij dat de netwerken ook worden opengesteld voor het Europese reizigersverkeer.

Ik bedank de rapporteurs en mijn collega's voor de samenwerking.

Erik Meijer, *namens de GUE/NGL-Fractie*. - Voorzitter, reeds lang voor de Europese Unie ontstond, hadden we binnen Europa een goede samenwerking op het spoor. Er waren grensoverschrijdende treindiensten over een lange afstand, de mensen konden in eigen land rechtstreeks kaartjes kopen naar verre bestemmingen en in ieder land was er een internationaal spoorboek verkrijgbaar. Die goede situatie wordt bedreigd.

Het Europese spoorwegnet valt steeds meer uiteen, naar het voorbeeld van Amerika. Alleen stadsgewestelijke netten en hogesnelheidslijnen tussen de grootste steden blijven straks nog over. Op 27 en 28 september 2005, bij de eerste lezing, heeft dit Parlement een historische kans gemist om de goede Europese coördinatie en het hoge voorzieningenniveau te behouden en te versterken. Enerzijds door in te stemmen met een te ver doorgeschoten liberalisering, anderzijds door bij de bescherming van passagiersrechten minder ver te gaan dan de Commissie voorstelde.

In amendement 37 over de passagiersrechten werd het recht voor treinreizigers om voor het gehele spoorwegnet van de Europese Unie geïntegreerde vervoerbewijzen te kunnen aanschaffen, vervangen door een oproep tot vrijwillige samenwerking. Zo krijgen spoorwegondernemingen alle vrijheid om voor verre bestemmingen een eind te maken aan kaartverkoop en informatie. Passagiersvriendelijke aanbiedingen voor reizen in en naar het buitenland worden steeds meer beperkt.

Vorig jaar hebben drie grote lidstaten hun eurodomino-kaarten, die inwoners van andere staten een betere toegang gaven tot hun spoorwegnet, afgeschaft. De interrail-kaarten voor rondreizen in heel Europa, waarvan vooral veel jongeren gebruik maakten om andere landen van Europa te leren kennen, geven steeds minder toegang tot snelle treinen over de lange afstanden. De Europese spoorwegen zijn voor het publiek geen overzichtelijke eenheid meer. Nu er geen staatsmonopolies meer bestaan, valt het Europees spoorwegbedrijf uiteen in een aantal ondernemingen die elkaar op hetzelfde grondgebied beconcurreren. Jarenlange samenwerking verandert daardoor in strijd en grensoverschrijdende verbindingen worden uitgedund of verbroken.

De Europese Unie doet daaraan niets, zolang zij ervan blijft uitgaan dat op grond van artikel 5 van Richtlijn 91/4401 spoorwegondernemingen moeten worden beheerd als handelsvennootschappen en op grond daarvan kostenbeperking als hun prioriteit moeten zien. Zo jagen we de treinreizigers over de middellange afstand weg naar het vliegtuig.

Hoe meer het openbaar vervoer afhankelijk is van de markt, des te beperkter is de overlevingskans. Niet alleen de opkomst van de auto en de ruime beschikbaarheid van autosnelwegen, maar ook de belastingvrijstelling voor vliegtuigkerosine en de opkomst van prijsvechters in de luchtvaart, leiden ertoe dat het spoorvervoer naar verhouding als duur wordt ervaren.

Om te overleven moet het aantrekkelijk worden gemaakt voor jonge generaties. Als die generatie auto en vliegtuig als vanzelfsprekend gaat ervaren en de trein gaat zien als een ontoegankelijk museumstuk, is het gevolg dat de spoorwegen alleen maar verliesgevender worden en ze hun kosten nog verder moeten verlagen. Diegenen die verwachten dat de positie van de spoorwegen wordt versterkt door er dezelfde concurrentiemechanismen op los te laten als op lucht- en wegverkeer, zullen bedrogen uitkomen. Die ontwikkeling is slecht voor de passagiers, slecht voor het spoorwegpersoneel en slecht voor de bescherming van ons milieu.

Ik ben me bewust dat de heer Jarzembowski al vele jaren vecht voor meer markt en snellere toelating van meer concurrerende ondernemingen op het spoor. Niet alleen in het grensoverschrijdende vrachtverkeer, maar ook voor het binnenlandse passagiersvervoer. Als hij zijn zin niet krijgt bij het eerste spoorwegpakket in 2001, vecht hij door om uiteindelijk in het derde pakket wel zijn zin te krijgen. Mijn fractie heeft hem daarin nooit gesteund.

Mijn fractie stelt in amendement 35 voor om het liberaliseringsverslag-Jarzembowski niet te volgen en, in het geval dat het wordt aangenomen, tenminste de lidstaten in staat te stellen om de concurrentie te beperken. Dat kan door het aannemen van de gelijkkluidende amendementen 33, 34 en 36. Met betrekking tot het verslag-Sterckx ondersteunen wij in onze amendementen 70 t/m 73 de wensen van de Europese consumentenorganisatie.

Tot slot, voorzitter, alleen het verslag-Savary, dat het beter mogelijk maakt voor treinmachinisten om de grenzen over te steken en te werken onder technisch verschillende omstandigheden is een waardevolle bijdrage aan de integratie van de Europese spoorwegen.

Michael Henry Natrass, *namens de IND/DEM-Fractie*. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, de hele week is ons verteld dat we voor een stralend nieuw begin staan met een nieuwe Voorzitter en nieuwe Parlementsleden. Dit verslag laat echter zien dat er nog steeds een aantal "bladeren op het spoor liggen".

Tijdens de eerste lezing in 2005 zei de heer Sterckx dat we niet moesten sleutelen aan internationale overeenkomsten die reeds een bevredigende inhoud hadden. Daarom wil ik hem erop wijzen dat het COTIF-verdrag een praktische overeenkomst tussen 42 afzonderlijke landen is, waaronder talrijke landen buiten de EU, om het reizen per spoor tussen deze landen gemakkelijker te maken. Toch wil de heer Sterckx vandaag deze overeenkomst laten ontsporen. Hij heeft blijkbaar de indruk dat noch de lidstaten noch de nationale spoorwegmaatschappijen zelf voorschriften betreffende passagiersrechten kunnen opstellen. In het Verenigd Koninkrijk is dat beslist wel het geval.

De heer Sterckx zegt dat het hier eigenlijk om consumentenrechten gaat, en toch wordt bevestigd dat meer regelgeving tot hogere tarieven leidt. Waarom hebben mijn landgenoten EU-regelgeving nodig, als zij daarvoor meer geld moeten betalen? Het verslag van de heer Sterckx gaat helemaal niet over consumentenrechten. Het gaat over controle door de EU. De rapporteur zegt dat het geen zin heeft om wetgeving te maken die enkel geldt voor 5 procent van de spoorreizigers, met name internationale reizigers. Waarom doen we dit dan? Er zijn heel veel EU-regels die geen betrekking hebben op de overgrote meerderheid van de mensen die geen grensoverschrijdende belangen hebben, maar die wel de mogelijkheid om binnenlandse diensten te verrichten, inperken. Mijnheer Sterckx, in de EU is een aparte status voor grensoverschrijdende diensten niet aan de orde en de lucratieve EU-trein dendert maar door, totdat hij uiteindelijk te pletter slaat. Dat is de echte waarheid, ondanks alle gelukwensen die deze week aan onszelf zijn gericht.

Luca Romagnoli, *namens de ITS-Fractie*. - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, met deze toespraak wordt het einde bezegeld van een aperte discriminatie tegen iemand die lid was van de Niet-ingeschrevenen. Dit is ook de eerste toespraak die namens de nieuwe fractie "Identiteit, Traditie, Soevereiniteit" wordt gehouden met betrekking tot een ingediend verslag. Ik profiteer van deze gelegenheid om te beklemtonen dat miljoenen Europese burgers nu eindelijk niet meer voor de helft vertegenwoordigd worden. Dit zou reden tot voldoening moeten zijn voor degenen die zich laten voorstaan op hun democratische inborst maar die tot aan de val van de muur van Berlijn in verschillende landen van de Unie er trots op waren - en dat wellicht nog steeds zijn - dat zij verantwoordelijkheden, idealen en nog meer deelden met de Communistische Internationale.

Maar ik kom nu bij de kern van dit debat over de ontwikkeling van de communautaire spoorwegen. Wij zijn tegen liberalisering, onder meer vanwege de vele ellendige ervaringen die in verschillende landen met de liberalisering zijn opgedaan. Daarom kunnen wij ons niet vinden in de voorstellen van de rapporteur, de heer Jarzembowski, inzake deze aspecten.

Wij achten de reciprociteitsclausule onontbeerlijk, omdat de liberalisering anders helemaal niet het soort vrije mededinging met zich meebrengt dat de consumenten voordeel moet bezorgen. Op het vlak van de rechten en verplichtingen van de passagier komen onze ideeën veel meer overeen met die van collega Sterckx. Wij zijn ervoor dat het toepassingsgebied van de verordening inzake de rechten van de reizigers wordt uitgebreid tot het nationaal vervoer. Ik bedenk bijvoorbeeld hoe noodzakelijk dat juist in mijn land is, temeer omdat de passagiers volgens mij niet ingedeeld mogen worden in verschillende categorieën naar gelang de vervoersdienst die zij kiezen. De waardigheid en de rechten van de passagiers moeten gegarandeerd worden door alle, particuliere en openbare, diensten die op het grondgebied van de Unie opereren. Daarom vinden wij de tijdelijke uitzondering waarin amendement 22 voorziet, meer dan voldoende.

Weliswaar is de definitie van een persoon met verminderde mobiliteit even ruim als vaag, omdat daar zelfs miljoenen reizigers per dag onder zouden kunnen vallen, maar het is absoluut terecht dat het rollend materieel en de stations worden aangepast. Ook is assistentie aan boord van de treinen noodzakelijk, bijvoorbeeld via de mogelijkheid van gratis begeleiding. Daarom zijn wij voor de amendementen 47 en 66.

Over andere amendementen luidt ons oordeel daarentegen negatief. Met name vinden wij dat niet in iedere trein een speciale coupé verplicht kan worden gesteld voor het vervoer van fietsen en sportuitrusting, en zeker niet zonder dat daar enige specificatie bij wordt gegeven. Ons standpunt luidt dus negatief wat betreft de amendementen 26, 58, 59 en 69.

Wat tenslotte het Europees bevoegdheidsbewijs betreft: mijn fractie is het eens met een certificatie van machinisten, maar wij blijven een zeker scepsis behouden over het nut van een certificatie van het personeel aan boord, zoals met andere vervoersmiddelen geschiedt.

Jim Allister (NI). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, openstelling van de spoorwegmarkt voor concurrentie is prima en inderdaad noodzakelijk. Als je echter niet over een toereikende spoorweginfrastructuur beschikt, is dat echter van bijkomstig belang.

In mijn kiesdistrict in Noord-Ierland hebben we geprofiteerd van wezenlijke verbeteringen van de noord-zuid-spoorverbinding vanaf Larne tot de grens met de Ierse Republiek en Dublin. Die verbeteringen kwamen tot stand als onderdeel van het trans-Europese netwerk. De andere hoofdtrak van onze infrastructuur, namelijk de verbinding tussen Belfast en onze tweede stad, Londonderry, ligt er echter verwaarloosd bij. Daarover heb ik met de commissaris gesproken toen hij enige tijd geleden een bezoek bracht aan Noord-Ierland. In het noord-west-traject, vooral ten noorden van Ballymena, is minimaal geïnvesteerd en de genoemde 10,5 miljoen pond is niet afdoende om de essentiële infrastructuurverbeteringen te realiseren. Daarmee kan alleen verdere achteruitgang worden voorkomen en dan zal ons netwerk nog steeds niet voldoende zijn geëquipeerd voor de benodigde snelle treinen. Het is onontbeerlijk dat deze noord-west-lijn zo snel mogelijk in het TEN-programma wordt opgenomen en dat vervolgens de daaruit voortvloeiende investeringen en verbeteringen plaatsvinden. Hiertoe doe ik een beroep op de Commissie.

Via een spoorbrug over de rivier de Foyle kan er een verbinding tot stand komen met Donegal, waardoor werkelijk een transnationale lijn zou worden gecreëerd. Deze noord-west-lijn moet niet alleen worden gered maar ook drastisch verbeterd. Door middel van de trans-Europese netwerken kan de EU daaraan een waardevolle bijdrage leveren.

Tot slot wil ik zeggen dat in het verslag-Savary de spoorwegsector te veel regels krijgt opgelegd. Het zal leiden tot een heleboel EU-regelgeving boven op de reeds adequate nationale voorschriften en volgens mij biedt het de spoorwegsector en de spoorweggebruikers geen enkel voordeel.

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, Angela Merkel, de Duitse bondskanselier en voorzitter van de Raad, heeft vanochtend een schitterende toespraak gehouden. Zij heeft ons in eenvoudige bewoordingen laten zien dat de Europese Unie geen simpele zaak is, maar een die het waard is om voor te vechten.

Wij kunnen beide aspecten bevestigen, vooral in de context van het onderwerp van deze middag. Het is niet gemakkelijk om de mensen thuis bewust te maken van ons werk. Zij hebben vaak het gevoel dat het niet op hen van toepassing is. Europa is zo ver weg, zeggen zij, en dit vooroordeel neemt toe als politici dit hier ook verkondigen.

Het is echter een vooroordeel en dus niet juist. De afgelopen dagen en weken heeft een groot aantal belangengroepen en lobbyisten over dit specifieke onderwerp herhaaldelijk contact gezocht met mij en met veel van mijn collega's, en zij blijven dit doen. De spoorwegen hebben ons in detail beschreven wat zij willen en nodig hebben en wat zij niet willen en niet nodig hebben. Zij hebben laten zien dat Europa wel op hen van toepassing is. Heel veel consumentenverenigingen hebben ons benaderd en gezegd wat in hun ogen de burgers verwachten en nodig hebben. Ook zij voelen dat Europa op hen van toepassing is. Daarnaast heeft een groot aantal werknemers- en werkgeversorganisaties ons de afgelopen weken en maanden herhaaldelijk benaderd en laten zien dat Europa op hun clientèle van toepassing is.

Natuurlijk betreffen al deze wensen verschillende belangen en dat leidt tot een ander fundamenteel probleem voor onze Europese gemeenschap. Wanneer wij proberen om alles onder één noemer te brengen, zal alles heel gecompliceerd en onduidelijk worden en het resultaat zal vlees noch vis zijn.

Bovendien - en dit betreft een derde element van Europese wetgeving - duren onze processen heel lang. We weten dat ook voor ons spoorwegpakket een bemiddelingsprocedure nodig is. Het zal geen gemakkelijke taak zijn om daar tot een akkoord te komen met de Raad en lange overgangsperioden in een aantal zaken betekent uiteindelijk dat het nog langer zal duren.

Wij mogen ons hierdoor echter niet laten ontmoedigen. Het verslag-Sterckx over de rechten van reizigers is de moeite waard om voor te vechten. Wij willen en zullen erin slagen om een gemeenschappelijke wetstekst vast te leggen voor heel het reizigersverkeer in de Europese Unie. Wij willen financiële schadevergoedingen in plaats van alleen maar holle frasen. Wij willen ook rechten voor reizigers met handicaps en reizigers met beperkte mobiliteit. In dit verband vind ik het belangrijk dat wij ook de problemen van alleen reizende moeders of vaders met meerdere kleine kinderen zien en hun een helpende hand reiken. Het is echter belangrijk voor ons allemaal dat wij uiteindelijk tot een goed resultaat komen, en dat Europese burgers dan zien dat Europa op hen van toepassing is en de moeite waard om voor te vechten.

Saïd El Khadraoui (PSE). - Voorzitter, ik zou om te beginnen de collega's willen danken die van ver of van dichtbij bijgedragen hebben tot het resultaat dat we vandaag bespreken. Zoals u weet, zal het hier niet bij blijven. We gaan waarschijnlijk in conciliatie. Dat gaat nogal wat werk met zich meebrengen.

Over het verslag van collega Sterckx wil ik nog eens herhalen wat ik in eerste lezing gezegd heb, namelijk dat we erin geslaagd zijn om over de partijgrenzen heen tot een consensus te komen over de belangrijkste kwesties met betrekking tot passagiersrechten. De kloof met de Raad, die deze rechten wil beperken tot het internationaal reizigersvervoer, kan misschien overbrugd worden door de overgangsmaatregelen die we willen voorzien voor situaties waarbij openbare dienstcontracten deze passagiersrechten reeds regelen.

Tegelijkertijd moeten we erop toezien dat deze uitzonderingen zeer duidelijk worden afgebakend en dus niet toelaten dat deze verordening een lege doos zal worden.

Over het verslag van collega Jarzembowski zijn de meningen duidelijk wel verdeeld. Niet alleen tussen fracties, maar ook intern, vermits de situatie van de spoorwegmarkt en de potentiële gevolgen van een vrijmaking van de nationale spoorwegmarkt, het discussiepunt sterk verschillen van land tot land. En ik betreur ten zeerste, dat is een persoonlijk standpunt, dat een meerderheid van mijn collega's, althans in de Commissie vervoer, zich voorstander hebben getoond van de liberalisering van het nationale reizigersvervoer. Iets dat eigenlijk niet gevraagd wordt door de sector en waarvan de gevolgen ook niet goed werden bestudeerd. Noch de Commissie, noch de Raad, vakbonden, consumentenorganisaties, of de Vereniging van Europese spoorwegondernemingen willen deze liberalisering vandaag goedgekeurd zien.

Vooral, meneer de rapporteur, omdat we er niet in geslaagd zijn om op een juridisch betrouwbare manier de angst weg te nemen dat liberalisering de openbare dienstverlening in onze lidstaten zal doen afbrokkelen of onbetaalbaar maken. Om de eenvoudige reden dat nieuwe concurrenten vanzelfsprekend enkel geïnteresseerd zullen zijn in de zeldzame rendabele lijnen op de spoorwegmarkt, met een belangrijk economisch verlies tot gevolg voor de openbare dienstverlener, die nieuwe inkomsten zal moeten aanboren om de kleine niet-rendabele lijnen in stand te houden of zal moeten beslissen om deze af te bouwen.

Het ware dan ook beter geweest om de kwestie van de liberalisering samen te bekijken met het verslag-Meijer, meneer de commissaris, u heeft dat ook al aangehaald, zodat we duidelijke en eenvormige

procedures zullen hebben die lidstaten of regio's toelaten om delen van het netwerk te gunnen aan één welbepaalde maatschappij in het kader van openbare dienstverleningscontracten.

Nu al stemmen over liberalisering zonder dit te regelen, is de kar voor het paard spannen en dat werkt niet. Bovendien, en ik heb dat ook al meermaals gezegd, geloof ik niet dat vrijmaking van de markt op zich het wondermiddel is om meer mensen naar het spoor te brengen. In België bijvoorbeeld is het aantal reizigers de laatste jaren spectaculair toegenomen. Vorig jaar nog met 6,6%. Niet door te liberaliseren, maar door te investeren in nieuw en comfortabel rollend materieel en door een aantrekkelijk prijsbeleid te voeren.

Anne E. Jensen (ALDE). - *(DA)* Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de commissaris, als woordvoerder van mijn fractie voor de richtlijn betreffende het bevoegdheidsbewijs van machinisten betuig ik hierbij van harte mijn steun aan de koers die de heer Savary heeft uitgezet. De Raad was het immers voor een groot deel eens met de houding van het Parlement tijdens de eerste lezing; Er zijn dus nog maar weinig openstaande kwesties waarover we van mening kunnen verschillen. Een gemeenschappelijk kader voor de opleiding van machinisten is immers een logisch gevolg van de reeds geaccepteerde liberalisering. De grote discussie betrof de vraag wie er onder de richtlijn betreffende het bevoegdheidsbewijs van machinisten moeten vallen. Gaat het alleen om bestuurders van locomotieven of ook om ander personeel? Mijn fractie is tevreden met het thans voorliggende resultaat. Er is een passend evenwicht gevonden, waarbij de richtlijn geldt voor machinisten en voor personeel dat direct bij de veiligheid is betrokken. Wij vinden het ook belangrijk dat de machinisten toegang kunnen krijgen tot hun eigen gegevens. Dat is eenvoudigweg een kwestie van rechtszekerheid, en tot slot hechten wij belang aan het voorstel dat de machinist zijn opleidingskosten terugbetaalt als hij kort na de opleiding van baan verandert. Er is immers sprake van een dure opleiding, en we moeten geen systeem in het leven roepen waarbij sommige treinmaatschappijen met geld kunnen strooien en systematisch kunnen ontsnappen aan het betalen van opleidingskosten door pas opgeleid personeel van andere maatschappijen te rekruteren. Ik hoop erg dat er hier in het Parlement morgen een voldoende grote meerderheid zal zijn voor het voorstel uit het verslag-Jarzembowski inzake de liberalisering van het reizigersvervoer.

Liberalisering is nodig, niet alleen van de 5 procent van het reizigersvervoer dat de grens overschrijdt, maar ook van het nationale reizigersvervoer. Dat is nodig, willen de treinen in de EU een voldoende concurrerend alternatief kunnen zijn voor andere vormen van vervoer en daarmee een milieuvriendelijker en energiezuiniger vervoer kunnen leveren. Wat gebeurt er als men liberaliseert en voor vrije concurrentie zorgt? Dan komt de passagier in het centrum te staan. Op tijd rijdende treinen en een goed, comfortabel vervoer worden de hoofddoelen. Niet alleen in slogans en in reclame, maar als iets wat het hele imago van de treinmaatschappij doordringt, want zonder klanten draait geen enkele winkel. De rechten van de reizigers moeten ook gelden voor nationaal vervoer en niet alleen voor grensoverschrijdend vervoer. De heer Sterckx heeft duidelijk laten zien dat het geen zin heeft om verschil te maken tussen rechten van reizigers bij respectievelijk nationaal en internationaal vervoer. In Denemarken hebben de treinmaatschappijen het voortouw genomen door het voorstel inzake rechten van reizigers bij vertragingen, zoals wij dat in het Parlement hebben voorgesteld, reeds uit te voeren. Dat is dus heel goed mogelijk.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). - *(PL)* Met het oog op de klok wil ik slechts een thema aansnijden. De ontwikkeling van het communautair spoorvervoer en het toekennen van vervoerscapaciteit aan de spoorweginfrastructuur en van subsidies moeten afhangen van de taakomschrijving van en behoefte aan deze dienstverlening. Dit alles wordt bepaald door de economie en de reizigers. De ontwikkeling van het spoor moet ook gebeuren in samenhang met andere vervoerswijzen. Met een dergelijke benadering kan privé-kapitaal worden aangetrokken evenals Europese en nationale subsidies, die nodig zijn voor duurzame investeringen om de ontwikkeling van de spoorwegen te waarborgen.

Vooraf het snelle passagiersvervoer over het spoor moet worden gesubsidieerd, maar de ontwikkeling van het goederenspoorvervoer is net zo belangrijk. Er moet worden geïnvesteerd om de aansluitingen bij de grenzen te verbeteren, in het kader van de ontwikkeling van de interne markt en de toename van handel met het oosten.

Landen als Polen hebben onbenutte breedspoorlijnen. Aan het einde van dergelijke lijnen kunnen droge containerhavens worden gebouwd. Zo worden de wegen ontlast die dit vervoer niet allemaal aankunnen en het is ook goed voor het milieu. Ik denk, dat de opmerkingen in het verslag van collega Jarzembowski zullen bijdragen aan de liberalisering van het spoorvervoer en de verdere ontwikkeling hiervan in Europa.

Hélène Flautre (Verts/ALE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, u weet dat het voor de groenen essentieel is dat er een echt Europees transportbeleid wordt uitgewerkt, een beleid waarmee een modale overheveling van de weg naar het spoor mogelijk wordt. 25 procent van de broeikasgassen wordt uitgestoten door het wegverkeer. Er wacht ons dus nog een flinke uitdaging.

We moeten ons de volgende vraag stellen: zal de openstelling voor concurrentie van met name het passagierstransport over het spoor een antwoord zijn op die uitdaging? Allesbehalve! Ik denk dat de voorstellen in het verslag-Jarzembowski veeleer het risico met zich meebrengen dat de dienstverlening voor de gebruikers achteruit gaat. Tarieven, vervoersbewijzen, informatie over de dienstregeling, beheer van aansluitingen: hoe zullen reizigers hun weg kunnen vinden tussen de verschillende diensten die de spoorwegondernemingen aanbieden? We mogen ervan uitgaan dat de minst winstgevende trajecten opgegeven worden, hoewel die een belangrijke rol spelen in de sociale en territoriale cohesie. We mogen eveneens verwachten dat de werkomstandigheden van het spoorwegpersoneel sterker onder druk komen te staan, zoals ook het geval is bij low cost-luchtvaartmaatschappijen, of dat het tot een felle concurrentie komt op de meest winstgevende trajecten, zonder dat dit echter effect heeft op het uiteindelijke aantal vervoerde reizigers.

Om het spoor te versterken is er een echt Europees engagement nodig en moet geld worden uitgetrokken voor de modernisering van de infrastructuur, die verouderd is, waardoor de ontwikkeling aanzienlijk wordt afgeremd. Ook de hindernissen voor de interoperabiliteit moeten we zien te overwinnen, en wij moeten - en dat is van doorslaggevend belang - een belastingstelsel goedkeuren dat de meest vervuilende transportmiddelen echt bestraft, zoals een heffing op kerosine of de internalisering van de milieukosten in het wegvervoer.

Liberalisering is beslist niet de enige weg tot europeanisering van het transportbeleid.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL). - (CS) Geachte collega's, wij zijn vandaag aanbeland bij de tweede lezing van het derde spoorwegpakket. De samenstelling van dit pakket was van meet af aan omstreden, een visie die wordt gedeeld door de sociale partners, en dus staan de linkse leden van het Europees Parlement daarin niet alleen.

Wij hebben herhaaldelijk in alle duidelijkheid gesteld dat door het uitblijven van een evaluatie van het tweede spoorwegpakket de voorwaarden zijn komen te vervallen op basis waarvan het Europees Parlement samen met de Commissie dit pakket hadden goedgekeurd. Rationele argumenten zijn in deze discussie terzijde geschoven. Zonder in te gaan op de staat van de infrastructuur, het rollend materieel of de uitvoering van de maatregelen die voortvloeiden uit het akkoord tussen de commissaris van vervoerszaken en de Vereniging van Europese Spoorwegondernemingen behandelen wij vandaag het zeer controversiële verslag van collega Jarzembowski over het openen van de markt voor treinverkeer.

Laat ik er geen doekjes om winden: de Commissie en de Raad proberen de in dit verslag genoemde termijnen te verlengen of te versoepelen. Gelet op deze fundamentele discrepantie zullen de vertegenwoordigers van de Confederale fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links opnieuw tegen dit verslag stemmen. Bovendien is er een aantal gevaarlijke amendementen ingediend die de zaak alleen maar kunnen schaden. Wij steunen daarentegen wel de uitstekende verslagen van collega's Savary en Sterckx die de praktijksituatie als uitgangspunt hebben genomen en geluisterd hebben naar de eisen van de vakbonden en van realistische spoorwegbestuurders. Ik feliciteer beide rapporteurs met het behaalde resultaat.

Ik zou willen herhalen dat sommige amendementen de situatie zeer negatief zullen beïnvloeden. Ik geloof dat uit de stemming over dit pakket zal blijken dat de nieuwe lidstaten zich vergelijkbare zorgen maken. Het gaat hier onder meer om het profijtelijk toepassen van overgangstermijnen en de specificatie van voor passagiersvervoerdiensten geldende voorwaarden.

Ik hoop dat het probleem met de bijlage van het Verdrag betreffende het internationale spoorwegvervoer (COTIF), inzake het vrachtvervoer per spoor, spoedig wordt opgelost en dat dit vooral gebeurt op basis van een vergelijk tussen de lidstaten die dit verdrag hebben geratificeerd. De huidige stand van zaken spreekt niet tot de verbeelding.

Misschien nog een laatste opmerking: de formulering in het verslag-Sterckx lijkt aan te sturen op het hanteren van sancties indien treinen vertraging oplopen. Ikzelf geef in plaats van boetes de voorkeur aan een op Zwitserse leest geschoeide vervoersovereenkomst, waarbij alles in dienst staat van het uiteindelijke doel, namelijk het naar de plaats van bestemming vervoeren van reizigers en goederen.

Net als vele andere Parlementsleden zal ik de amendementen vanuit die optiek beoordelen. Maar wat er ook uit de bus komt, ik ben ervan overtuigd dat wij in de toekomst opnieuw over dit onderwerp zullen spreken.

Johannes Blokland (IND/DEM). - Voorzitter, in de afgelopen maanden is gebleken dat de meningen over het derde spoorwegpakket verre van eensluidend zijn. In ieder geval geldt dit voor de Raad en dit Huis. Voor de terughoudende opstelling van de Raad heb ik begrip, gelet op de onderlinge verschillen tussen lidstaten en de bevoegdheidsverdeling binnen Europa. Voor een groot deel kan ik me daar ook in vinden. Dat neemt niet weg dat de Raad niet in alle opzichten de beste oplossing naar de toekomst heeft gekozen.

De verslagen van de collega's Sterckx en Savary leveren daaraan wel een bijdrage. Dat ligt anders voor wat betreft het verslag van collega Jarzembowski. De balans tussen toekomstige marktopening en de bestaande situatie die de Raad in mijn ogen had gevonden, wordt in dit verslag verbroken.

Als gevolg van de amendementen in dit verslag ontstaat een situatie waarin voor alle personenvervoer, zij het gefaseerd in de tijd, op verschillende manieren tegelijkertijd diensten kunnen worden aangeboden. Dat kan resulteren in *cherry picking* van rendabele lijnen ten koste van minder rendabele, een lagere kwaliteit dienstverlening en mogelijke veiligheidsrisico's. Door lidstaten de keuze te laten tussen verschillende competitie modellen kunnen de genoemde nadelen worden vermeden. Daartoe heb ik namens mijn fractie een tweetal amendementen ingediend.

Daarnaast is het van belang dat bestaande overeenkomsten inzake spoordiensten met beperkte duur worden gerespecteerd. Daarom is amendement 18 wat mij betreft ongewenst.

Voorzitter, ik hoop dat we morgen tot een goed besluit komen, zeker ben ik daar nog niet van.

Mathieu Grosch (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, het spoorwegpakket is een interessante trilogie, en elke trilogie bevat ook een beetje drama. Iedereen die de heer Jarzembowski kent, weet dat hij er altijd graag voor zorgt dat zijn voorstellen niet saai zijn.

Voor de eerste twee voorstellen was er een zeer brede consensus in dit Parlement. Ik vind het heel goed dat wij over de liberalisering van de spoorwegen discussiëren en al vroegtijdig de begeleidende maatregelen erbij betrekken. Het zou jammer zijn als we hier weer dezelfde fout maakten als bijvoorbeeld bij het wegverkeer, namelijk eerst liberaliseren en dan pas kijken waar verdere regulering nodig is.

Dit geldt volgens mij ook voor het Europese bevoegdheidsbewijs voor machinisten. Het spreekt vanzelf dat de opleiding overal in Europa gelijkwaardig moet zijn, ook voor het personeel dat veiligheidstaken verricht. Wij zullen nauwelijks in staat zijn om een Europees spoorwegnet op te bouwen als de eisen aan machinisten en de criteria van land tot land verschillen. De heer Savary heeft de mening van het Parlement hierover voor een groot gedeelte weergegeven, en ik wil hem bedanken voor zijn verslag.

Hetzelfde geldt voor de rechten van reizigers. Simpel gesteld zou het al genoeg zijn om te zeggen dat het spoorverkeer punctueel en van goede kwaliteit moet zijn. In veel landen zouden de mensen al blij zijn geweest als aan deze twee vereisten zou zijn voldaan. Maar we zijn nog verder gegaan. Mijn zorg is dat wij de lat misschien een beetje te hoog leggen. De kwaliteit van de diensten en de rechten van reizigers moeten natuurlijk worden gerespecteerd, maar wij moeten onze doelen niet te hoog stellen als we nu al weten welke moeilijkheden er met name in het internationale verkeer zijn om aan al deze eisen te voldoen. Ook in het internationale verkeer moeten dezelfde regels gelden. Zoals de commissaris al zei, is het onacceptabel dat de reizigers hun rechten plotseling zien veranderen als zij de grens van het ene naar het andere land passeren. Met name de voorstellen voor mensen met beperkte mobiliteit zijn heel goed.

Ik wil het Parlement er echter aan herinneren dat het pakket oorspronkelijk nog een vierde voorstel bevatte dat onderweg verloren is geraakt. Wij mogen niet vergeten dat ook in het goederenverkeer een zekere mate van kwaliteit moet worden gegarandeerd. Het feit dat wij voor deze vervoersvorm sancties hebben ingevoerd, mag er niet toe leiden dat er nergens aandacht aan wordt besteed, uit angst dat ook op andere terreinen sancties zullen worden ingevoerd.

Wat betreft de liberalisering van de markt spreekt het vanzelf dat ook het internationale verkeer moet worden geliberaliseerd. In Parijs, Brussel en Keulen moeten dezelfde criteria gelden. Nu rijst de vraag over de binnenlandse exploitatie. Ik kom uit een klein land, uit België, en voor ons is dit voor een deel

al een gepasseerd station, omdat de belangrijkste verbindingen grensoverschrijdend zijn, bijvoorbeeld de lijn Aken-Brussel en de lijn van Brussel naar Antwerpen die doorloopt naar Nederland. Een vraag blijft echter voor de kleine landen bestaan - zoals ook de heer Jarzembowski weet - en dat is wie wil en kan voor deze diensten betalen en hoe kunnen ze worden georganiseerd? Op deze vraag moeten wij, tegelijkertijd met dit pakket, een antwoord vinden. Dit kunnen we doen in het kader van het verslag-Meijer, voordat wij onze algemene mening over dit onderwerp geven. Ik steun dan ook het voorstel van de commissaris om het verslag-Meijer in het hele pakket op te nemen samen met dit voorstel van de heer Jarzembowski.

Willi Piecyk (PSE). - *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de commissaris, er is nauwelijks een vervoermiddel te bedenken dat zo dringend politieke steun nodig heeft als het spoor. Het derde spoorwegpakket brengt ons een stukje verder op weg. Het verslag-Savary en het verslag-Sterckx zijn onomstreden en ik wil de rapporteurs bedanken.

Er moet niet alleen rekening worden gehouden met de machinisten, maar ook met ander personeel. Wij moeten ons niet bezighouden met enkel reizigers in het grensoverschrijdende verkeer, maar met reizigers in het algemeen. Omstreden is - zoals altijd - hoe we moeten omgaan met de openstelling van de markt. Zowel het Parlement als de Raad heeft traditioneel moeite met dit onderwerp. Dit heeft heel veel te maken met de nationale beschermingsmechanismen, maar ook met angst. Deze standpunten moeten natuurlijk worden gerespecteerd, maar ze helpen ons niet om tot een resultaat te komen.

We zouden natuurlijk de liberalisering van het spoorverkeer kunnen veronachtzamen, ware het niet dat - zoals al vaker gezegd - andere vervoerssectoren de afgelopen jaren zijn geliberaliseerd zonder rekening te houden met sociale of milieukosten, met alle dramatische gevolgen van dien. Er is een enorme groei geregistreerd in het weg- en luchtverkeer in de periode 1995-2004, maar het spoor blijft achter en stagneert.

Voor de toekomst ziet het er nog slechter uit. Tot 2020 zal het volume van het goederenvervoer met 50 procent toenemen en het reizigersverkeer met 35 procent, maar de verschillende vervoersvormen zullen niet in dezelfde mate profiteren van deze verwachte groei van het reizigersverkeer. Het luchtverkeer neemt 108 procent voor zijn rekening, de auto 36 procent en het spoor slechts 19 procent. Dit zijn de prognoses van de Commissie. Met deze cijfers kan niemand oprecht tevreden zijn.

Het zou kunnen dat er op nationaal niveau al meer reizigers zijn, maar we moeten toch het hele plaatje bekijken. Als we ons dan ook nog realiseren dat een persoon 17 000 km per spoor moet reizen om een ton CO₂ in de lucht te jagen, maar slechts 3 000 km door de lucht, is een heroverweging van ons standpunt over de openstelling van de markten zo gek nog niet.

Wij debatteren vandaag niet over het verslag-Meijer, want dat staat binnenkort op de agenda, en ook niet over het havenpakket, maar wij debatteren - vanwege het energie- en milieubeleid - over een openstelling van de markt. Wat betreft maximumeisen zou ik tegen mevrouw Roth willen zeggen dat 2017/2022 nauwelijks een geforceerde aanpak genoemd kan worden, maar een hele zachte aanpak, een aanpak die ook rekening houdt met de kleine lidstaten. Zowel de Raad als het Parlement heeft beschermingsmechanismen ingebouwd voor de kleine lidstaten. Deze landen hebben duidelijk speciale bescherming nodig en consideratie.

Ik zeg nogmaals dat als de spoorwegen een echte kans willen hebben, wij moeten toestaan dat een stukje van de markt wordt opengesteld. Ik kijk uit naar de bemiddelingsprocedure en hoop dat het voorzitterschap van de Raad heel actief zal zijn en bereid om compromissen te sluiten, en dat het de zaak tot een goed einde zal voeren.

Paolo Costa (ALDE). - *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het onderscheid tussen internationaal vervoer en vervoer tussen lidstaten en nationaal vervoer dateert van 1956. Om precies te zijn, het gaat terug naar artikel 70 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, dus naar het eerste stuk Europese vervoerswetgeving.

Het leek me volkomen vanzelfsprekend dat bij het begin van de opbouw van een interne vervoersmarkt het grensoverschrijdend transport heel voorzichtig werd toevertrouwd aan de Europese instelling, maar het is even vanzelfsprekend dat daarna het valse onderscheid tussen internationaal vervoer en binnenlands vervoer kwam te vervallen voor het wegvervoer, het zeevervoer, het luchtverkeer, het vervoer over binnenlandse trajecten en zelfs, vanaf 1 januari van dit jaar, voor het goederenvervoer per spoor.

Waarom moet dan, mevrouw de voorzitter van de Raad, dit onderscheid alleen blijven bestaan voor de laatste premoderne enclave, het passagiersvervoer per spoor? Waarom moet, mijnheer de vice-voorzitter van de Commissie, er zoveel moeite worden gedaan om nog vóór 2010, dus over drie jaar, 5 procent van de spoorwegmarkt voor passagiers te liberaliseren? Waarom mogen de gunstige effecten van de mededinging niet ook gelden voor de resterende 95 procent van de spoorwegmarkt, zodat deze zijn concurrentiepositie kan heroveren op het weg- en luchtverkeer? Zonder zo'n inhaalslag kunnen wij geen enkel probleem uit de wereld helpen. Waarom moeten wij toestaan dat slechts 5 procent van de reizigers in aanmerking komt voor die vanzelfsprekende bescherming die voor alle consumenten moet gelden, met name gehandicapten, en die wij reeds tot alle luchtpassagiers hebben uitgebreid?

Vindt u niet dat tien overgangsjaren voor iedereen - vijftien zelfs voor de nieuwe lidstaten - voldoende zijn om zelfs de meest wankelende van de nationale monopolies, die vandaag hun interne markt afgeschermd houden, klaar te stomen voor de concurrentie? Die concurrentie kan niet vernietigend zijn, want momenteel is de markt aan het inkrimpen en alleen via de concurrentie kan deze er weer bovenop komen.

Kortom, hoe is het mogelijk, dames en heren, dat wij niet eens de kracht kunnen opbrengen om ons los te rukken uit een logica die 50 jaar geleden gold en die vandaag de dag onze hele strategie op de helling zet?

Karin Roth, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik wil u bedanken voor uw zeer open en interessante commentaar op het spoorwegpakket. Het laat zien hoe belangrijk het spoor als vervoersmiddel is en dat het nog veel belangrijker moet worden. Het Parlement is hierover erg eensgezind en dat sterkt de Commissie, de Raad en ons allemaal.

Ik ben ervan overtuigd dat er rekening moet worden gehouden met de verschillen tussen de zevenentwintig landen, en dat geldt ook voor hun enthousiasme voor de openstelling van de markt. Als wij de omstandigheden van de afzonderlijke landen met gezond verstand en enthousiasme aanvaarden, en tegelijkertijd mogelijkheden bieden voor regulering en deregulering, zullen we een groter draagvlak kunnen creëren. In veel lidstaten heerst terecht de angst dat de openstelling van de markt voor het nationale reizigersverkeer tot gevolg zal hebben dat bepaalde ondernemingen gewoon de markt overnemen. Dat is een van de gezichtspunten die ervoor zorgen dat het onderwerp 'openstelling van de markt' niet zo kordaat wordt benaderd, zoals de heer Jarzembowski in zijn verslag duidelijk heeft gemaakt.

Ik bedank de rapporteurs en degenen die aan het debat hebben deelgenomen, voor hun engagement met het vervoersbeleid en in het bijzonder met de spoorwegen. We zullen elkaar zeker bij een volgende gelegenheid weer ontmoeten om dan compromissen uit te werken.

De Voorzitter. - Het debat wordt thans onderbroken en om 21.00 uur hervat.

10. Samenstelling commissies (termijn voor de indiening van amendementen): zie notulen

(De vergadering wordt om 19.00 uur onderbroken en om 21.00 uur hervat)

VOORZITTER: MIGUEL ANGEL MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Ondervoorzitter

11. Ontwikkeling van de spoorwegen in de Gemeenschap - Bevoegdheidsbewijs van machinisten die locomotieven en treinen op het spoorwegnet van de Gemeenschap besturen - Rechten en verplichtingen van reizigers in het internationale treinverkeer (voortzetting van het debat)

De Voorzitter. Aan de orde is de voortzetting van de gecombineerde behandeling van de verslagen over de Europese spoorwegen.

Nu ik voor het eerst de voorzittershamer van het Europees Parlement hanteer, zou ik van de gelegenheid gebruik willen maken om al die mensen te bedanken die mij in mijn leven en loopbaan hebben geholpen om dit te bereiken, te weten mijn fractiegenoten en de burgers van mijn provincie, Ciudad Real, in

Spanje, dankzij wie ik 22 jaar een zetel in het parlement van mijn land heb mogen bekleden. Het is een leuk historisch toeval dat we het nu juist over spoorwegen gaan hebben, terwijl ik uit de stad Alcázar de San Juan kom, die een centrale plaats inneemt in de geschiedenis van de spoorwegen en de geschiedenis van de arbeidersbeweging in mijn land.

Sepp Kusstatscher (Verts/ALE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte dames en heren. In beginsel ben ik voorstander van het derde spoorwegpakket. Aanvankelijk was ik van mening dat de overheid de spoorwegen nooit aan een particuliere onderneming over zou mogen laten. Maar wanneer de overheid verantwoordelijk blijft voor de infrastructuur en particuliere ondernemingen de plaatselijke, regionale en grensoverschrijdende vervoersdiensten alleen op basis van zeer duidelijke afspraken overnemen, op een sociale en milieuvriendelijke manier, dan moeten we volgens mij kunnen instemmen met eerlijke concurrentie. Maar wanneer het monopolie van de overheid gewoon vervangen wordt door het monopolie van een particuliere onderneming, zoals soms het geval is voor de energiebedrijven, dan mist de liberalisering haar doel.

Op basis van mijn vele ervaringen als treinreiziger kan ik stellen dat de kwaliteit van het aanbod van de spoorwegen niet afhankelijk is van de graad van privatisering maar veeleer van de duidelijke politieke wil om het spoor te verkiezen boven het vervoer over de weg. Daarbij zijn de financiële realiteit en de aantrekkingskracht van de spoorwegen in het algemeen van doorslaggevend belang, zoals aantrekkelijke stations, goed op elkaar afgestemde dienstregelingen, betrouwbaarheid, comfort in de trein, enzovoort.

In het midden van Europa zien we een positief voorbeeld: Zwitserland. Daar ontloopt de overheid haar verantwoordelijkheid niet, hoewel 45 procent van het spoorwegnet niet in handen is van de Zwitserse spoorwegen. In Zwitserland bestaan heel duidelijke regels en de gezagsdragers geven blijk van politieke wil. De spoorwegen werken goed en concurreren met het vervoer over de weg. Een negatief voorbeeld vinden we terug in Italië, waar tot nu toe enkel de nadruk werd gelegd op grote projecten en waar het bestaande spoorwegnet decennialang verwaarloosd werd. Misschien komt er door dit Europese initiatief in Italië nu toch een ommekeer in de manier van denken.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Dit is de zoveelste poging van de meerderheid van het Parlement om de liberalisering en privatisering van het reizigersvervoer per spoor te bespoedigen. Er wordt niet alleen gesuggereerd om het toepassingsgebied van de voorgestelde richtlijn al in 2010 uit te breiden naar het internationale passagiersvervoer, maar bovendien wordt gepleit voor toepassing van de richtlijn op het nationale reizigersvervoer vanaf 2017. Doel is om de meest rendabele spoorlijnen te privatiseren, met name door het opzetten van publiekprivate partnerschappen, en zodoende in handen te geven van grote particuliere economische actoren. Zoals reeds in zovele andere sectoren is gebleken, werkt deze ontwikkeling monopolievorming en winstbejag in de hand. Vaak zijn hiermee astronomische overheidsbedragen gemoeid, zonder dat rekening wordt gehouden met de belangen en de behoeften van de verschillende landen en hun inwoners.

In Portugal heeft de ervaring geleerd dat de tenuitvoerlegging van een dergelijk beleid nefaste gevolgen heeft voor het openbare vervoer per spoor en derhalve de mobiliteit van de burgers aantast. De ingevoerde maatregelen hebben geleid tot een verhoging van de prijs van de vervoerbewijzen, een inkringing van het spoorwegnet met vele honderden kilometers, sluiting van stations, een vermindering van het aantal passagiers en een afname van de kwaliteit van de dienstverlening. Bovendien is het aantal arbeidsplaatsen in de spoorwegsector geslonken en is er danig gesnoeid in de lonen en rechten van de werknemers. Dit beleid stuit op verzet bij zowel de arbeiders als de publieke opinie in het algemeen. Daarom hebben wij een voorstel tot verwerping van deze richtlijn ingediend dat in grote lijnen wordt uiteengezet in het minderheidsstandpunt dat in dit verslag vervat zit.

Gabriele Albertini (PPE-DE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het derde spoorwegpakket is een belangrijke stap richting het doel van een geliberaliseerde markt en een gemeenschappelijk beleid om de rechten en verplichtingen van reizigers op Europees niveau te beschermen.

Het verslag-Jarzembowski vormt ongetwijfeld de kern van het derde pakket en ik sta volledig achter het standpunt van de rapporteur. Het maakt niet alleen concurrentie binnen het internationale, maar ook binnen het nationale spoorwegtransport mogelijk en daarnaast stelt het het wederkerigheidsbeginsel verplicht, waardoor vermeden kan worden dat bedrijven in landen waar geen concurrentie bestaat, voordelen ontvangen die ze niet verdienen.

Het verslag-Sterckx handelt over de rechten en verplichtingen van reizigers. Wederom ben ik het eens met het standpunt van de rapporteur, omdat hij terecht voorstelt om de verordening zodanig uit te breiden

dat alle spoorwegreizigers eronder vallen, zowel de nationale als de internationale reizigers. Internationaal passagiersverkeer vertegenwoordigt in feite maar 5 procent van het spoorwegverkeer, dus wat is het nut om een verordening goed te keuren die slechts op zo'n klein percentage van de consumenten van toepassing is?

Een ander argument om het toepassingsgebied uit te breiden komt voort uit de wetgeving die binnen de luchtvaartsector van kracht is, waar met betrekking tot de rechten en verplichtingen van de reizigers geen onderscheid wordt gemaakt tussen internationaal en nationaal verkeer.

Veel lidstaten zullen moeilijkheden ondervinden bij het in lijn brengen van hun huidige situatie met de bepalingen die worden voorgesteld in deze verordening en wij denken dat het daarom gepast is om de voorgestelde maatregelen stapsgewijs in te voeren. Ze moeten vooral voldoen aan het haalbaarheids criterium: zo zullen passagiers met beperkte mobiliteit bijvoorbeeld stap voor stap de fysieke obstakels en barrières zien verdwijnen naarmate er grote herstructureringswerkzaamheden worden uitgevoerd, nieuwe stations worden gebouwd en nieuwe treinen en wagons worden aangeschaft. Bedrijven zijn verantwoordelijk voor reizigers en hun bagage en in geval van vertragingen zullen er minimale compensatierechten binnen de Europese Unie gelden.

Gary Titley (PSE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, allereerst zou ik u willen gelukwensen met uw verkiezing. Ik hoop dat u veel genoeg beleeft aan uw tweeënhalf jaar als voorzitter en, uiteraard, dat u mij voldoende spreektijd gunt!

Dit debat heeft veel weg van het politieke equivalent van Nero die zijn viool bespeelt terwijl Rome in vlammen opgaat. We hebben de mond vol van het stimuleren van de omschakeling van passagiers en goederen van de weg naar het spoor en tegelijkertijd laten we enorme hindernissen intact die de werking van de spoorwegen belemmeren. Geen wonder dat het aantal vervoerde passagiers en goederen daalt.

We hebben behoefte aan een Europese gemeenschappelijke markt op het gebied van de spoorwegen in plaats van een aantal volstrekt niet op elkaar aansluitende nationale markten. Bij gebrek daaraan staan de spoorwegen op achterstand, met name ten opzichte van het vliegverkeer. Vanaf mijn eigen computer kan ik met een paar klikken een vliegticket bestellen van Manchester naar Praag, maar probeert u eens aan een treinkaartje te komen van Manchester naar Praag. Dat is onmogelijk.

We moeten onmiddellijk de spoorwegen liberaliseren. We moeten onmiddellijk de markt openstellen. Uiteraard moeten er waarborgen zijn. Ik zou niemand willen aanraden het voorbeeld van het Verenigd Koninkrijk te volgen. De privatisering die daar plaatsvond – ik heb het hier niet over liberalisering! – was een totale ramp. Onder de huidige regering heeft het Verenigd Koninkrijk echter de zaken ten goede gekeerd en momenteel kent het hogere investeringen in de spoorwegen dan waar ook ter wereld en de grootste toename in passagiersaantallen. Bovendien zijn er meer kilometers spoor aangelegd.

Nergens zijn deze investeringen harder nodig dan in de landen van Centraal- en Oost-Europa. Waarom zijn we aan het talmen, terwijl zij wanhopig op zoek zijn naar investeringen? We hebben die investeringen nodig om een echte Europese spoorwegmarkt in gang te zetten. Ook moeten we ervoor zorgen dat passagiers op de juiste wijze worden behandeld. Ik ontvang veel klachten van mensen die minder mobiel zijn en het reizen per spoor door Europa erg lastig vinden. Hiervoor zijn normen nodig, en er is behoefte aan een goed geregelde kaartverkoop, zodat je in Manchester met één druk op de knop een kaartje kunt kopen naar iedere gewenste bestemming. Sterker nog, we moeten snellere voortgang maken dan nu door de Europese Commissie en de Raad wordt voorgesteld.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). – Vooralsnog lijkt een ruime meerderheid van dit Huis te willen vasthouden aan de openstelling van een spoorwegennetwerk voor zowel het grensoverschrijdende als het nationale vervoer, en eerlijk gezegd is dat niet vreemd. Tot dusver heeft verdergaande marktwerking in het openbaar vervoer ons immers laten zien dat dit 25 procent meer openbaar vervoer oplevert voor hetzelfde geld.

Wel acht ik in dit kader in ieder geval amendement 37 van groot belang. Er moet niet alleen gekeken worden naar concurrentie op het spoor, maar toch ook vooral naar concurrentie om het spoor. Ofwel het zogenoemde concessiemodel, een belangrijke vorm van marktwerking waarbij tegelijkertijd kan worden ingezet op veiligheid, efficiency, een coherente dienstregeling en een gezond financieel beheer. In navolging van de schaduwrapporteur, mijn collega Ortuondo Larrea, zou ik de rapporteur dan ook willen vragen om amendement 37 ten volle te steunen.

Tot slot een paar woorden over amendement 18. In tegenstelling tot de rapporteur ben ik van mening dat contracten voor internationale passagiersdiensten die reeds zijn aanbesteed volgens een open commerciële en eerlijke procedure, dus slechts in die gevallen, meneer de rapporteur, gerespecteerd zouden moeten worden. Eerlijk gezegd, lijkt me dit simpelweg een kwestie van goed bestuur. Indien bestaande contracten met private partijen moeten worden opgebroken, kunnen lidstaten geconfronteerd worden met een schadeclaim van honderden miljoenen euro en dat is eerlijk gezegd niet bepaald de boodschap die ik als Parlement richting het Europese publiek zou willen uitstralen.

De ALDE-Fractie zal amendement 18 dan ook verwerpen en ik wil de rapporteur vragen hetzelfde te doen.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Ook ik wil onze nieuwe voorzitter gelukwensen: welkom, mijnheer de Voorzitter!

Commissaris, dames en heren, de bestrijding van de klimaatverandering vereist aanzienlijke inspanningen van de Unie ten gunste van het openbaar vervoer, met name van de spoorwegen. Onlangs heeft in mijn regio, Lorraine, een tragisch ongeval in de grensstreek, veroorzaakt door een wisselfout, op dramatische wijze aangetoond dat we het spoorwegnet dringend moeten harmoniseren, een niet te onderschatten opgave. Aangezien harmonisering te maken heeft met de begrippen toegang tot een openbare dienst en ruimtelijke ordening, dienen we hierbij zeer zorgvuldig te werk te gaan; de minister heeft dit zojuist erkend.

Ik vind de liberalisering die de heer Jarzembowski in zijn verslag voorstelt, derhalve niet de juiste aanpak. Afgezien van het feit dat de openstelling voor concurrentie de taken van de openbare dienst in de lidstaten in gevaar brengt, zal zij uiteindelijk niet leiden tot lagere tarieven voor onze gebruikers. Burgers die dagelijks naar hun werk reizen, zullen ook geen verbetering zien in de omstandigheden waaronder zij moeten reizen. Integendeel! Openstelling voor concurrentie zal leiden tot een achteruitgang van secundaire spoorwegen, die zo belangrijk zijn voor de plaatselijke ontwikkeling.

En wat valt er nog te zeggen, commissaris, over de effecten van de liberalisering op de veiligheid op het spoor? De overschakeling van het weg- op het spoorvervoer is absoluut noodzakelijk, en Europa moet dit verwezenlijken. Ik wil afsluiten met een knipoog naar de minister, die niet aanwezig is: de utopieën van gisteren zijn de realiteiten van vandaag.

Etelka Barsi-Pataky (PPE-DE). – (HU) Met het "derde spoorwegpakket" zal de liberalisering van het railvervoer op de interne markt worden voltooid. Het is zeker waar dat Europa duurzame, efficiënte spoorwegen nodig heeft. Het derde spoorwegpakket heeft echter alleen kans van slagen als economisch gezonde en logistiek goed voorbereide, moderne spoorwegmaatschappijen de dienstverlening verzorgen.

En daar schort het vandaag nog aan. De spoorwegmaatschappijen in de nieuwe lidstaten, en ook sommige in de oude, worstelen met groeiende tekorten en lidstaten kampen met het probleem van de consolidering. Dit lijkt allemaal een binnenlandse aangelegenheid, maar qua omvang en betekenis is het een probleem op Europese schaal dat de tenuitvoerlegging van alle drie de spoorwegwetten die vandaag worden behandeld in gevaar brengt, zeker als we de lat hoog leggen.

Het spoorwegpakket bevat een voorstel om de voorbereidingstijd voor de liberalisering van het binnenlandse passagiersvervoer te verlengen. Ik denk niet dat die verlengde voorbereidingstijd voldoende is. Ik wil de Europese Raad aanraden de werkelijke situatie in de uitgebreide Europese Unie op de agenda van zijn werkprogramma te zetten en om het probleem aan te pakken. Bovendien is het essentieel om te onderzoeken wat er gedaan moet en kan worden om de huidige problemen waar het spoor in een aanzienlijk deel van Europa mee te maken heeft, op te lossen. Het is dus geen kwestie van een scheidslijn trekken tussen oude en nieuwe lidstaten. Integendeel, laten we zoeken naar een manier om in heel Europa een goed functionerende, geliberaliseerde spoorwegdienstverlening te creëren, die concurrerend is met andere takken van vervoer of daar een aanvulling op is.

Het doel is dan ook dat de bestaande verworvenheden in de nieuwe lidstaten – in dit geval de spoorwegdienstverlening – niet ten prooi vallen aan de openstelling van de interne markt, maar juist een waardevol onderdeel daarvan worden. Helaas is dit eerder bij bepaalde diensten niet gelukt.

Wat betreft de liberalisering van het binnenlandse passagiersvervoer acht ik het door mijzelf ingediende amendement beter dan het compromisvoorstel. Het verschil tussen beide is dat in mijn voorstel iedere

lidstaat die er niet in slaagt zich op tijd voor te bereiden, of die op moeilijkheden stuit, de mogelijkheid krijgt tot uitstel. In het compromisvoorstel zou dit alleen voor de nieuwe lidstaten mogelijk zijn.

Mijns inziens moeten in de effectbeoordeling voorafgaand aan de verordening de bijzondere kenmerken van de nieuwe lidstaten in elk geval worden meegenomen, maar moet de verordening zelf voor alle lidstaten dezelfde zijn. Hoe dan ook, ik ben blij dat de rapporteur en de Commissie vervoer en toerisme – net als de eerste keer – hun best hebben gedaan om bij het opstellen van de wetgeving de bijzondere problemen waar de nieuwe lidstaten mee te maken hebben, in aanmerking te nemen.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, in de eerste plaats wil ik u van harte gelukwensen. Miguel Ángel, wie had kunnen zeggen dat, toen je onder het isolement van Franco's dictatuur vertrok uit Alcázar de San Juan - op dat moment het symbolische middelpunt van de spoorwegen en de vakbeweging in Spanje - Europese spoorwegen je vanavond weer naar Alcázar de San Juan zouden brengen, maar nu als ondervoorzitter van het Europees Parlement?

Je ziet er geweldig uit, en bovendien heeft iemand nog bloemen met de republikeinse kleuren daar links van je neergezet.

Welnu, ik wil de rapporteurs en de schaduwrapporteurs bedanken, met name de heer Jarzembowski, want hij is de rapporteur die, zoals altijd, zo geduldig is om tot het einde te blijven om iedereen aan te horen, ook degenen die het zoals wij niet met hem eens zijn, maar die in de grond van hem houden en hem respecteren. Ik dank u allen voor uw intensieve en zorgvuldige werk, en voor het geduld dat u voor onze bedenkingen en twijfels heeft opgebracht.

Ik ben blij dat het Europees Parlement erin geslaagd is om de Raad en de Commissie ervan te overtuigen rekening te houden met een groot deel van zijn voorstellen, met het oog op de ingewikkelde taak om de huidige zevenentwintig verschillende spoorwegstelsels te harmoniseren en te moderniseren teneinde een Europese spoorwegruimte te creëren waarin het spoor een duurzaam, aantrekkelijk en veilig vervoermiddel met toekomst wordt.

Naar mijn idee zou het Europees Parlement weer moeten pleiten voor een geleidelijke en gecontroleerde openstelling, waarin dit derde pakket wetgevingsmaatregelen opnieuw een stap vooruit is. We zijn echter niet zo naïef noch zo cynisch om de Europese burgers voor de gek te willen houden met de boodschap dat de huidige problemen met de spoorwegen kunnen worden opgelost door een datum te prikken op de kalender – een datum die in veler ogen bovendien voorbarig is. Denkt u werkelijk dat 2017 het einde zal betekenen van het gebrek aan budgettaire middelen van de trans-Europese netwerken, waaraan het te wijten is dat we echte grensoverschrijdende obstakels in berggebieden niet kunnen aanpakken, zoals in de Alpen of de Pyreneeën, om nog niet te spreken van de RTMS? Denkt u werkelijk dat deze magische datum een eind zal maken aan de overbelasting van de infrastructuur voor goederentransport via het spoor, of aan de problemen van de interoperabiliteit van de stelsels – om nog niet te spreken van andere problemen die de Commissie nu gelukkig aanpakt, zoals het bevoegdheidsbewijs van machinisten van locomotieven en rollend materieel?

Naast de eindeloze liberalisering bestaan er overigens ook succesverhalen over de spoorwegen, waaruit blijkt dat dat niet de enige conditio sine qua non is. Voorbeeld daarvan is het succes van de hogesnelheidstrein voor passagiers in Spanje.

Feit is dat het met het goederenvervoer anders ligt, maar ik denk dat Duitsland in deze branche vooroploopt, en dat al deed vóór de liberalisering. Misschien moeten we dan ook lering zien te trekken uit al die ervaringen. Vandaar dat wij pleiten voor een geleidelijke openstelling zodat we ons zullen kunnen concentreren op de criteria en voorwaarden, en in het bijzonder aandacht kunnen schenken aan de levensvatbaarheid van de openbare diensten en de verscheidenheid aan bestaande concessieformules. Vandaar onze steun voor amendement 33.

Wij staan er dan ook achter dat de Commissie, twee jaar nadat het internationale passagiersvervoer is opengesteld, een evaluatie van de vorderingen en de problemen opstelt, en dat zij ons zonedig nieuwe maatregelen voorlegt om het daaropvolgende openstellingsproces te begeleiden, zoals wordt voorgesteld in de teksten waarover de drie instellingen het eens zijn, want over de studie zijn wij het tenminste allemaal eens.

(De Voorzitter onderbreekt de spreker)

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, ik ben over het algemeen tevreden over de vooruitgang die wij hebben geboekt dankzij het werk van lange adem van het Europees Parlement, met name van de drie rapporteurs.

Deze hervorming van het spoorwegvervoer van reizigers is een *conditio sine qua non* wanneer wij een echte interne markt willen creëren, die de mobiliteit van alle Europeanen met optimale veiligheid en toegankelijkheid zal bevorderen en die – naar ik hoop – weldra een bijdrage zal leveren aan de verlaging van de vaak exorbitant hoge tarieven, zonder dat dit leidt tot het opheffen van diensten.

Desondanks wil ik wat de toegang tot de markt betreft vanavond mijn bezorgdheid uitspreken over het plan om nu een datum vast te stellen voor de openstelling van de nationale markt voor reizigers. Ik persoonlijk ben geen voorstander van wijziging van het standpunt van de Raad ten aanzien van dit punt, want een overhaaste en misschien wel slecht voorbereide openstelling van het nationale passagiersvervoer zou ernstige gevolgen kunnen hebben voor de service. Ik pleit ervoor dat we eerst effectbeoordelingen maken, met name van de openstelling voor internationale concurrentie, van het cabotagesysteem, dat in een strikte normatieve structuur ingebed moet worden, en van de tariefverevening. Waarom plannen we niet een vierde spoorwegpakket, waarmee we tot in alle details de financieringsmechanismen kunnen onderzoeken, met name de koppeling met de openbaredienstverplichtingen, alsmede de financiering van verliesgevende lijnen?

Wat betreft de richtlijn betreffende de rechten en verplichtingen van reizigers in het internationale treinverkeer ben ik verheugd over het werk dat we hebben verzet; hierdoor worden spoorwegexploitanten meer verantwoordelijkheden opgelegd en krijgen passagiers, met name die met verminderde mobiliteit, per slot van rekening en naar ik hoop zeer snel meer rechten. Ik wil de heer Sterckx bedanken voor zijn steun aan het amendement van onze fractie, waarin wij voorstellen rekening te houden met de specifieke situatie van het transport in voorsteden, waarvoor de openbaredienstverplichtingen zeer zeker gelden.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter. Ik zou deze gelegenheid te baat willen nemen om u van harte te feliciteren! Mijnheer de rapporteur, ik wil de gelegenheid gebruiken om u ook mijn respect te betonen voor de volharding, de vasthoudendheid en de overtuigingskracht waarmee u aan dit verslag is blijven werken – hoewel we over bepaalde details in uw verslag van mening verschillen. U doet dit al sinds ik hier in het Parlement zetel en u boekt daarmee toch relatieve successen.

Naar de buitenwereld toe willen we toch allemaal hetzelfde voor de Europese spoorwegen: hoge kwaliteit, hoge veiligheid, goede arbeidsvoorwaarden. Men zegt altijd dat de weg naar dit doel en de invulling daarvan verschillend zijn. Ik weet niet zo zeker of dat wel het geval is.

Ik vraag me het volgende af. Waarom zijn het precies de collega's die - door het accent te veel op bepaalde zaken te leggen - het spoor in de infrastructuurkostenrichtlijn niet echt gesteund hebben, nu de personen die kiezen voor liberalisering? Waarom heeft bijvoorbeeld de vorige Oostenrijkse minister van Verkeer zo aangedrongen op liberalisering en tegelijkertijd met zijn binnenlands spoorwegbeleid de Oostenrijkse spoorwegen naar een faillissement geleid?

En waarom hebben we niet allemaal de misschien slimmere weg gekozen door eerst de liberalisering op het internationale toneel eens te bekijken en pas later, wanneer we de resultaten van de ingeslagen weg kunnen zien, te beslissen of we op deze weg verder willen gaan? Als we het zo aangepakt hadden, zou ik zonder twijfel kunnen zeggen dat iedereen hier voorstander is van de verbetering van de spoorwegen in Europa.

Ik geloof niet dat hier een soort neoliberale veldtocht tegen de spoorwegen plaatsvindt. Dat geloof ik zeer zeker niet, hoewel de rapporteur tijdig voor de presentatie van het verslag aan de plenaire zitting een beetje naar rechts is opgeschoven. Maar ik ben ook mee naar rechts opgeschoven. Dat heeft niets te betekenen.

Maar ik denk dat ik veel van de redenen om de weg naar liberalisering in te slaan, niet helemaal kan onderschrijven. Daarom zou ik nu liever nog niet op de trein springen. Misschien kan iemand me later nog overtuigen maar op dit moment kan ik hier nog niet achter staan, waar het gaat om nationale liberalisering.

Stanisław Jędrzejko (PPE-DE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik ben ontzettend blij met de resultaten die de rapporteurs hebben bereikt in de onderhandelingen over dit derde spoorwegpakket. Dankzij deze

onderhandelingen is het pakket wezenlijk verbeterd. Het is geen lood om oud ijzer. Het pakket is echt beter. Er blijft echter nog een punt onopgelost. Ik wil dit, als het kan, even kort inleiden.

Welnu, vorig jaar is in mijn regio, in het zuidwestelijk deel van Polen, het passagiersvervoer van de spoorwegen toegenomen. Het gaat om beperkte groei, maar jarenlang was er geen enkele toename geregistreerd. Tot nu toe zagen we alleen maar dalingen van het aantal passagiers, niet alleen in mijn regio, maar in heel Polen. Misschien is dit juist een teken dat het spoorvervoer toch gaat concurreren met het wegvervoer. Dat willen we natuurlijk allemaal graag. Dat is tenslotte een van de doelstellingen van het Europees vervoersbeleid.

Ik vertel dit, omdat we bij het invoeren van nieuwe regelgeving voor de rechten van passagiers van de spoorwegmaatschappijen voorzichtig te werk moeten gaan, om deze nieuwe trend niet te verstoren. Het spoor moet kunnen concurreren, en daarvoor moet het goedkoop zijn, of goedkoper. Ook moeten de spoorwegen goed bestuurd worden. En de reisomstandigheden moeten beantwoorden aan hoge normen van comfort. De kern van de zaak is dat die twee voorwaarden strikt genomen niet met elkaar verenigd kunnen worden. Goedkoop en luxe gaat niet samen. Ook daarom moeten we er zorg voor dragen dat we tot een verstandig compromis komen.

Het spoor klautert langzaam uit een diep dal. We moeten daarbij de helpende hand toesteken. We mogen het spoor niet opnieuw zodanig belasten, dat het verpletterd wordt.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – *(LT)* Ik zou de liberalisering van het railvervoer steunen als de sociale gevolgen van het openstellen van de spoorwegnetten en de gevolgen voor het milieu grondig zouden worden geanalyseerd. Anderzijds zet de openstelling van de spoorlijnen van de EU-landen naar derde landen de deur open voor oneerlijke concurrentie. Het recht om deze lijnen te exploiteren zal worden verworven door maatschappijen uit de derde landen met afdelingen in EU-landen met als belangrijkste doel om passagiers naar hun eigen landen te vervoeren. Bepaalde EU-landen lopen het risico om het recht om passagiers naar naburige derde landen te vervoeren, te verliezen, omdat laatstgenoemden zich niet aan de EU-richtlijnen hoeven houden en hun eigen passagiersvervoermarkt niet hoeven openstellen. Spoorwegmaatschappijen in EU-landen met een buitengrens zouden het daardoor moeilijker krijgen in vergelijking met andere EU-landen. Ik wil u verzoeken tegen amendement 15 te stemmen en ik wil u oproepen het verslag van mijn collega, de heer Sterckx, over amendement 21 niet te steunen, daar het in mijn ogen de motie van de Raad verzwakt.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). – *(HU)* Ik zou graag een aantal vragen aan de orde willen stellen, waarvan de eerste van algemeen economische aard is. Als we het over liberalisering hebben en over de liberalisering van diensten, zeggen we steeds hetzelfde. Het kan niet zo zijn dat er geen uiterste termijn in de dienstenrichtlijn staat, of dat we op sommige terreinen slechts gedeeltelijk willen liberaliseren, omdat het laten we zeggen voor mij als Duitser gevoelig ligt, terwijl we op andere gebieden de diensten volledig moeten openstellen, bijvoorbeeld als het gaat om financiële of spoorwegdiensten. Ik bedoel dit niet ten nadele van de spoorwegen. Zeker, ooit zal ook deze vervoersdienst volledig moeten worden geliberaliseerd, maar daarvoor moeten we ook op andere terreinen vooruitgang boeken.

De tweede, concrete vraag is iets wat ik al bij de eerste lezing te berde heb gebracht. De nieuwe lidstaten worstelen met vele problemen op het terrein van de binnenlandse overheidsadministratie. Ik herhaal daarom nog maar eens dat we pas kunnen instemmen met volledige liberalisering vijf jaar na invoering van de euro, aangezien we eerder niet in staat zijn om onze maatschappijen – waarin grote investeringen zijn gedaan die niet mogen worden weggegooid – financieel zo sterk te maken dat ze de concurrentie aankunnen. Wat dat betreft gaat het huidige voorstel met het jaar 2022 al een eind de goede kant op.

We moeten goed oppassen – vooral in de nieuwe lidstaten – dat we met het busvervoer alleen blijven voldoen aan de verplichting om voor openbaar vervoer te zorgen. Als er dan dus een ongeluk gebeurt waarbij een slachtoffer valt, trekt de staat zich simpelweg terug uit de spoorwegen, zonder dat hij zijn verplichting om voor openbaar vervoer te zorgen verzaakt. In dat opzicht gaat het voorstel-Savary mijns inziens in de goede richting, namelijk richting de verdieping van de interne markt.

In verband met het verslag-Sterckx – hoewel natuurlijk alles wat daarin staat heel aantrekkelijk is – moet ik, als afgevaardigde uit een nieuwe lidstaat, zeggen dat het ons veel zal kosten, zeker als we dit moeten doen in de komende tien jaar vóór de invoering van het vrije verkeer van personen en de invoering van de euro. Dit is heel, heel moeilijk. Ik wil niet ingaan tegen wat in dit verslag staat: als doelstelling is het uitstekend, maar wat betreft de timing sluiten de zaken niet naadloos op elkaar aan, en ik zou het erg waarderen als een dergelijke mate van verplichting pas werd ingevoerd na de invoering van de euro

en het vrije verkeer van personen. Met de liberalisering zal de kwaliteit immers ook verbeteren, zodat er in de toekomst waarschijnlijk niet zulke ernstige problemen zullen optreden, maar nogmaals: wij hebben tijd nodig om ons aan te passen.

Vladimír Maňka (PSE). – (SK) Mijnheer de Voorzitter, gefeliciteerd met uw nieuwe rol!

Om de concurrentiekracht van de spoorwegen ten opzichte van het wegvervoer te verbeteren en om de spoorwegen in een gelijke concurrentiepositie te brengen, moet de harmonisering van de voorwaarden voor het verrichten van vervoer via het spoor en over de weg worden voltooid. In de energiesector maken we de doorgiftesystemen los van de energieleveranciers; ook in de railvervoersector moet de hervorming van staatsspoorwegmaatschappijen waarbij vervoerders en infrastructuurbeheerders in dezelfde organisatie zitten, worden voltooid.

Het succes van het wegvervoer, zelfs in landen waar railvervoer uit milieuoogpunt beter zou zijn, is toe te schrijven aan onvoldoende harmonisering, externe factoren, gebrekkige interoperabiliteit en onvolkomen transformatie, evenals de matige kwaliteit van het railvervoer.

De tweede sleutelfactor is de liberalisering van de markt. Als we de spoornetten voor passagiersvervoer openstellen, zullen we de economieën van de nieuwe lidstaten echter wel genoeg tijd moeten geven om zich op die stap voor te bereiden.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Hartelijk dank, mijnheer de Voorzitter. Ook ik feliciteer u met uw verkiezing en wens u veel succes toe in uw nieuwe functie.

De liberalisering van het spoorwegvervoer is een realiteit waar wij niet omheen kunnen, maar het is een pijnlijk en moeizaam proces. Daarom moeten wij ons blijven inspannen om geleidelijk aan een Europese markt voor spoorwegdiensten tot stand te brengen die ons in de gelegenheid zal stellen de belangrijkste doelstellingen van het gemeenschappelijk vervoerbeleid te verwezenlijken.

In dit verband dank ik de rapporteurs voor het uitstekende werk dat zij hebben verricht. Ofschoon rond het treinvervoer nog steeds een zweem van romantiek en avontuur hangt die zijn oorsprong heeft in de beroemde Orient Express, is de trein een veilig en milieuvriendelijk vervoermiddel waarmee in korte tijd enorme hoeveelheden goederen kunnen worden vervoerd en grote aantallen passagiers op snelle en comfortabele wijze van de ene plaats naar de andere kunnen reizen. De droom van een spoorwegnet dat reikt van de Atlantische Oceaan tot de Baltische en de Zwarte Zee is echter vooralsnog onbereikbaar omdat wij nog steeds op onoverkomelijke hindernissen stuiten die het vrije verkeer in de spoorwegsector in de weg staan.

De verschillende spoorbreedte binnen en buiten het Iberische schiereiland, het beheer van het nationale en het internationale verkeer en de ticketuitgifte blijven zorgen voor problemen die moeilijk op te lossen zijn. Wij kampen met enorme moeilijkheden die slechts overwonnen kunnen worden als de lidstaten de nodige wil aan de dag leggen. Anderzijds bestaat er een onmiskenbaar verband tussen de congestie in Midden-Europa en de toegankelijkheid tot de perifere Europese regio's.

Om de economische groei van onze landen te bevorderen moeten wij gecombineerde maatregelen ten uitvoer leggen zodat vorderingen op het ene terrein gepaard gaan met vooruitgang op het andere. Wij zijn echter niet bijster enthousiast over de middelen die zijn uitgetrokken voor de trans-Europese netwerken. Daarom mogen wij geen genoegen nemen met de vorderingen die hopelijk tijdens de stemming van morgen zullen worden aangenomen.

Het Parlement, in al zijn verscheidenheid, doet zijn best. Nu is het aan de Raad om positief te reageren op deze aanzet tot vooruitgang en liberalisering van het spoorwegvervoer. Hoe? Door te erkennen dat de termijnen voor de opening van de netwerken redelijk zijn, door geen oneerlijke economische beperkingen op te leggen, door de compromisoplossingen inzake bestaande concessies en openbardienstverplichtingen te aanvaarden, door de regels voor de certificering van boordpersoneel te onderschrijven ter wille van de veiligheid van personen en goederen en door garanties te bieden voor een universele bescherming van de rechten van alle reizigers. Samen met het aanbieden van diensten van goede kwaliteit is dit de beste manier om klanten aan te trekken en de ontwikkeling van de sector en de werkgelegenheid in stand te houden.

Dieter-Lebrecht Koch (PPE-DE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter. We bespreken vandaag drie essentiële stappen die moeten bijdragen tot een hernieuwde bloei van onze Europese spoorwegen en tot een

aanzienlijke toename aan consumentenrechten. Ik wil nu een aspect uit het hele pakket lichten dat perfect aansluit bij het begin van het Europees Jaar voor gelijke kansen voor iedereen.

Het is een goede zaak dat we met de verordening over de rechten en verplichtingen van de treinreizigers een signaal uitsturen en op die manier een bijdrage leveren tot gelijke kansen. Maar het heeft natuurlijk geen zin om een verordening op te stellen die enkel van toepassing is voor grensoverschrijdende reizigers. Voor mij zijn de rechten van elke reiziger gelijk.

Het recht op vervoer van alle burgers staat nu op het voorplan. Maar pas vanaf het moment dat elke reiziger zijn rechten kent, kan hij ze ook gaan gebruiken. Daarom hebben wij de plicht om dit te verduidelijken en er informatie over te verstrekken. Ik wil dat elke persoon met beperkte mobiliteit, los van het feit of de oorzaak van deze beperkte mobiliteit een handicap, de leeftijd of een andere reden is, dezelfde mogelijkheden heeft om met de trein te reizen. Het is duidelijk dat we een blijvende verbetering van een onbeperkte toegankelijkheid moeten nastreven. Maar het is ook duidelijk dat het onmogelijk is om alle voertuigen en alle stationsgebouwen meteen aan te passen aan de terechte vragen van de betrokken personen.

Met de inwerkingtreding van de verordening zullen stationsuitbaters en spoorwegondernemingen er speciaal op toezien dat personen met beperkte mobiliteit informatie krijgen over de toegankelijkheid van de spoorwegdiensten, over de voorwaarden voor toegang tot de voertuigen en over de uitrusting ervan. Bovenal moeten ook reizigers met een beperkte zintuiglijke waarneming op de best mogelijke manier geïnformeerd worden over vertragingen en daarom zouden we graag zien dat de informatie meegedeeld zou worden door middel van akoestische en optische systemen.

Personen met beperkte mobiliteit zullen in de toekomst de kans krijgen in de trein hun kaartje te kopen zonder een toeslag te moeten betalen en wanneer een persoon omwille van beperkte mobiliteit geen toegang kan krijgen tot de diensten die in de trein aangeboden worden, kan deze persoon door een andere persoon begeleid worden, die gratis mag reizen. Het sociale Europa zit op een goed spoor!

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik wil u van harte feliciteren. U hebt uw mededingers het nakijken gegeven.

11 oktober 2006 was een zeer zwarte dag voor de Franse en Luxemburgse spoorwegen. Op een baanvak met dubbel spoor, waarvan tijdelijk een spoor in gebruik was vanwege werkzaamheden, eiste een botsing tussen twee treinen zes doden en twee zwaar gewonden. Een passagierstrein uit Luxemburg botste op

Frans grondgebied op een goederentrein. Dit ongeval, dat volgens het onderzoek te wijten was aan een menselijke fout met de seinen aan Luxemburgse kant, was bijzonder tragisch omdat de seinwachter, nadat hij de vergissing had ontdekt, via de grond-treinradio een eerste doordringend alarmsignaal gaf, dat de machinist van de passagierstrein niet bereikte. Hij wilde vervolgens de stroom op de lijn uitschakelen, maar dat was niet mogelijk vanwege het verschil in spanning tussen de twee landen. Bovendien bevond de Luxemburgse trein zich reeds op het Franse net en was derhalve buiten zijn bereik.

Commissaris, dit voorbeeld illustreert het gevaar van een gebrekkige coördinatie tussen spoorwegnetten, of deze nu geprivatiseerd zijn of nog onder de openbare dienst vallen. De verantwoordelijkheid ligt zowel bij de seinwachter als bij de twee maatschappijen en de autoriteiten van de twee lidstaten alsmede bij ons, omdat wij niet volharden in ons streven spoorwegnetten inter-operabel te maken. De burgers zullen niet accepteren dat zij hun leven op het spel zetten wanneer ze met de trein de grens oversteken omdat de systemen niet deugen.

Voor Luxemburg maakt het internationale verkeer 70 procent uit van de omzet. Wij bevinden ons derhalve in een specifieke situatie, wat zelfs nog meer inspanningen vereist om netten inter-operabel te maken. Dit heeft de hoogste prioriteit. Wanneer de aanpak van de Commissie vervoer van ons Parlement leidt tot investeringen in het spoor, moeten we deze weg bewandelen.

Jacques Barrot, vicevoorzitter van de Commissie. (FR) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen wil ik u in navolging van alle afgevaardigden die u hartelijk hebben gefeliciteerd, zeggen dat het ook mij verheugt deel te mogen nemen aan deze vergadering die u voorziet.

Ik wil alle afgevaardigden bedanken. Er zijn meer dan veertig interventies geweest, en ik heb gemerkt dat het spoor in Europa zich in een warme belangstelling mag verheugen. Ik wil u bedanken omdat de Commissie en ik zelf dit zien als een absolute prioriteit.

Mijnheer de Voorzitter, ik wil enkele korte opmerkingen maken. Allereerst wil ik erop wijzen dat de Commissie in principe niet tegen de openstelling van binnenlandse diensten voor concurrentie is, maar dat zij het te vroeg vindt voor een beslissing in het kader van het derde spoorwegpakket. De Commissie zal deze kwestie blijven onderzoeken en wanneer zij vindt dat de omstandigheden het toelaten, kan zij haar initiatiefrecht op dit gebied uitoefenen. Ik wil hieraan toevoegen dat wij tevens de mogelijkheid hebben mededingingselementen in te voeren, met name via de tekst over de regelgeving inzake openbardienstverplichtingen, die gebaseerd is op contractualisatie, transparantie en een bepaalde mate van openstelling voor concurrentie, met inachtneming van de subsidiariteit. Ik denk dat ik het standpunt van de Commissie hiermee duidelijk uiteen heb gezet.

Ten aanzien van het tweede punt constateer ik dat er overeenstemming bestaat over het bevoegdheidsbewijs van personeel dat treinen en locomotieven bestuurt. Wat mevrouw Hennicot-Schoepges ons zojuist heeft verteld, toont niet alleen de absolute noodzaak aan van technische interoperabiliteit maar ook van menselijke interoperabiliteit. Het personeel dat belast is met de veiligheid op het spoor, met inbegrip van machinisten en degenen die betrokken zijn bij het functioneren van de trein, moet een opleiding krijgen die toegesneden is op hun verantwoordelijkheden. Ik ben het op dit punt geheel eens met de heer Savary.

Het derde voorstel tot slot, dat is opgenomen in het verslag van de heer Sterckx, is te prijzen omdat het binnenlandse diensten dekt en tegelijkertijd voorziet in een tijdelijke vrijstellingsregeling. Dit lijkt mij een zeer goede basis voor toekomstige onderhandelingen.

Ik wil tevens van de gelegenheid gebruik maken om met name tegen de heer Grosch te zeggen dat wij het vierde element van dit spoorwegpakket, de kwaliteit van het goederenvervoer, niet vergeten zijn. De Commissie is dit belangrijke onderwerp, dat het goederenvervoer per spoor in Europa nieuw leven moet inblazen, niet vergeten. Zij heeft regelmatig contact met de organisaties die de klanten van het goederenvervoer vertegenwoordigen, en ik zal voor het einde van het jaar een rapport opstellen over de ontwikkeling van de kwaliteit van het goederenvervoer in Europa, zoals ik tijdens de eerste lezing heb aangegeven.

Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, dit zijn de opmerkingen die ik ter afsluiting van dit debat wilde maken. Dit debat heeft echt laten zien dat het Parlement geïnteresseerd is in de bevordering van het spoor, zowel voor passagiers als voor goederen. Ik hoop dat iedereen naar eer en geweten zodanig zal stemmen dat wij door kunnen gaan. Ik wil hieraan toevoegen dat ik de delicate en moeilijke rol van bemiddelaar tussen Parlement en Raad volledig op mij wil nemen om dit derde spoorwegpakket tot een goed einde te brengen.

De Voorzitter. Het debat is gesloten.

De stemming vindt donderdag om 12.00 uur plaats.

Bijlage – Standpunt van de Commissie

Aanbeveling voor de tweede lezing-Sterckx (A6-0479/2006)

De Commissie kan de volgende amendementen aanvaarden: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 9, 10, 11, 13, 15, 17, 18, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29,30, 31, 32, 36, 37, 38, 39, 41, 42, 45, 46, 50, 51, 54, 55, 56, 57, 62, 63, 64, 66, 68, 70 en 71.

De Commissie kan de volgende amendementen aanvaarden, mits ze worden geherformuleerd: 43, 47 en 49.

De Commissie kan de volgende amendementen in beginsel aanvaarden: 7, 8, 14, 21, 33, 34, 52, 58 en 60.

De Commissie kan de amendementen 40, 67 en 73 gedeeltelijk aanvaarden.

De Commissie kan de volgende amendementen niet aanvaarden: 12, 16, 35, 44, 48, 53, 59, 61, 65, 69 en 72.

*

* *

Aanbeveling voor de tweede lezing-Jarzemowski (A6-0475/2006)

De Commissie kan de volgende veertien amendementen aanvaarden, mits ze worden geherformuleerd: 7, 8, 11, 12, 14, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 29, 31, 32.

De Commissie kan de volgende drie amendementen gedeeltelijk aanvaarden: 5, 13, 17.

De Commissie kan de volgende vijftien amendementen niet aanvaarden: 1, 2, 3, 4, 6, 9, 10, 15, 16, 18, 19, 20, 25, 28, 30, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41.

*

* *

Aanbeveling voor de tweede lezing-Savary (A6-0480/2006)

De Commissie kan de volgende negentien amendementen aanvaarden: 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 12, 18, 20, 21, 22, 24, 25, 28, 29, 30, 36.

De Commissie kan de amendementen 17 en 19 in beginsel aanvaarden.

De Commissie kan de volgende zeven amendementen gedeeltelijk aanvaarden: 1, 15, 16, 26, 27, 33, 35.

De Commissie kan de volgende acht amendementen niet aanvaarden: 10, 11, 13, 14, 23, 31, 32, 34.

Schriftelijke verklaringen (artikel 142 van het Reglement)

Christine De Veyrac (PPE-DE). – (FR) Het verheugt mij dat reizigers in het treinverkeer eindelijk rechten krijgen, met name op het gebied van vergoedingen, informatie en faciliteiten voor personen met verminderde mobiliteit.

Wat het verslag van de heer Jarzembowski betreft, is liberalisering van het internationale passagiersvervoer weliswaar een goede zaak, die de efficiëntie van deze wijze van vervoer verbetert, maar ik deel niet de standpunten van de rapporteur over de openstelling van het nationale verkeer voor concurrentie.

Wanneer het Parlement morgen stemt voor de totale liberalisering van het spoorwegverkeer, wil ik er zeker van zijn dat u rekening hebt gehouden met twee essentiële punten. Om te beginnen de tariefverevening. Wij hebben in de commissie een amendement met deze strekking goedgekeurd. Op grond hiervan zouden wij verliesgevend spoorlijnen moeten kunnen blijven financieren wanneer zij voldoen aan de doelstellingen van de openbare dienst.

Ten tweede, wanneer het Parlement besluit het nationale spoorwegverkeer open te stellen voor concurrentie, lijkt het mij belangrijk dat wij tijdens de overgangperiode waarin alleen het internationale verkeer wordt opengesteld, voorkomen dat het nationale passagiersvervoer heimelijk wordt opengesteld via cabotage.

De overgangperiode is noodzakelijk opdat spoorwegondernemingen zich kunnen aanpassen.

Georgios Toussas (GUE/NGL). - (EL) Het "derde pakket maatregelen" voor het spoorwegverkeer in de EU eefft de weg voor de volledige liberalisering, met andere woorden voor de volledige uitlevering van de spoorwegen aan de monopolies, zodat het kapitaal van het euroverbond zijn winsten kan consolideren en vergroten. De huidige EU-maatregelen hebben de prijs van het treinticket al de hoogte in gejaagd, massale werkloosheid veroorzaakt, de werkdruk verhoogd, de sociale en loonrechten van de werknemers aangetast en het aantal ongevallen spectaculair doen toenemen, ondanks de miezerige overheidssteun in de lidstaten.

De liberalisering van de spoorwegdiensten en de EU-voorwaarden voor het certificeren van de personeelskwalificaties zijn de voorbode van een nog grotere uitbuiting, een grotere werkdruk en meer gevaren voor de veiligheid van de passagiers.

De schijnheilige verklaringen omtrent het instellen van passagiersrechten vormen slechts een schaamlapje voor de bittere gevolgen die de liberalisering met zich meebrengt voor de werknemers en de passagiers. De conclusie is dat monopolies in het kader van dit uitbuitingsstelsel, dat werkt op basis van winst voor het kapitaal, niet kunnen voorzien in deze maatschappelijke behoefte en daarom zijn radicale veranderingen vereist.

De Griekse Communistische Partij is radicaal gekant tegen dit asociale EU-beleid en stemt tegen het derde pakket maatregelen voor de liberalisering van het spoorvervoer.

12. Europees actieprogramma voor verkeersveiligheid - tussentijdse evaluatie (debat)

De Voorzitter. Aan de orde is het verslag (A6-0449/2006) van Ewa Hedkvist Petersen, namens de Commissie vervoer en toerisme, over het Europees actieprogramma voor verkeersveiligheid - tussentijdse evaluatie (2006/2112(INI)).

Ewa Hedkvist Petersen (PSE), rapporteur. – (SV) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, meer en meer burgers rijden op buitenlandse wegen in Europa. Het zijn beroepschauffeurs, buschauffeurs, families op vakantie in Europa en grensarbeiders. Waarom zouden die burgers slechte verkeersveiligheid tolereren in elk van de landen waarin ze rijden? Er komen per jaar circa 40 000 mensen om op de Europese wegen. Dat is een groeiende tragedie waarbij constant gezinnen worden getroffen. Het is ook een gigantische verkwisting van middelen. Stel u voor wat het in termen van gezondheidszorg zou opleveren, indien we het aantal verkeersdoden zouden halveren.

Het probleem is dat de Europese landen in de praktijk de verkeersveiligheid heel verschillend waarderen en dat de verschillen tussen de lidstaten met lage verkeersveiligheid en de lidstaten met hoge verkeersveiligheid blijven toenemen. Maar ik geloof niet dat de Europese burgers dit op den duur zullen accepteren. Wij burgers zullen veilige wegen eisen, overal in Europa. Wij zullen eisen dat de politie dronken automobilisten stopt, ongeacht de nationaliteit. Wij zullen maximumsnelheden eisen in heel Europa en openbaar vervoer in de grote steden opdat we ons kunnen verplaatsen zonder auto. Wij zullen eisen dat wij ons veilig met de fiets kunnen verplaatsen in de bebouwde kommen. Het Europees Parlement moet gehoor geven aan deze eisen van burgers en druk uitoefenen op de Europese Commissie en de lidstaten. Maar de lidstaten handelen graag het meest op nationaal niveau. Men verwijst naar het nabijheidsprincipe dat helaas soms een verlamming inhoudt. Verkeersveiligheid moet beschouwd worden als een gedeelde verantwoordelijkheid tussen de lidstaten en de EU. We zien nu dat de sterftcijfers in het verkeer in Europa dalen, maar het gaat helaas te langzaam. Er moeten snel maatregelen worden genomen als we het doel - het halveren van het aantal verkeersdoden tegen 2010 - willen halen. De lidstaten moeten erop toezien dat de bestaande wetgeving nageleefd wordt en dat sancties opgelegd worden, zelfs als de bestuurder in kwestie de regels van een ander EU-land dan het zijne overtreedt. Het gaat vooral om wetgeving betreffende de veiligheidsgordel, het handhaven van maximumsnelheden en het weren van alcohol en drugs in het verkeer. Dat zou leiden tot een drastische verlaging van het aantal verkeersdoden.

De nieuwe lidstaten betrekken bij het verkeersveiligheidswerk is belangrijk. De Commissie moet ijveren voor twinningprojecten tussen oude en nieuwe lidstaten en moet erop toezien dat de nieuwe lidstaten deelnemen aan de deskundigengroepen van de Commissie. De uitwisseling van goede praktijken is van levensbelang.

Mijnheer de voorzitter, alcohol op de wegen is een probleem binnen de EU dat per jaar tegen de 10 000 doden veroorzaakt. Het aantal controles varieert per lidstaat. Wij hebben daarom een algemene alcohollimiet van 0,5 promille nodig voor de gehele EU met de mogelijkheid om een nog lagere limiet in te voeren. Maar het is onmogelijk om een alcohollimiet van 0,0 promille in te voeren zoals de meerderheid in de commissie beslist heeft. Een dergelijke limiet is niet meetbaar en kan daarom niet gehandhaafd worden. Dat punt moet derhalve uit het verslag geschrapt worden.

We moeten ook de rijopleiding verbeteren en rijinstructeurs binnen de EU moeten gecertificeerd zijn. Het is ook belangrijk dat het eCall-systeem verder ontwikkeld wordt zodat de hulpdiensten sneller ter plaatse zijn bij ongevallen. Meer landen moeten intentieverklaringen hierover uitvaardigen. De transportbranche moet ook handelen en hierin spelen de autoverhuurbedrijven een grote rol aangezien zij elk jaar nieuwe auto's kopen. Zouden zij enkel veilige auto's aanschaffen, dan zou dat het wagenpark in de EU wezenlijk verbeteren. De grootste mogelijkheid om het ontwerp van voertuigen te beïnvloeden heeft de transportindustrie. Als zij veilige voertuigen construeren en een veiligheidsuitrusting standaard maken, wordt het goedkoper voor de consumenten en redt het levens. Een voorbeeld is het alcoholslot dat beschonken bestuurders verhindert auto te rijden. Deze sloten zijn flink in prijs gedaald sinds de vraag op gang is gekomen.

Wij moeten het voertuig als een mobiele werkplek gaan beschouwen wanneer werknemers tijdens het werk rijden en arbowetgeving zou dan ook in het voertuig moeten gelden. Dat zou de verkeersveiligheid doen toenemen. We moeten een totaalbeeld van de verkeersveiligheid in Europa krijgen. Het is een kwestie van veilige voertuigen en wegen om het leven van weggebruikers makkelijker te maken, maar ook van het opleiden van de chauffeurs. Alle belanghebbenden moeten hun verantwoordelijkheid nemen, een gemeenschappelijke verantwoordelijkheid als we onze doelen willen halen.

Dit is mijn laatste debat in het Europees Parlement. Mijn ambtstermijn eindigt per 1 februari en ik wil alle collega's bedanken voor een uitstekende samenwerking gedurende al die jaren en ook bij dit verslag. Ik wil ook alle medewerkers van het Europees Parlement die altijd het werk makkelijker hebben gemaakt, bedanken. Ook dank aan alle anderen, niemand uitgezonderd, waar ik mee samengewerkt heb tijdens mijn jaren in het Parlement.

De Voorzitter. Wij, alle afgevaardigden, willen jou ook bedanken, Ewa. We zullen je missen.

We wensen je alle succes bij je toekomstige bezigheden.

Jacques Barrot, vicevoorzitter van de Commissie. (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, om te beginnen wil ik mevrouw Hedkvist Petersen hartelijk bedanken voor de strijd – dit woord is op zijn plaats – die zij heeft geleverd voor de verkeersveiligheid. U hebt niet alleen een uitstekend verslag opgesteld, maar u hebt ook herhaalde malen in dit Parlement aangetoond hoe belangrijk verkeersveiligheid is. Uit de ontwerpresolutie blijkt tevens dat er een grote mate van overeenstemming bestaat tussen het Parlement, de Raad en de Commissie over deze prioriteit en over de noodzaak van acties op Europees niveau.

Ik wil een beknopte evaluatie maken van onze strijd voor verkeersveiligheid. Wat betreft de algemene resultaten betreuren wij in 2001 50 000 verkeersdoden, en ons doel is niet meer dan 25 000 doden in 2010. In 2005 registreerden wij in het Europa van de Vijfentwintig nog 41 600 doden. Wij moeten onze tussentijdse evaluatie updaten met de eerste resultaten van 2006. Dat jaar is iets beter geweest dan vorige jaren. Wij zijn 9 procent vooruitgegaan en sommige landen waar sprake was van stagnatie, hebben aanzienlijke vooruitgang geboekt. De lidstaten die in 2004 zijn toegetreden, hebben over het algemeen meer vooruitgang geboekt dan het Europa van de Vijftien. Het succes is broos, maar wij dienen het toe te juichen. Er bestaan echter verschillen tussen de landen met de beste en de slechtste resultaten. Er is een bandbreedte van 1 tot 3 doden per miljoen inwoners of van 1 tot 5 doden per miljoen particuliere auto's.

De initiatieven die de Gemeenschap sinds 2001 heeft genomen, hebben vruchten afgeworpen. In de meeste lidstaten staat de verkeersveiligheid boven aan de politieke agenda. De meeste van hen hebben nationale plannen voor de verkeersveiligheid opgesteld. Wij hebben wetgeving ten aanzien van de rij- en rusttijden van beroepschauffeurs aangenomen, maatregelen ten aanzien van de veiligheid van voertuigen aangenomen en educatieve en bewustmakingscampagnes gevoerd. Tevens hebben wij een derde richtlijn betreffende het rijbewijs aangenomen, waarmee wij betere bescherming bieden, met name voor motorrijders.

De evaluatie die de Commissie in februari 2006 heeft voorgelegd, had alleen maar betrekking op feiten, en wij zijn nieuwe initiatieven aan het voorbereiden. Wij moeten het hiaat dichten in de bestaande wetgeving betreffende dodehoekspiegels bij bestaande vrachtauto's. Wij moeten de installatie van die spiegel versnellen. Wij kunnen niet wachten op de volledige vernieuwing van het vrachtwagenpark in Europa, dat wil zeggen meer dan vijftien jaar, opdat deze praktische en weinig kosten met zich mee brengende maatregel effect sorteert. Ik reken sterk op de steun van het Europees Parlement opdat de installatie van dodehoekspiegels bij bestaande vrachtauto's wordt versneld.

Wij hebben aan de medewetgevers een voorstel voorgelegd voor het veiligheidsbeheer van de infrastructuur van het trans-Europese netwerk. Het gaat hierbij om een instrumentarium waarmee de lidstaten de veiligheid van hun wegennet beter kunnen beheren. Bovendien moeten wij ervoor zorgen dat niemand vrijuit gaat bij overtredingen van de verkeersregels in het buitenland. Ik zal deze zomer een formeel voorstel doen inzake de grensoverschrijdende vervolging van de belangrijkste overtredingen van de verkeersregels. Voorts hebben wij de aanzet gegeven tot overleg over verplichte attentielampen. Er is nog geen beslissing genomen. Wij moeten eerst de mening weten van de lidstaten en van de gebruikers.

Wanneer wij de strijd om de veiligheid willen winnen, moeten we rechtstreekse contacten blijven onderhouden met de burgers. Daarom hebben wij in april 2004 het Europees Handvest over de verkeersveiligheid in het leven geroepen. Dat Handvest is door 650 bij de verkeersveiligheid betrokken partijen ondertekend: ondernemingen, automobielclubs, organisaties, scholen, media en lokale autoriteiten, om slechts enkele te noemen. Met de ondertekening van het Handvest nemen deze actoren de verantwoordelijkheid op zich om concrete en meetbare acties te ondernemen op het gebied waarvoor zij verantwoordelijk zijn.

Tot slot, mijnheer de Voorzitter, dames en heren, wordt op 27 april 2007 voor de eerste maal de Europese Dag van de Verkeersveiligheid gehouden. Die dag valt in de Internationale Week van de Verkeersveiligheid van de Verenigde Naties, en ik wil er bij het Europees Parlement en bij elke afgevaardigde op aandringen deel te nemen aan dit evenement, dat ons zeer na aan het hart ligt.

Mijnheer de Voorzitter, ter afsluiting wil ik nog een keer de kwaliteit onderstrepen van het document van mevrouw Hedkvist Petersen. Er spreekt een doordachte toekomstvisie uit. Er wordt niet alleen de nadruk gelegd op de prioriteiten op korte termijn, maar er worden ook veelbelovende oplossingen op middellange termijn voorgesteld, waaraan de diensten van de Commissie eveneens werken. Het verheugt mij, dames en heren, dat wij dezelfde mening zijn toegedaan, maar ik wil nog zeggen dat wij gezien de balans van meer dan 40 000 verkeersdoden een zeer grote verantwoordelijkheid hebben op het gebied van de verkeersveiligheid. Om die reden, mijnheer de Voorzitter, ben ik het Parlement dankbaar dat het betrokken is bij en zich volledig inzet voor de verbetering ervan.

Dieter-Lebrecht Koch, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, beste collega's. Eerst wil ik mevrouw Hedkvist Petersen hartelijk bedanken voor de jarenlange goede en vertrouwelijke samenwerking. Mevrouw Hedkvist Petersen, hartelijk dank voor uw zeer goede verslag!

Het is ons doel het aantal verkeersslachtoffers op de Europese wegen tegen 2010 te verminderen tot maximaal 25 000. In het licht van het toenemende verkeer is dit een zeer ambitieus doel. Toch kunnen we het bereiken, als we het maar willen! De successen van de voorbije jaren zijn zichtbaar, hoewel veel wetten en maatregelen van vooral de laatste tweeënhalve jaar nog niet van toepassing zijn omdat ze nog in nationale wetgeving omgezet moeten worden. Ik hoef hier alleen maar de rijbewijsrichtlijn te noemen.

Ondanks de grote successen zullen we toch ons doel niet bereiken als we niet nog ambitieuzer en consequenter optreden en de oude maar ook de nieuwe maatregelen snel naar de realiteit vertalen. Daar komt zeker niet enkel het Europese besluitvormingsniveau bij kijken, ook de lidstaten hebben een grote verantwoordelijkheid. Ook op dit gebied is het verslag duidelijk.

Ik wil graag zes concrete categorieën noemen:

Ten eerste. We zitten op het goede spoor wanneer we ervoor kunnen zorgen dat de bestaande wetgeving beter nageleefd wordt. De belangrijkste punten zijn: aangepaste snelheid, niet sturen onder invloed van alcohol, drugs of geneesmiddelen, het dragen van de veiligheidsgordel, de wet naleven in de omgang met voetgangers en fietsers.

Ten tweede. We hebben nieuwe Europese wetten nodig, bijvoorbeeld over het laten branden van de autolampen overdag, over het gebruik van de zogenaamde dodehoekspiegel en over het aangeven van de omtrek van vrachtwagens.

Ten derde. We moeten maatregelen ontwikkelen om files te vermijden, bijvoorbeeld door het stimuleren van nieuwe logistieke systemen, door het versneld uitvoeren van wegwerkzaamheden of door het toelaten van giscaliniers met inachtneming van specifieke voorwaarden.

Ten vierde. Het is onze verantwoordelijkheid om ervoor te zorgen dat de regelgeving inzake veiligheid en de bescherming van de gezondheid op het werk ook van toepassing is wanneer de werkplek een voertuig is, dus wanneer het gaat om een mobiele werkplek. Daar hoort ook het creëren van gepaste mogelijkheden bij voor geneeskundige behandeling van professionele vrachtwagenchauffeurs tijdens hun werkuren in de week wanneer ze ver verwijderd zijn van het hoofdkantoor van hun bedrijf.

Ten vijfde. We mogen niet enkel het gebruik van de modernste emissietechnieken stimuleren zonder ook actieve veiligheidskenmerken in te voeren, zoals ESP, noodremsystemen of afstandbegrenzer en systemen om de bestuurders te helpen.

Ten zesde. We hopen dat het automatische alarmsysteem eCall zo snel mogelijk ingevoerd zal worden, en wel omdat er enerzijds ver ontwikkelde systemen voor het automatisch registreren van ongevallen bestaan en er anderzijds momenteel een campagne loopt voor een soort alarmsysteem voor voetgangers.

Gary Titley, namens de PSE-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, graag zou ik Ewa Hedkvist Petersen gelukwensen met dit laatste verslag voor het Europees Parlement. Het is een uitstekend verslag, ook al is het bestookt met een flink aantal amendementen – merkwaardige en geweldige.

We hebben geen behoefte aan bewerkelijke regelingen. We hebben gewoon behoefte aan veiligere wegen, veiligere automobilisten en veiligere voertuigen en, als allerbelangrijkste, we hebben behoefte aan actie en handhaving. Toen ik bijvoorbeeld de rapporteur voor het Parlement was voor eCall, had de industrie wel vooruitgang geboekt, maar de regeringen niet. Vandaar mijn opmerking dat we behoefte hebben aan actie.

Ik heb echter een tweetal bedenkingen. Ten eerste wat betreft het voeren van licht overdag. Ik denk niet dat de verkeersveiligheid hier per saldo bij gebaat is, want terwijl auto's beter zichtbaar worden, worden andere verkeersdeelnemers, met name motorrijders, minder zichtbaar. Het voeren van licht overdag betekent een hoger brandstofverbruik, wat slecht is uit het oogpunt van klimaatverandering. Het is een subsidiariteitkwestie. De situatie overdag is niet hetzelfde in Spanje en in Zweden. Ik denk dat we dit aan de lidstaten moeten overlaten.

Ten tweede geloof ik niet in de harmonisatie van alcoholpromillagelimiets, eenvoudigweg omdat je alles in de wereld wel kunt standaardiseren, maar zonder handhaving is dat zinloos. In het Verenigd Koninkrijk is onze promillagelimiets wellicht wat ruimer, maar bij ons wordt het minst onder invloed gereden. Hoe komt dat? Omdat er strikt wordt gehandhaafd en bijzonder streng gestraft. Daar moet de nadruk op worden gelegd.

Arūnas Degutis, namens de ALDE-Fractie. – (LT) Dank u, mevrouw Petersen, voor uw grondige en bovenal zeer welkome verslag over de veiligheid – of om preciezer te zijn het gevaar – op onze wegen. De situatie is inderdaad zeer ernstig en met de toetreding van nieuwe lidstaten tot de Europese Unie stijgen de problemen. De kloof tussen hen en de oudere landen wordt groter, daar deze laatsten kunnen profiteren van hoogwaardiger infrastructuur en technologieën.

Aangezien de hoofdverantwoordelijkheid voor betere verkeersveiligheidsmaatregelen op dit moment bij de verschillende lidstaten ligt, steun ik de oproep van de rapporteurs om de Commissie een grotere rol te geven in het brengen van eenheid in de normen die door de verschillende landen worden gehanteerd, en in het invoeren van uniforme wettelijke normen en het toepassen van betere Europese praktijken op deze terreinen. Deze resolutie biedt een grondig voorbereide verzameling van uiteenlopende strategieën waarvan de tenuitvoerlegging ons ongetwijfeld zou helpen om veel tragische verkeersincidenten te voorkomen. Daarnaast vormt het een aanmoediging voor een intensieve invoering van de meest recente veiligheidstechnologie in voertuigen en op de wegen; om eenheid te brengen in de normen voor vervoersveiligheid en –inspectie, de regels voor de afgifte van rijbewijzen en de verkeersborden van de lidstaten; om verkeersboetes op uniforme en universele wijze toe te passen; en om de nodige aandacht te geven aan voorlichting en onderwijs. Een belangrijke stimulans op dit terrein zou kunnen bestaan in de bereidheid van de Commissie om partnerschapsprojecten tussen nieuwe en oude landen van de Europese Unie te financieren. De praktische toepassing van nieuwe ontwikkelingen kan worden bevorderd door passende regulering van de activiteiten van verzekeringsmaatschappijen. Ik wil graag benadrukken dat de lidstaten, in het bijzonder die waar het aantal verkeersslachtoffers het hoogst is, de grens voor het alcoholpromillage in het bloed op nul zouden moeten stellen voor personen met weinig rijervaring en voor beroepsbestuurders van bedrijfsvoertuigen en bussen die passagiers of, bijvoorbeeld, gevaarlijke stoffen vervoeren. Evenzo zouden de lidstaten overtreders strenger moeten straffen, in het bijzonder bij rijden onder invloed.

Ikzelf kom uit een nieuwe lidstaat waar de situatie mogelijk het slechtst is in de hele EU. Dit probleem gaat mij dan ook zeer aan het hart. Het aantal slachtoffers per miljoen inwoners of per voertuig in Litouwen ligt driemaal hoger dan in elk van de oude EU-landen. Door de statistieken nauwgezet te volgen is mij een frappant patroon opgevallen: de Europese landen kunnen namelijk worden onderverdeeld in drie groepen op basis van het aantal dodelijke verkeersslachtoffers: de oude EU-landen, de nieuwe EU-landen die tot het Oostblok behoorden, en de nieuwe EU-landen die deelrepublieken waren van de Sovjetunie. Het is treffend dat hoe meer een land onder totalitair bewind heeft gestaan, hoe minder de automobilisten andere weggebruikers respecteren, en hoe minder ze zich bekommeren

om de gezondheid of zelfs het leven van zichzelf en van anderen. Het lijkt alsof ze zijn losgeslagen. Er is een soort oorlog aan de gang op de wegen. Wij in Litouwen schertsen zelfs dat het niet lang meer zal duren of we hebben jaarlijks meer slachtoffers op onze wegen dan de Amerikanen in de oorlog in Irak. Het is een kwestie van levenshouding, die samenhangt met waarden, respect en milieubewustzijn. Daarom denk ik dat er aandacht moet worden geschonken aan onderwijs en cultuur, de gebieden waar de levenshouding wordt gevormd, om te beginnen bij de jongste groep mensen in de samenleving.

Seán Ó Neachtain, *thar ceann an Ghrúpa UEN*. – Maraítear os cionn 40,000 duine ar bhóithre na hEorpa chuile bhliain. 'Sí aidhm an Choimisiúin an staitistic seo a laghdú 50% faoin mbliain 2010.

Tá an chumhacht chéanna ó thaobh reachtaíochta dhe ar shábháilteacht bóthair ag Parlaimint na hEorpa agus atá ag rialtaisí na mBallstát fhéin. Ba chóir do Pharlaimint na hEorpa lántacaíocht a thabhairt d'aidhm an Choimisiúin, líon na marbh a laghdú ar na bóithre.

Timpistí bóthair an chúis is mó a mharaítear daoine óga idir chúig bhliana déag agus cheithre bhliana is fiche d'aois.

Caithfear anois comhordú a dhéanamh ag leibheál an Aontais Eorpaigh chun tabhairt faoi fhadhb na dtimpistí bóthair agus chun polasaí sábháilteachta bóthair a chur i bhfeidhm go dian.

I measc na bpointí sábháilteachta is tábhachtaí tá siad seo a leanas: pionós trasteorann a ghearradh orthu siúd a bhriseann rialacha an bhóthair ar fud na hEorpa; ní mór breathnú ar rialacha tráchta a bheadh ar aon fhocal i measc na mBallstát uile a chur i bhfeidhm; ba chóir do na Ballstáit uile an córas éigeandála E-Glaoch a bheith i chuile charr, chomh luath in Éirinn agus is féidir.

Ba chóir do chuile Bhallstát reachtaíocht sábháilteacht bóthair a chur i bhfeidhm go dian dúthrachtach.

Iarraim ar thiománaithe iad fhéin a iompar ar bhonn cúramach, freagrach agus iad ar an stiúir. Tá dualgas orainn uilig an bóthar a dhéanamh sábháilte dóibh siúd a bhaineann úsáid as.

Margrete Auken, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (DA) Mijnheer de Voorzitter, gefeliciteerd met uw verkiezing. In Europa worden we met een enorm groot probleem geconfronteerd en ik geloof – ik ben er zelfs van overtuigd – dat we het probleem niet kunnen oplossen, tenzij we veel effectiever gaan werken. Ik zou graag hierbij Ewa Hedkvist Petersen willen bedanken. Ik geloof dat wij het er met elkaar over eens zijn dat de maatregelen die we nu hebben, te zwak zijn om vooruitgang te boeken. Er wordt niet genoeg gedaan aan snelheidsovertredingen en er is geen goede en verstandige aanpak van alcohol in het verkeer en de controle daarop. Dat moet beter worden dan het nu is, dus moeten we dit onderwerp nu onderhand zeer ernstig gaan nemen. En hier wil ik graag een punt noemen dat mij nogal heeft verbaasd. Ik heb vijftien tot twintig jaar gewerkt op het gebied van verkeersveiligheid en daarvan heb ik geleerd dat goede statistieken onontbeerlijk zijn om serieus en doelgericht te kunnen werken. Hier in de Europese Unie hebben we vreselijk slechte statistieken en toen we in de commissie voorstelden – en we hebben nog steeds amendementen – dat men het aantal ongelukken uiteraard zou moeten meten in relatie tot het aantal mensen, dat wil zeggen inwoners, werden we zowaar weggestemd. Het lijkt net alsof een land veiliger is naarmate er meer auto's rondrijden, want de metingen zijn nu gerelateerd aan het aantal auto's. Op die manier is Cyprus een van onze veiligste landen, omdat zij daar zo verschrikkelijk veel auto's hebben. Hoe meer auto's we kopen, des te groter wordt onze veiligheid. Als we onze statistieken niet verbeteren en het aantal ongevallen voortaan meten ten opzichte van mensen en inwoners, kunnen we wel vergeten serieus werk te verrichten voor de verkeersveiligheid in Europa. Dan wordt het echt een onzinnig verhaal.

Tot slot wil ik nog eens Ewa Hedkvist Petersen bedanken voor de goede samenwerking. Ik hoop dat u ook in de toekomst de mogelijkheid krijgt uw uitstekende vaardigheden in te zetten, ook op het gebied van de verkeersveiligheid.

Erik Meijer, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – Voorzitter, sommige onderdelen van de verkeersveiligheid kun je het best op een kleine schaal regelen. Dat geldt niet alleen voor verkeersdrempels of het weren van auto's uit woongebieden en versterking van het openbaar vervoer. Dichtbevolkte gebieden met veel voetgangers en fietsers stellen aan het gebruik van auto's andere eisen dan dunbevolkte gebieden, met lange stille wegen. De zichtbaarheid van voertuigen is in gebieden met een lagere zonnestand anders dan die met een hoge zonnestand. Dit leidt ertoe dat bijvoorbeeld een eventuele verplichting voor auto's om overdag hun lichten aan te hebben in het ene gebied goed is voor de verkeersveiligheid en in het andere gebied slecht.

Voor andere zaken kunnen we daarentegen het beste een eenheidsregeling zoeken op Europees niveau, zoals eenduidige verkeersborden, dodehoekspiegels, vangrails die geen extra gevaar opleveren voor motorrijders, of bescherming van chauffeurs tegen oververmoeidheid als gevolg van te lange rijtijden achtereen.

Ik betreur dat de voorstellen betreffende mobiele telefoons achter het stuur, verkeersveiligheidsonderwijs en het gevaar van sneeuw op autodaken door de rapporteur zijn ingetrokken. Voor het overige is het een goed en volledig verslag dat de steun van mijn fractie krijgt.

Kathy Sinnott, namens de IND/DEM-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, tegen de commissaris zou ik graag willen zeggen dat velen van ons persoonlijke ervaringen hebben met de tragedies in het verkeer. Verkeersveiligheid is een blijvend punt van zorg voor ons allen en voor degenen die wij vertegenwoordigen.

Ik ben ervan overtuigd dat we zullen stemmen voor maatregelen die de veiligheid bevorderen en dat is maar goed ook. Wat mij echter zorgen baart, is dat zodra onze veiligheidsmaatregelen van kracht zijn geworden, we een gevoel van schijnveiligheid hebben, in de illusie dat het verkeer veiliger is geworden. Dat is niet altijd het geval. Zo hebben we omwille van de veiligheid bepaald dat vrachtwagenchauffeurs iedere vier uur een korte pauze moeten nemen en iedere negen uur een lange pauze. In Ierland zijn echter bijzonder weinig plekken waar vrachtwagens kunnen parkeren zodat de chauffeurs kunnen uitrusten. Daarom zien chauffeurs zich gedwongen naar de vluchtstrook uit te wijken, wat bijzonder gevaarlijk is, zowel voor de chauffeurs zelf als voor de overige weggebruikers.

Het probleem is dat we omwille van de veiligheid vrachtwagenchauffeurs een verplichting hebben opgelegd waaraan ze in Ierland niet op een veilige manier kunnen voldoen. Dat komt omdat we de overheden geen overeenkomstige verplichting hebben opgelegd om te voorzien in rustplekken, zelfs niet langs door de EU gefinancierde wegen. In mijn eigen kiesdistrict is drie maanden geleden een nieuwe snelweg geopend die over geen enkele rustplek beschikt. We bespreken vandaag bepalingen om rotondes, secundaire wegen en trajecten met wegwerkzaamheden veiliger te maken. Dat is allemaal heel goed, maar laten we leren van het voorbeeld van de Ierse vrachtwagenchauffeurs en van de nationale overheden verlangen dat ze de nodige aanpassingen aan de wegen aanbrengen, zodat deze veiligheidsmaatregelen kunnen worden doorgevoerd. Zo niet, dan zullen we ondanks al onze inspanningen achtervolgd blijven worden door slachtingen op onze wegen.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Dank u wel, mijnheer de Voorzitter, ik feliciteer u met uw verkiezing en ik ben blij dat wij zullen samenwerken in het nieuwe Bureau. Ik wil ook onze rapporteur, mevrouw Petersen, gelukwensen met haar werk en ik wens haar veel geluk met haar nieuwe toekomst, nu zij het Europees Parlement verlaat.

Dames en heren, commissaris, verkeersveiligheid, het vraagstuk waarover wij vanavond debatteren, is erg belangrijk; in eerste instantie voor het leven van de Europese burgers. Het is echter ook een uitstekende gelegenheid om te wijzen op de efficiëntie die de Europese Unie aan de dag kan leggen in het dagelijkse leven van de burgers en de meerwaarde die zij kan bieden aan de inspanningen en het beleid van de lidstaten.

Uit de tussentijdse evaluatie van het actieprogramma blijkt de vooruitgang die is geboekt bij het aanpakken van verkeersongevallen. We hebben er echter alle reden toe om te benadrukken dat er meer moet gebeuren en dat er snellere stappen moeten worden gezet binnen een ruimere strategie. We mogen niet vergeten dat de inspanningen ter versterking van de interne markt, van ons toerisme, van de mobiliteit van de Europese burgers, van ons concurrentievermogen meer verkeer genereren en ook potentieel meer ongevallen zullen veroorzaken.

Als eerste punt wil ik vanavond beklemtonen dat we de instrumenten en mogelijkheden waarover we beschikken beter moeten coördineren, of het nu gaat om de toepassing van de wetgeving betreffende de verkeerssignalisatie of het rijgedrag, de staat en het onderhoud van de wegen, de wegverlichting, de veiligheidsgordel enzovoort.

Mijn tweede punt betreft de behoefte aan uniforme verkeersveiligheid in heel Europa. Naast coördinatie en het uitwisselen van goede praktijken moeten wij streven naar een uniform rijbewijs en naar preventie- en responssystemen, zoals eCall.

Zita Gurmai (PSE). – (HU) Hartelijk dank, mijnheer de Voorzitter, en gefeliciteerd met uw nieuwe functie. Verkeersveiligheid is letterlijk een zaak van leven en dood, maar tegelijkertijd ook een moeilijke, complexe materie, aangezien mensen – wij allen – nu eenmaal grote risico's nemen. In mijn land sterft meer dan een half procent van alle burgers als gevolg van een verkeersongeval. Om de voorziene vermindering van het aantal verkeersongevallen voor 2010 te verwezenlijken, zijn uiteenlopende, goed doordachte maatregelen nodig. Mijn collega, mevrouw Hedkvist Petersen, geeft in haar verslag een overzicht van de stappen die moeten worden genomen, van het handhaven van de bestaande regels, via bijvoorbeeld het aandringen op betere rijtechnieken, tot het toepassen van technische innovaties en het verbeteren van de infrastructuur. Voor de kwetsbaarste weggebruikers, voetgangers en fietsers, zijn betere veiligheidsmaatregelen nodig. En we mogen de mensen met een handicap niet vergeten, wier veiligheid ook speciale oplossingen vergt. Dit is nu des te relevanter daar 2007 het Europees Jaar is van de gelijke kansen voor iedereen.

De EU en haar lidstaten zijn samen medeverantwoordelijk voor de verkeersveiligheid. Om het draagvlak in de samenleving te versterken roepen we maatschappelijke organisaties op te laten blijken dat betere verkeersveiligheid hen na aan het hart ligt, door binnen de komende drie jaar het Europees Handvest over de verkeersveiligheid te ondertekenen.

Voor de EU is een coördinerende rol weggelegd, met name in het voeren van campagnes, het starten van onderzoeksprogramma's en het uitwisselen van ervaring. Als het ons lukt onze doelstellingen te halen kunnen we alleen al in een kleiner land als Hongarije met zijn tien miljoen inwoners zo'n vijfhonderd levens redden, ongeveer het aantal zetels in dit Parlement dus.

Beste Ewa, we zullen je missen. Ik heb er het volste vertrouwen in dat je zult vinden waar je naar uitkijkt. Wij zullen proberen de dingen die je ons geleerd hebt, in dit Parlement ter harte te nemen.

Laten we proberen op een gezonde, fatsoenlijke en goede manier te reizen!

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik de rapporteur, mevrouw Hedkvist Petersen, bedanken voor haar uitstekende werk. Ik heb u ook een beetje leren kennen in het werk van onze commissie en u bent altijd zeer ijverig en betrokken bij uw werk in de commissie geweest. Zodoende zijn deze kwesties van verkeersveiligheid van specifiek belang voor u. Dank u hiervoor en voor uw verslag en het werk dat u hebt verricht.

Het is waar dat wij in de Europese Unie veel wetten hebben. Van wezenlijk belang is echter hoe deze worden nageleefd. De grootste bedreiging voor de verkeersveiligheid bevindt zich nog steeds tussen het stuur en de stoel. Wij hebben behoefte aan een andere houding ten opzichte van het verkeer en aan educatie in verkeersveiligheid. Nu er sprake is van vrij verkeer denk ik dat het goed is als wij in heel Europa geharmoniseerde criteria hebben met betrekking tot verkeerseducatie en rijbewijzen. Er moet natuurlijk ook worden geïnvesteerd in het onderhouden van voertuigen en wegen, maar educatie in verkeersveiligheid is de sleutel tot alles.

Wat de alcoholmieten betreft wil ik nogmaals zeggen dat er slechts één mogelijkheid is: nultolerantie. Alcohol en autorijden zijn altijd onverenigbaar en daarom moet er in heel Europa nultolerantie ten opzichte van alcohol zijn.

Janusz Wojciechowski (UEN). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, de gevaren van het wegverkeer zijn de belangrijkste bedreigingen voor de gewone burger in de wereld van vandaag. Daarom is het heel belangrijk dat wij dit probleem vandaag bespreken.

Ik wil een punt aansnijden dat in het verslag niet aan bod komt. Het betreft een groep weggebruikers die op het eerste gezicht geen verkeersdeelnemers zijn, maar wel hoog scoren in de ongevallenstatistieken. Ik denk aan de bomen langs de wegen. Vroeger, in de tijd van paard en wagen, boden die beschutting tegen wind en sneeuw, maar nu, in de tijd van snelle auto's, vormen ze een dodelijk gevaar. In mijn land, Polen, komen jaarlijks meer dan duizend mensen om doordat zij tegen een boom botsen. Tweemaal zoveel mensen komen om in frontale botsingen omdat de bomen hen beletten uit te wijken als er een gevaar is op de weg.

Ik ben begaan met het milieu, en ik geniet van bomen in parken, bossen en op veel andere plaatsen, maar de bomen langs de wegen moeten worden gekapt omdat ze een groot gevaar vormen. De bomen kunnen worden vervangen door veilige heggen. Op veel plaatsen zou het wegverkeer hierdoor veiliger worden.

Renate Sommer (PPE-DE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren. Het is niet ongevaarlijk om je op straat in het verkeer te begeven. Dat weet iedereen. Maar natuurlijk kunnen we niet zonder het vervoer van mensen en van goederen. Het is nu eenmaal de meest soepele vervoersmanier en we zijn aangewezen op een goed functionerend vervoer over de weg. Verkeerswegen zijn de levensaderen van onze economie.

De EU heeft het doel voor ogen om het verkeer op de weg veiliger te maken. Het kan inderdaad niet zo zijn dat elk jaar zo vele duizenden mensen op onze straten en autosnelwegen om het leven komen. Maar nog steeds zijn er meer dan 40 000 dodelijke verkeersslachtoffers. Wat moeten we doen?

Een belangrijke en eenvoudige maatregel voor het verminderen van het aantal ongevallen zou kunnen bestaan in het invoeren van een alcoholverbod voor jonge bestuurders en voor professionele chauffeurs van passagiers of van bijvoorbeeld gevaarlijke goederen in het verkeer. Ik pleit dus voor een regeling van nul promille voor personen van wie een verhoogd gevaar uitgaat. De jonge bestuurder die net een rijbewijs heeft, heeft nog weinig ervaring in het autorijden en door daarbij alcohol te drinken loopt deze persoon nog meer risico bij een ongeval betrokken te raken. Bij het vervoer van passagiers of van gevaarlijke goederen draagt de bestuurder een zeer grote verantwoordelijkheid. Daarom is het terecht dat deze bestuurder geen alcohol mag drinken. Hier mag geen tolerantie marge bestaan.

Ook voldoende verkeerscontroles kunnen bijdragen tot een belangrijke en duurzame daling van het aantal zware ongevallen. De lidstaten worden opgeroepen nauwlettend te controleren of de bestaande wetgeving toegepast wordt, bijvoorbeeld door controles van het rijbewijs, de veiligheid of alcoholgebruik. Niet alle aspecten moeten via Europese wetgeving opnieuw en bijkomend geregeld worden. Dit geldt overigens ook voor een snelheidslimiet die dezelfde is voor de hele EU. Ik bedoel maar, daarover moeten de lidstaten een besluit nemen op grond van de kwaliteit van hun autosnelwegen en straten. Snel rijden – en daarmee bedoel ik niet roekeloos rijden – hoeft niet per se gepaard te gaan met een hoger risico op ongevallen. Vermoeidheid aan het stuur is misschien nog wel een veel groter gevaar. Maar hoe kan je dat in het gemotoriseerde personenverkeer gaan controleren?

Wat we wel kunnen controleren is het gebruik van een mobiele telefoon tijdens het rijden. De telefoon aan het oor leidt de bestuurder af. Het verplichte gebruik van handenvrije systemen voor de mobiele telefoon tijdens het rijden zou een aanzienlijke bijdrage leveren aan de verkeersveiligheid. Ik begrijp collega's die dit willen tegenhouden niet. Het probleem is toch allang bewezen.

Een algemeen inhaalverbod voor voertuigen van meer dan 12 ton zou, volgens mijn persoonlijke mening als bestuurder – en met name als veelvuldig bestuurder – wel wenselijk zijn maar ik vraag me af of het realistisch is. Misschien moeten we dit aan een bepaalde snelheid koppelen. Regelmatige, uniforme, technische veiligheidscontroles van alle motorvoertuigen in de hele EU vind ik onontbeerlijk.

Tot slot zou ik graag nog een opmerking maken. Stimulerende maatregelen, gewoonlijk in de vorm van een belastingvoordeel, om voertuigen te vernieuwen, zouden een prima instrument zijn om het veiligheidsprobleem op te lossen. Dit is overigens ook in het kader van de milieubescherming van belang. Het afschaffen van de belasting op registratie van voertuigen in een aantal lidstaten zou hiertoe al een aanzienlijke bijdrage zijn. Maar we weten dat dit een ander dossier is.

Ik wil de rapporteur hartelijk danken voor haar zeer goed werk en ik wil u, dames en heren, danken voor uw aandacht op dit late uur.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, in de eerste plaats wil ik u van harte gelukwensen. Het verheugt mij om u na een memorabele politieke loopbaan in deze functie te zien. Ik feliciteer mevrouw Petersen met de uitstekende kwaliteit van haar verslag en met de inspanningen die zij in het Parlement en in Europa heeft geleverd ten behoeve van de verkeersveiligheid.

Ik steun dit verslag en zal een positieve stem uitbrengen omdat ik van oordeel ben dat strenge maatregelen van de lidstaten en de Europese Unie absoluut noodzakelijk zijn om op coherente wijze paal en perk te stellen aan het gebrek aan veiligheid op de weg, een probleem dat, zoals u ook al zei, jaarlijks 40 000 doden veroorzaakt en niet minder dan 2 procent van het bbp kost.

Ik kan mij onder meer volledig vinden in de voorstellen om de veiligheid te verbeteren, met name in de geplande toepassing van geharmoniseerde Europese rijnormen, de ontwikkeling en bevordering van de infrastructuur en het beheer ervan, het aanscherpen van de voertuigveiligheid, de invoering van het eCall-systeem, het opleggen van snelheidsbeperkingen en het gebruik van alcolocks. Anderzijds denk

ik dat het niet haalbaar is, althans niet vanuit wetenschappelijk perspectief, om een alcohollimiet van 0,0 promille in te voeren.

Ik verleen tevens mijn steun voor een reeks andere belangrijke voorstellen waarin wordt aangedrongen op de noodzaak om wetgevingsmaatregelen uit te vaardigen die het gebruik van veiligheidsgordels te allen tijde en in vrijwel alle voertuigen verplicht stellen. Op deze en andere gebieden heeft de Commissie als initiator van het wetgevingsproces overigens nog meer verantwoordelijkheden. Ik hoop, en ik ben ervan overtuigd, dat zij zich naar behoren van haar taak zal kwijten.

VOORZITTER: MECHTILD ROTHE

Ondervoorzitter

Nathalie Griesbeck (ALDE). – *(FR)* Mevrouw de Voorzitter, ik wil u gelukwensen met uw verkiezing. Ook ik wil iets zeggen over dit verslag over het wegtransport. Net als vele anderen hier betreur ik het dat het wegtransport blijft toenemen; dit betekent dat de Unie de verkeersveiligheid tot prioritair beleidsterrein moet maken - hierover zijn wij het allen eens.

Dit verslag geeft aan welke vooruitgang we hebben geboekt, en stelt al met al tevredenstellende nieuwe maatregelen voor die de onlangs aangenomen bepalingen inzake het Europees rijbewijs moeten aanvullen. Ik zal ze niet opnoemen, maar wij boeken hiermee veel vooruitgang. Ik wil alleen terugkomen op de attentielampen, waar ik faliekant tegen ben. Uit geen enkele betrouwbare studie blijkt dat een dergelijke maatregel vruchten zal afwerpen. Sinds deze maatregel in mijn land is ingevoerd, is het aantal doden weliswaar gedaald – en dat is een goede zaak –, maar wanneer we de cijfers nauwkeuriger bekijken, zien we dat het aantal doden per categorie zogenaamd kwetsbare gebruiker is gestegen, volgens de cijfers die ik heb gevonden met meer dan 8 procent bij voetgangers, met meer dan 0,6 procent bij fietsers en met meer dan 3,8 procent bij motorrijders, dus vooral bij de laatstgenoemden. Zonder hier nog langer op te hameren, wil ik de aandacht van de afgevaardigden vestigen op dit aspect en vragen om een nader onderzoek.

Tot slot wil ook ik de rapporteur bedanken en haar in haar nieuwe leven veel succes toewensen.

Ryszard Czarnecki (UEN). – *(PL)* Mevrouw de Voorzitter, jaarlijks komen op onze wegen veertigduizend mensen om. De directe en indirecte kosten van die ongelukken bedragen 180 miljard euro, dat is 2 procent van het bbp van de Europese Unie. Het is absoluut noodzakelijk dat de Unie zich nadrukkelijker inzet op dit gebied. We kunnen verkeersovertredingen en verkeersmisdrijven strenger bestraffen, bijvoorbeeld te hard rijden of rijden onder invloed van alcohol.

Maar er zijn ook nieuwe problemen die moeten worden aangepakt. In veel landen, waaronder het mijne, zijn de veroorzakers van ongelukken steeds vaker chauffeurs die rijden onder invloed van verdovende middelen. Daarvoor is het Druide-project ontworpen. De bedoeling van dit project is het aantal verkeersdoden op de weg met de helft te verminderen tegen het jaar 2010. Dat is een ambitieus doel. Twee recente aanbevelingen van de Europese Commissie voor het wegenbeheer en de veiligheid op de weg dragen daar ook aan bij. Dankzij deze aanbevelingen kan het aantal verkeersdoden misschien wel met 16 procent worden teruggedrongen. Ik ben voorstander van het invoeren van een zogenaamde nullimiet voor alcohol in het bloed voor beginnende chauffeurs en voor beroepschauffeurs.

Luis de Grandes Pascual (PPE-DE). – *(ES)* Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, commissaris van vervoer, ik wil mevrouw de Voorzitter gelukwensen met haar verkiezing en haar het allerbeste toewensen in haar nieuwe functie.

Dames en heren, de verkeersveiligheid is een van die zaken die altijd actueel zijn. Vroeg of laat moeten alle lidstaten de balans opmaken van de ongelukken en de slachtoffers, en ze komen steeds tot dezelfde conclusie: we kunnen er allemaal, altijd, meer aan doen om het aantal slachtoffers terug te dringen.

Voor het verbeteren van de verkeersveiligheid moeten we ons naar mijn idee concentreren op een drietal essentiële punten: verbetering van de veiligheid van de infrastructuur, een geleidelijke harmonisering van de normen en verkeerseducatie. Het is van essentieel belang dat de veiligheid van het trans-Europese net van snelwegen verbeterd wordt. Helaas echter is het nieuwe financiële kader van de Unie opnieuw weinig hoopgevend en bevat het onvoldoende middelen om de kwaliteit van de communautaire snelwegen te verbeteren.

Verder heeft de Europese Commissie een ontwerprichtlijn opgesteld om de veiligheid van de infrastructuren te verbeteren. Hierin wordt – al is dat niet diepgaand – aandacht geschonken aan een punt dat ik essentieel vind: de noodzaak om ervoor te zorgen dat de vangrails van snelwegen ook veilig zijn voor motorrijders. Heel wat harmoniseringsmaatregelen zullen ook een positief effect hebben op de verkeersveiligheid; voorbeelden zijn de minimale actieve en passieve veiligheidsvoorschriften voor voertuigen, de verplichte reflecterende banden bij vrachtwagens, de uniforme technische voorschriften voor bewegwijzering, en de instelling van rustgebieden voor chauffeurs.

Overigens vind ik dat het schoolonderwijs aan onze jongeren als voetgangers en potentiële bestuurders ook een minimum aan verkeersveiligheidseducatie dient te omvatten. Educatie en scholing zijn onmisbaar als we op de lange termijn blijvende resultaten willen bereiken.

Ik hoop dan ook dat de plenaire het last-minute-voorstel van de socialistische fractie, om te schrappen wat de Commissie vervoer en toerisme in dit verband had goedgekeurd, zal verwerpen. Met genoegen heb ik geluisterd naar de woorden van de liberale fractie, en ik hoop dat de Commissie dat voorstel verwerpt en deze suggesties overneemt.

Dank u voor uw werk, mevrouw Hedkvist Petersen. Tot ziens, en veel geluk.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, ik wens u van harte geluk. Ik ben heel blij je in deze nieuwe functie te zien die je vast en zeker geweldig goed zult vervullen.

Verder wil ik ook onze collega Ewa bedanken voor haar enorme inspanningen tijdens al deze jaren om de veiligheid van het Europese wegennet te verbeteren. Ik heb gezien hoe ze hier aankwam uit haar regio, Luleå, en we hebben samen het meeste opgestoken, en ik hoop – en ik ben er zeker van – dat zij in haar toekomstige beroep die vasthoudendheid en overtuigingskracht die ze hier in het Europees Parlement getoond heeft, goed zal kunnen gebruiken. Ik wens je het allerbeste toe, Ewa.

Uit de onderhavige evaluatie blijkt dat we er niet in zullen slagen om de doelstelling te halen het aantal dodelijke slachtoffers in 2010 met 50 procent te hebben teruggedrongen, want we hebben nog maar drie jaar te gaan en er zit nog steeds niet veel schot in. Het ergste is nog wel dat de meeste slachtoffers kinderen en jongeren zijn, en voetgangers van boven de 65 jaar.

Eens te meer moet ik lucht geven aan mijn frustraties dat we er, door wetgeving, niet in slagen een ruime meerderheid te behalen op het punt van de snelheidsbeperking, ondanks het overduidelijke bewijs dat de hoge sterftecijfers in de eerste plaats aan te hoge snelheden te wijten zijn, en ondanks het feit dat de Wereldgezondheidsorganisatie erop gewezen heeft dat we hieraan prioriteit moeten geven. Vandaar dat onze delegatie zal stemmen voor amendement 1 van de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie.

Ik ben daarentegen heel erg blij met de overtuiging van de rapporteur en met de steun van mijn fractie wat betreft de beperking van het alcoholpromillage tot 0,5 mg in het algemeen en 0,2 mg voor jongeren en beroepschauffeurs.

Van de overige instrumenten en voorstellen – en dat zijn er vele, voor het merendeel helaas niet-bindend – zou ik enkele onder uw aandacht willen brengen die bijzonder doeltreffend zijn, ook al lijken ze op het eerste oog niet zo belangrijk. Bijvoorbeeld het aanbrengen van meer gordelverklikkers, niet alleen voor de stoelen voor maar ook voor die achterin, en voor alle wagens, van het duurderde tot het goedkopere segment; verder het aanbrengen van zogenaamde ergonomische vangrails om de hoge sterftecijfers onder motorrijders terug te dringen en spoorwegovergangen op te heffen.

Ten slotte zou ik willen, al klinkt het misschien gek, dat de automobielbranche een goedkoop instrument ontwerpt – dat echter bijzonder doeltreffend is om de bestuurder te beïnvloeden – dat hierin zou bestaan dat de maximumsnelheid wordt aangegeven -waarover we het eens zouden moeten worden, maximaal 130 of 140 kilometer – op de kilometerteller, in dezelfde kleur rood die nu voor de toerenteller gebruikt wordt – wat als psychologisch waarschuwingssignaal zou kunnen dienen, iets wat in andere gevallen buitengewoon doeltreffend is gebleken.

Het spreekt vanzelf dat we met de Commissie zullen blijven samenwerken met betrekking tot de nieuwe voorstellen voor infrastructuur en de aanpak van overtredingen.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, de tussentijdse evaluatie van het programma voor de verkeersveiligheid is een belangrijk document. Jaarlijks wordt het wegverkeer

wereldwijd honderdduizenden mensen noodlottig. Om zoveel mogelijk van deze tragische ongelukken te voorkomen, moeten we de voorzorgsmaatregelen verbeteren.

Ik vind de volgende maatregelen belangrijk: de verkeersregels in de Europese Unie moeten worden geharmoniseerd en er moet goed worden toegezien op de naleving, chauffeurs moeten zwaarder worden gestraft voor rijden onder invloed van alcohol of drugs (dit laatste is een nieuw fenomeen); er moeten nieuwe onderwijsprogramma's voor de jeugd worden ontworpen en de veiligheid moet worden verbeterd met alle technologische middelen die daarvoor beschikbaar zijn. Ik denk aan verbetering van de wegen en het wegdek en plannen voor wegvernieuwing en het wegnemen van gevaarlijke kruisingen. Ik denk ook dat strengere technische vereisten moeten worden ingevoerd voor de aanleg van wegen. Alle trans-Europese wegen moeten bijvoorbeeld minstens zes rijstroken hebben.

Ik wil de rapporteur, mevrouw Petersen, bedanken voor een uitstekend verslag.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, ik wil u nogmaals allerhartelijkst feliciteren.

(LT) De rapporteur van dit verslag heeft een aantal belangrijke voorstellen gedaan voor iedere EU-burger. Het is tijd om ons erom te bekommeren, en ervoor te zorgen, dat voor 2010 de dood vijftig procent minder vaak een bezoek brengt aan onze wegen. Als men kijkt naar een statistische kaart van de verkeersslachtoffers in de landen van de Europese Unie, springt de overwegend bloedrode kleur van de oostelijke helft van de Unie in het oog. In bijna alle nieuwe EU-landen is de situatie aanzienlijk slechter dan in de oude landen, en op de Litouwse wegen vallen relatief tot wel vijfmaal meer doden dan in Nederland. De EU is het aan zichzelf verplicht de opgebouwde ervaring met de nieuwe landen te delen, om de agressieve rijstijl uit te bannen en om het verkeer te doordringen van de tolerantie waarover vandaag in dit Parlement zoveel gesproken is. Het is van belang de wegeninfrastructuur en de voertuigveiligheid te verbeteren en de verkeersregels en -boetes strenger en uniformer te maken. Beschonken en onverantwoordelijke bestuurders moeten in alle EU-landen even hard worden aangepakt.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Mevrouw de Voorzitter, ik sluit mij aan bij de felicitaties van mijn collega's. Wat mij het meest treft wanneer wij hier de kwestie van de verkeersveiligheid behandelen, is de kloof tussen enerzijds de landen met lage ongevalpercentages en weinig slachtoffers en anderzijds de lidstaten waar de cijfers ondanks de gunstige evolutie van de laatste jaren tragisch genoeg nog steeds sterk te wensen overlaten.

Ik begrijp en onderschrijf het standpunt van mevrouw Petersen, die niet alleen een excellent verslag heeft opgesteld maar bovendien ook een uitermate pertinente lijst heeft samengesteld van specifieke kwesties waarmee terdege rekening moet worden gehouden: de verplichte installatie van handsfree mobiele telefoonsystemen, het probleem van de verkeersborden, het bevorderen van de grensoverschrijdende samenwerking met het oog op een doelmatige tenuitvoerlegging van de opgelegde sancties, het debat over het voeren van licht overdag, het invoeren van een alcohollimiet van 0,0 promille voor jonge bestuurders, het vaststellen van realistische snelheidslimieten, het gebruik van roadbarriers en de bescherming van motorrijders tegen dodelijke vangrails op de middenberm. Ik zou zo nog een tijdje kunnen doorgaan, want het is een lange lijst.

Maar nogmaals, wat mij het meest treft, zijn de verschillen tussen de betrokken landen. Los van de vigerende regelgeving denk ik dat hier twee doorslaggevende factoren in het spel zijn: enerzijds uiteraard de kwaliteit van de voertuigen en de toestand van het wegennet en anderzijds de bestuurders zelf. In dit verband tekenen zich verschillen in opvoeding en cultuur af die duidelijk tot uiting komen in de statistieken. Ik ben van oordeel dat met name deze aspecten bijzondere aandacht verdienen. Anders gezegd, behalve de technologie en de regelgeving spelen ook de bestuurder en het rijgedrag een belangrijke rol. Een voorzichtige bestuurder kan zelfs op de meest gevaarlijke weg een ongeval voorkomen, terwijl een roekeloze chauffeur in absoluut veilige omstandigheden een ware tragedie kan veroorzaken. Ik ben ervan overtuigd dat de autoriteiten en de burgers van een aantal landen deze boodschap begrepen hebben, maar dat zij in andere lidstaten nog niet helemaal is doorgedrongen. Daar moet aan gewerkt worden.

Anderzijds hebben wij hier een belangrijk en uitermate relevant maatregelenpakket voor ons liggen waarin ik mij over het geheel genomen kan vinden. Het is wellicht niet echt aangewezen om overal in de Europese Unie dezelfde voorrangregels voor rotondes in te voeren, aangezien men in sommige landen links rijdt. Bovendien worden niet alle lidstaten (waaronder mijn eigen land) geconfronteerd met het probleem van sneeuw en ijs op daken van voertuigen. Desondanks ben ik van oordeel dat het

merendeel van de voorgestelde maatregelen nuttig is. Ten slotte wil ik nog benadrukken dat de sleutel tot succes bij de bestuurders ligt. Goede manieren en verantwoordelijkheidsbesef leiden tot een verhoogde verkeersveiligheid, Wie deze regel aan zijn laars lapt, zal ongevallen blijven veroorzaken en slachtoffers blijven maken.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Dank u, Mevrouw de Voorzitter, en van harte gelukkiggewenst met uw verkiezing.

Bij grensoverschrijdende verkeersovertredingen, die in sommige lidstaten 25 procent van alle gevallen uitmaken, wordt de politiesamenwerking bij de handhaving niet goed ingevuld of moet deze via complexe bilaterale overeenkomsten worden uitgevoerd. Zo wil het geval dat in grensgebieden in Ierland automobilisten die op een snelheidsovertreding worden betrapt, vrijuit gaan als hun voertuig aan de andere kant van de grens is geregistreerd. Toch past Ierland noch het Verenigd Koninkrijk de overeenkomst betreffende ontzegging van de rijbevoegdheid uit 1998 toe, ook al is deze in beide rechtsgebieden in de nationale wetgeving geïmplementeerd.

Ik ben van mening dat de Commissie dringend met voorstellen moet komen voor de Europabrede handhaving van verkeersboetes, de wederzijdse erkenning van strafpunten, ontzegging van de rijbevoegdheid en heropvoeding en reclassering. Ik zou ook graag de invoering zien van een gemeenschappelijke Europese alcoholpromillagelimiet. Naar mijn mening zou die niet hoger moeten zijn dan 50 mg.

Ik zou graag nog even kort willen ingaan op een opmerking van een van mijn collega's over bomen. Ik zou sterk tegen elk voorstel zijn om bomen te kappen om het gemakkelijker te maken om snelheidsovertredingen te begaan of om onvoorzichtig of onder invloed van drugs te rijden. Ook ben ik het eens met de zienswijze van mevrouw Sinnott wat betreft parkeerhavens voor vrachtwagenchauffeurs, die ook voor automobilisten beschikbaar moeten zijn. Onlangs heb ik een autorit van twee uur gemaakt van Wexford naar Dublin in Ierland over een weg die recentelijk met veel EU-geld is verbeterd en er was geen enkele parkeerhaven, aan geen van beide zijden van de weg. Ik vind dat verschrikkelijk.

Jim Higgins (PPE-DE). – A Uachtaráin, ar an gcéad dul síos fáiltím roimh an tuarascáil seo ón gCoiste um Iompar agus um Thurasóireacht agus fáiltím chomh maith na moltaí go dtí an Coimisiún. Labhrann na staitisticí ar a son féin. Maraítear 40 000 duine chuile bliain ar fud an Aontais Eorpaigh. Ó théarmaí airgeadais is ionann seo agus 2% de GDP nó EUR 180 000 billiún. Is iad timpistí bóthar an chúis is mó le bás pháistí agus le bás dhaoine óga. Más féidir le tíortha áirithe an caighdeán sábháilteachta bóthair a fheabhasú, caithfear tú fiafraí conas atá tíortha eile ag titim chun deiridh. Is cúis bhróin dom é nach bhfuil mo thír dhúchais, Éire, ag déanamh níos fearr ná mar atá sí i láthair na huaire. Tá an Chomhairle Eorpach um Shábháilteacht Iompair ag foilsíú tuarascáil chuile cheathrú agus is maith an rud é seo mar coinníonn sé an fhadhb faoi shúil ghéar. Aontaím leis na moltaí ón Rappórtéir agus is iontach an tuarascáil í agus mo chomhghairdeas léi agus an moladh go mór mhór go mbeidh saghas leathchúplaíocht idir na tíortha atá ag déanamh go maith agus iad siúd atá lag a eagrú leis an aidhm go spreagfaidh sé seo na tíortha laga níos mó a dhéanamh. Tá an tuarascáil an-cuimsitheach agus aontaím go hiomlán leis na moltaí atá inti. Is minic a fhaigheann daoine bás i bhfeihiclí ós rud é nach raibh aon tseirbhísí tarthála in ann a fháil amach cá raibh an timpiste. Creidim go mba cheart go mbeadh an córas E-Glaoch éigeantach i ngach feihicle nua. Ceapaim chomh maith go sábhálfaidh sé seo alán beathaí. I ndeireadh na dála is ag na rialtaisí na mBallstát éagsúla atá an dualgas sábháilteachta. Mar a deirtear sa tuarascáil, caithfear ceannaireacht pholaitiúil a bheith ann. Fáiltím go bhfuil Uachtaránacht na Gearmáine ag cur béime ar shábháilteacht bóthair ina clár don Uachtaránacht. Tártaíonn timpistí bóthar ach i bhformhór na gcásanna, ní timpistí a bhíonn iontu ar chor ar bith. Tártaíonn siad mar gheall ar dhrochthiomáint, ar luas agus ar alcól. An t-oideachas agus feidhmiú atá tábhachtach.

Jacques Barrot, vicevoorzitter van de Commissie. (FR) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, dit zeer vruchtbare debat verdient vele antwoorden. Ik zal proberen mij tot de hoofdzaken te beperken. Ik wil mevrouw Hedkvist Petersen nogmaals bedanken. Tevens wil ik haar erop wijzen dat de uitwisseling van ervaringen voortaan de regel zal zijn en dat fabrikanten eindelijk hebben begrepen dat de veiligheid een verkoopargument kan worden: ik bedoel het programma Euro NCAP. De verplichtingen van fabrikanten in het Europees Handvest over de verkeersveiligheid hadden voornamelijk betrekking op gordelverkliekers en op de elektronische stabiliteitscontrole van vrachtauto's.

Ik wil nu kort reageren op de sprekers van de fracties. De heer Koch en de heer Titley hebben de nadruk gelegd op de naleving van de regels, op de controle en op de straffen. Zij hebben volkomen gelijk: dit zijn de belangrijkste prioriteiten. De heer Titley en enkele andere afgevaardigden hebben de attentielampen genoemd. Toen wij de lidstaten raadpleegden, werd duidelijk dat er geen beslissing was genomen. Voor attentielampen gelden inderdaad verschillende regels. De lidstaten die deze verplicht stellen, blijken tamelijk tevreden te zijn, maar wij hebben nog geen beslissing genomen op dit gebied. Waarschijnlijk moeten we wachten op specifieke attentielampen.

Mijnheer Degutis, verschillende lidstaten die in 2004 zijn toegetreden, boeken momenteel vooruitgang en hun inspanningen werpen vruchten af, zoals u terecht onderstreepte. Mijnheer Ó Neachtain, wij werken aan de grensoverschrijdende wetshandhaving. Ik hoop van harte dat wij aan het einde van dit jaar een systeem hebben ontwikkeld waarmee wij in een andere lidstaat begane verkeersovertredingen kunnen vervolgen. De heer Meijer repte van kleinschalige oplossingen. Europa, de lidstaten en de regio's delen de bevoegdheid. Mevrouw Sinnott sprak over de veiligheid van de infrastructuur. Hierop had het laatste voorstel van de Commissie betrekking.

Ik kan niet op alle sprekers reageren. Ik vind dat zij allen steun hebben betuigd aan onze geïntegreerde benadering, die gebaseerd is op drie factoren: het gedrag van bestuurders, de veiligheid van voertuigen en de kwaliteit van de infrastructuur. De interventies hebben bevestigd dat onze twee instellingen dezelfde mening zijn toegedaan.

Ter afsluiting van dit debat wil ik alle sprekers bedanken en onderstrepen hoezeer ik reken op de steun van het Parlement ten aanzien van de wetgevingsvoorstellen waarover wij discussiëren: de invoering van dodehoekspiegels voor bestaande vrachtauto's, het beheer van de infrastructuur en, binnenkort, de grensoverschrijdende vervolging van verkeersovertredingen. Ik wil het Parlement bedanken voor het feit dat het de voortrekkersrol op zich wil nemen ten aanzien van dergelijke activiteiten. De lidstaten zijn bij tijd en wijle nogal weifelachtig. Ik heb de indruk dat het Parlement er volkomen van overtuigd is dat wij vastberaden te werk moeten gaan wanneer wij vooruitgang willen boeken ten aanzien van dit belangrijke onderwerp verkeersveiligheid.

De Voorzitter. Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 142)

Francesco Musotto (PPE-DE). – (IT) Het verkeer op de Europese wegen is in de afgelopen dertig jaar verdrievoudigd en ook al zijn auto's vier keer zo veilig als in 1970, verkeersongevallen veroorzaken nog altijd 40 000 doden per jaar, waarvan de directe en indirecte kosten uitkomen op 180 miljoen euro of 2 procent van het bbp van de Europese Unie.

De ambitieuze doelstelling van de EU om het aantal slachtoffers door verkeersongevallen voor 2010 te halveren kan niet worden gehaald zonder het fundamentele karakter van de educatie in beschouwing te nemen. Het verslag zet de lidstaten daarom aan om hun informatiebeleid en de campagnes die tot bewustwording van de verkeersveiligheid moeten leiden, verder te versterken en uit te werken voor alle weggebruikers in alle leeftijdscategorieën. Het Parlement verzoekt de lidstaten ook dringend om zich nog meer in te zetten om hun weggebruikers aan te zetten om veiligheidsgordels in alle voertuigen te dragen, ook in bussen, en stelt voor om de voorlichtingscampagnes over vermoeidheid achter het stuur te versterken, motorvriendelijke vangrails aan te leggen en algemene minimumnormen in te stellen voor de beoordeling en certificering van rijinstructeurs. Daarnaast stelt het verslag dat gezondheids- en veiligheidsverordeningen op het werk ook op voertuigen van toepassing moeten zijn die gebruikt worden als mobiele werkplek.

13. Sluiting van de overeenkomst tot wijziging van de partnerschapsovereenkomst ACS/EG-lidstaten (debat)

De Voorzitter. Aan de orde is de aanbeveling (A6-0469/2006) van José Ribeiro e Castro, namens de Commissie ontwikkelingssamenwerking, over het voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de sluiting van de overeenkomst tot wijziging van de Partnerschapsovereenkomst tussen de leden van de groep van staten in Afrika, het Caribisch gebied en de Stille Oceaan, enerzijds, en de Europese

Gemeenschap en haar lidstaten, anderzijds, ondertekend te Cotonou op 23 juni 2000 (06987/2006 - C6-0124/2006 - 2005/0071(AVC)).

José Ribeiro e Castro (PPE-DE), rapporteur. – (PT) Mevrouw de Voorzitter, eerst en vooral wil ik u feliciteren met uw verkiezing tot ondervoorzitter. Dames en heren, bijna achthonderd miljoen mensen vallen thans onder de Overeenkomst van Cotonou, die sinds 2000, in aansluiting op het oprichtingsverdrag van Lomé, de betrekkingen tussen de Europese Unie en de staten in Afrika, het Caribisch gebied en de Stille Oceaan (ACS) in goede banen heeft geleid. Ik hoop van harte dat deze betrekkingen in de toekomst nog zullen worden aangehaald en dat beide partijen hiermee hun voordeel zullen doen. De aanbeveling die ik in mijn verslag verwoord en waarvoor ik de steun van het Parlement vraag, heeft betrekking op de eerste vijfjaarlijkse herziening zoals bedoeld in artikel 95 van de Overeenkomst.

Ondanks het feit dat de voorgestelde amendementen doelbewust beperkt zijn gehouden – het is per slot van rekening belangrijk dat de stabiliteit van dit soort grootschalige overeenkomsten gevrijwaard wordt –, moeten zij over het geheel genomen worden toegejuicht. Doel is om de tekst nog beter af te stemmen op het acquis van Lomé-Cotonou, dat hoofdzakelijk gebaseerd is op de gelijkheid van de ondertekenende partijen en de eerbiediging van de mensenrechten, de democratische beginselen, de rechtsstaat en goed bestuur.

Na de val van de Berlijnse muur en het einde van de koude oorlog werd het mogelijk om verwijzingen naar de mensenrechten op te nemen en in 2000 was de tijd rijp om de politieke dimensie van onze betrekkingen aan te scherpen en prioritaire aandacht te verlenen aan armoedebestrijding en de bevordering van ons economische en financiële partnerschap. Tijdens de herziening van 2005 werd de politieke dialoog versterkt. Daarbij werd gekozen voor een meer systematische, beter gestructureerde en formelere aanpak teneinde crisissituaties te helpen voorkomen en bestrijden.

Ook de strijd tegen het terrorisme moet vanwege zijn urgente en bijzonder actuele karakter in de tekst van de Overeenkomst worden opgenomen. Hetzelfde geldt voor de millenniumdoelstellingen. De Europese Unie en de ACS-landen moeten zich er samen toe verplichten om de armoede terug te dringen en het onderwijs en de gezondheidszorg te verbeteren. Dat is een noodzakelijke voorwaarde voor ontwikkeling. In deze herziening zijn nog andere kwesties aan de orde: verwijzing naar gedecentraliseerde lokale overheden, voorkoming van huurlingschap, bevordering van traditionele kennis, voorkoming van hiv/aids, malaria en tuberculose en stimulering van de uitwisseling van studenten en jongeren. Hieruit blijkt een verhoogde aandacht voor de specifieke problemen en wensen van de mensen in de ACS-landen.

Verder wil ik onderstrepen dat de nationale parlementen voor het eerst uitdrukkelijk genoemd worden als begunstigden van steun. Dat is een goede zaak. De ontwikkeling van de mogelijkheden van parlementen is van wezenlijk belang voor zowel goed bestuur als het publieke debat over keuzen en prioriteiten van beleid voor ontwikkelingssamenwerking in elk van de begunstigde landen.

Vele landen die in het kader van Cotonou substantiële steun van de Unie ontvangen, nemen deze bedragen op in hun begroting. Toch wordt sinds jaar en dag geklaagd dat de toegekende financiële middelen niet altijd op efficiënte wijze – of althans niet zoals redelijkerwijs nodig of wenselijk is – bijdragen aan het bevorderen en consolideren van de beoogde waarden. Er is ook veel kritiek geuit op het feit dat de interne distributie van de Europese steun in de betrokken landen vaak gepaard gaat met discriminatie en willekeur en dat de overheidsdiensten niet altijd objectief en onpartijdig zijn. Deze praktijken druisen regelrecht in tegen de beginselen die ten grondslag liggen aan de toekenning van Europese steun. Daarom is het van essentieel belang dat de communautaire instellingen strengere voorwaarden toepassen om te waarborgen dat niet alleen alle politieke krachten maar ook het maatschappelijk middenveld van de begunstigde landen betrokken worden bij het debat over en de vaststelling van de prioriteiten met betrekking tot het gebruik van de ontvangen steun.

Zoals ik ook al voorstelde in de Paritaire Parlementaire Vergadering ACS-EU, die mijn suggestie overigens tijdens de Top van Edinburgh van november 2005 heeft aangenomen, acht ik het wenselijk dat dit bewustmakingsproces ter versterking van het nationale verantwoordelijkheidsbesef de vorm krijgt van een jaarlijks parlementair debat in het nationaal parlement van elk van de begunstigde landen, waarin bijzondere aandacht moet worden besteed aan buitenlandse steun. Idealiter zou deze discussie enige tijd voor het jaarlijkse debat over de nationale begroting moeten plaatsvinden. Dit initiatief zou niet alleen bijdragen aan een versterking van de democratische instellingen, maar zou de mensen tevens aanmoedigen om hun burgerrechten uit te oefenen.

Zodoende wordt op basis van de Overeenkomst en het bijbehorende orgaan de weg geëffend voor een stelselmatige betrokkenheid van de parlementen bij de programmering en de bewaking van de samenwerking en de evaluatie van de effecten van deze samenwerking in de betrokken landen. Het is onze plicht om deze inspanningen voort te zetten, te bevorderen en te steunen. Niettegenstaande de amendementen, waarvan ik hier de belangrijkste heb genoemd, heeft de minister van Buitenlandse Zaken van Kaapverdië namens de ACS-landen verklaard dat de vereenvoudiging van de administratieve procedures met betrekking tot de toegang tot het Europees Ontwikkelingsfonds veel verder had moeten gaan. Ik deel deze bezorgdheid en acht het dan ook gepast om de woorden van de minister hier te herhalen en de Raad en de Commissie te verzoeken in toekomstige herzieningen met deze kwestie rekening te houden.

Ten slotte nodig ik de leden van dit Parlement uit om hun goedkeuring te hechten aan deze aanbeveling en roep ik het Parlement, de Raad en de Commissie op om alles te doen wat in hun macht ligt om ook in de toekomst efficiënte en verantwoorde steun aan de ACS-landen te blijven verlenen en deze in de mate van het mogelijke op te trekken.

Jacques Barrot, *vicevoorzitter van de Commissie*. (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik wil de rapporteur, de heer Ribeiro e Castro, en de Commissie ontwikkelingssamenwerking bedanken voor hun positieve evaluatie van de wijziging van de Overeenkomst van Cotonou, die de hoeksteen vormt van het partnerschap tussen de ACS-landen en de Europese Unie.

Met deze wijziging kunnen wij ons partnerschap versterken en uitbreiden tot veiligheidskwesties zoals de bestrijding van het terrorisme, de voorkoming van activiteiten van huursoldaten en de bestrijding van de verspreiding van massavernietigingswapens. Dankzij deze Overeenkomst is er sprake van een systematischere, institutionelere dialoog over onderwerpen betreffende mensenrechten, democratie en de rechtsstaat. Die dialoog wordt gehouden voor het begin van de raadplegingsprocedure, de zogenaamde artikel 96-procedure, behalve in speciale noodgevallen. Ik wil onderstrepen dat de rol van de nationale parlementen en van de Paritaire Parlementaire Vergadering in dit verband groter is geworden.

Bovendien handhaven wij in de herziene Overeenkomst de omvang van de hulp op het niveau van het negende Europees Ontwikkelingsfonds doordat wij rekening houden met de inflatie, met de effecten van de groei van het bbp van de Europese Unie en met de toetreding van tien nieuwe lidstaten in 2004.

Zoals u weet, hebben wij deze principiële beslissing tijdens de vergadering van de ACS-EU-Raad van ministers in Port Moresby in juni 2006 tot uitdrukking gebracht door ongeveer 22 miljard euro toe te zeggen. Dit is het totaalbedrag van het 10e Europees Ontwikkelingsfonds voor de geografische samenwerking met de ACS-landen voor een periode van zes jaar, die loopt van 2008 tot en met 2013. Op jaarbasis komt dit neer op een nominale verhoging van 35 procent vergeleken met het 9e Europees Ontwikkelingsfonds.

Wij kunnen na 31 december 2007 geen toezeggingen doen voor geldbedragen waarin het 9e Europees Ontwikkelingsfonds voorziet. Daarom is het belangrijk dat de herziening van de Overeenkomst van Cotonou en van het zogenaamde intern Akkoord van het 10e Europees Ontwikkelingsfonds voor het einde van 2007 wordt geratificeerd door alle lidstaten. Anders kunnen de activiteiten van het 10e Europees Ontwikkelingsfonds niet op 1 januari 2008 beginnen. Ik ben ervan overtuigd, en ik spreek namens mijn collega Louis Michel, dat de instemming van het Europees Parlement een sterk signaal zal afgeven aan de lidstaten en de interne ratificatieprocedures zal versnellen.

Marie-Arlette Carlotti, *namens de PSE-Fractie*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, om te beginnen wil ik u zeggen dat het mij zeer verheugt u in de voorzittersstoel te zien zitten. Daar zien we zelden een vrouw.

De herziening van de Overeenkomst van Cotonou was geen sinecure. Wij wilden er een echte politieke inhoud aan geven door de millenniumdoelstellingen en de uitroeiing van de armoede tot speerpunten te maken. We moeten echter erkennen dat deze herziening die ambitieuze doelstellingen niet helemaal waarmaakt. Onze fractie heeft gelegenheid gehad herhaalde malen te laten weten dat zij een andere mening is toegedaan, met name ten aanzien van twee punten. Het eerste punt betreft de integratie van twee verplichtingen in de fundamentele waarden van de Overeenkomst: de ene ten aanzien van het terrorisme, de andere ten aanzien van de massavernietigingswapens. Op zich zijn wij hier niet tegen, maar in onze ogen dient het beginsel van democratie en van naleving van de mensenrechten het belangrijkste meetpunt te blijven van deze Overeenkomst. Het tweede punt heeft betrekking op de

financiële component. Het tiende EOF, waarover wij stevig hebben onderhandeld, kon niet in de herziene Overeenkomst geïntegreerd worden.

Desondanks stellen wij nu niet voor onze instemming te onthouden. In de eerste plaats hebben we vooruitgang geboekt op verschillende gebieden, zoals de versterking van de politieke dialoog, de verwijzing naar de nationale parlementen als begunstigde van de hulp en de steun van de ondertekenaars van de Overeenkomst voor het Internationaal Strafhof. In de tweede plaats hebben onze ACS-partners zelf de herziene Overeenkomst geaccepteerd en staan zij te trappelen van ongeduld om het financiële deel ervan ten uitvoer te leggen, waarvoor wij naar mijn mening een min of meer acceptabel bedrag hebben weten te bedingen.

Het heeft derhalve geen nut achterom te kijken. We moeten nu een nieuwe strijd aangaan. Wij moeten er zeker van zijn dat elke euro werkelijk ten goede komt aan de verwezenlijking van de ontwikkelingsdoelstellingen en derhalve zorgen voor een betere programmering van het tiende EOF. Wij moeten bijvoorbeeld politieke doelstellingen vaststellen om 20 procent van de middelen uit te trekken voor het basisonderwijs of de gezondheidszorg in de ACS-landen, of wij moeten in ons ontwikkelingsbeleid meer aandacht besteden aan gendervraagstukken dan nu het geval is. Dit werk, dames en heren, staat ons de komende weken te wachten.

Fiona Hall, namens de ALDE-Fractie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de nieuwe voorziening voor het opbouwen van parlementaire capaciteit in de ACS-landen is bijzonder welkom. De afgelopen jaren heeft de Europese Unie in toenemende mate middelen ingezet voor waarnemingsmissies bij verkiezingen in ACS-landen, maar degenen onder ons die als waarnemer hebben gediend, zijn zich er terdege van bewust dat goed gehouden verkiezingen nog maar de allereerste stap zijn in het vormingsproces van een goed bestuur. Te vaak hebben nieuwgekozen parlementen het moeilijk gehad bij gebrek aan een geschoold ambtenarenapparaat of de mogelijkheid kennis te nemen van de beste praktijken op gebieden zoals begrotingsbeheer, dus het is van groot belang dat er specifiek melding wordt gemaakt van het verbeteren van de parlementaire capaciteit.

Het feit echter dat de betrokkenheid van de leden van het Europees Parlement bij de Overeenkomst van Cotonou beperkt blijft tot de instemmingsprocedure is frustrerend, zeker nu we ons op nieuwe terreinen gaan richten middels het instrument voor ontwikkelingssamenwerking. Er zou ons veel aan gelegen zijn wanneer we tenminste enige inspraak konden hebben in de formulering van de strategiedocumenten van de ACS-landen, die de belangrijkste instrumenten vormen voor de ontwikkeling van de millenniumdoelstellingen, waar in de partnerschapsovereenkomst immers expliciet naar wordt verwezen.

Jean-Claude Martinez, namens de ITS-Fractie. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, wij discussiëren over de herziening van een complexe overeenkomst, de Overeenkomst van Cotonou, die 100 artikelen, 6 delen, 5 bijlagen en 5 protocollen telt. Deze herziene Overeenkomst bevat het complete pakket van de huidige politiek, met mensenrechten, democratie, terrorisme, wapens en het Internationaal Strafhof. Alles wat de ACS-landen nu nog nodig hebben, is REACH, omdat zij het slachtoffer dreigen te worden van de verordening betreffende chemische producten, met inkomstenderving en 315 000 banen die op de tocht staan. Metalen, alcohol, oliën en ammoniak, exportproducten van 24 grote ACS-landen, zullen onder REACH vallen, wat voor deze landen neerkomt op een potentiële inkomstenderving van zes miljard euro.

Hiermee komen wij bij de ware kern van de betrekkingen tussen Europa en de ACS-landen in de afgelopen dertig jaar. Europa heeft vanaf de Overeenkomst van Yaoundé uit 1963 tot aan de Overeenkomst van Cotonou uit 2000, die in 2005 is herzien, en de Overeenkomsten van Lomé I, II, III en IV vanaf 1975 ogenschijnlijk moed getoond, vooral met het Stabex-mechanisme, dat cacao, thee, koffie en aardnoten beschermd. Dit ademt de geest van de compenserende ongelijkheden van de Unctad. Europa was ook royaal met de financiële steun van het EOF. De heer Barrot wees erop dat in het 9e EOF ongeveer 25 miljard euro wordt toegewezen aan de 79 ACS-landen.

Maar de werkelijkheid ziet er anders uit. Volgens de cijfers is het aandeel van de ACS-landen in de markt van de Unie gedaald van 6,7 procent in 1976 naar 3 procent in 1998, en terwijl de koopkracht van een Europeaan gemiddeld met 2,3 procent per jaar steeg, steeg die van een inwoner van een Afrikaans ACS-land – ik durf het bijna niet te zeggen – slechts met 0,6 procent. Ook wat acties betreft is Europa de ACS-landen vergeten, zoals het Middellandse Zeegebied vergeten is. Sinds de val van de Berlijnse muur interesseert Europa zich voor het Oosten, maar niet meer voor het Zuiden. En wat nog erger is: met de WTO heeft Europa de ACS-landen verzwolgen op de wereldmarkt, zoals we hebben

gezien met suiker en bananen. Wij gaven de voorkeur aan de multinationale bananenproducent Chiquita boven Kameroen, dat bananen produceert, en Ivoorkust. Het ultraliberale Europa besloot aan de multinationale ondernemingen Chiquita, Del Monte en andere douanerechten cadeau te doen van ongeveer twee miljard euro, en niet aan de ACS-landen, die onder dezelfde omstandigheden moeten concurreren als deze multinationale ondernemingen.

Cotonou, met die holle frasen over democratie en dialoog, is wel een goede zaak, maar wanneer mensen aids hebben, worden ze niet genezen door mensenrechten. Met andere woorden, we zouden de Overeenkomst van Cotonou niet moeten herzien maar moeten herformuleren zodat we op twee gebieden blijk geven van moed. Ten eerste technische moed in de vorm van een nieuwe douanetechnologie: we moeten niet binnen de Wereldhandelsorganisatie streven naar verlaging en uiteindelijk opheffing van de douanerechten, maar we moeten aftrek van de douanerechten mogelijk maken in de vorm van een douanekrediet dat aftrekbaar is van elke aankoop in het land van invoer. Dat douanekrediet zou terugvorderbaar zijn, dat wil zeggen het zou hoger zijn dan het bedrag van de douanerechten dat bijvoorbeeld het ACS-land betaalt. Met nieuwe douanerechten die flexibel en terugvorderbaar zijn en waarin wereldwijd gehandeld kan worden op de effectenmarkt, zouden de betrekkingen tussen Europa en de ACS-landen recht doen aan de noodzakelijke vrijhandel en de eveneens noodzakelijke bescherming van de ACS-landen.

Ten tweede zouden wij politieke moed moeten tonen in een geherformuleerde Overeenkomst van Cotonou. Met het oog op de globalisering gaat het er in de 21e eeuw om de gemeenschappelijke elementen van onze planeet – dat wil zeggen water, voedsel, basismedicijnen en -vaccins en onderwijs – te organiseren met een ander middel dan de klassieke overheidsbijdrage van het EOF, een fiscaal middel zoals BTW gebaseerd op de omzet van telecommunicatiediensten van ruimtesatellieten. In dat geval zouden wij geen verbeterde hulp meer verlenen onder de noemer gezamenlijke ontwikkeling, maar zouden wij stap voor stap overgaan tot algemene ruimtelijke ordening. Dat zou de geest van Lomé doen herleven, en we zouden uiteindelijk beginnen met het opbouwen van de wereld, de uitdaging van de 21e eeuw.

Margrietus van den Berg (PSE). – Voorzitter, ik ben verheugd dat we deze week in Straatsburg kunnen stemmen over de eerste vijfjaarlijkse herziening van de Overeenkomst van Cotonou, die we in 2000 voor een periode van twintig jaar hebben gesloten. Deze Overeenkomst betreft 78 landen in Afrika, het Caribisch gebied en de Stille Oceaan en bestrijkt maar liefst zo'n 750 miljoen mensen.

Het is een partnerschapsovereenkomst over hulp en handel en vervult een voorbeeldfunctie voor de duurzame betrekkingen van de EU met de ontwikkelingspartners. Europa als *soft power* bij conflictpreventie, *good governance*, de bestrijding van corruptie; samen met de EU-lidstaten kunnen we het verschil maken ten aanzien van de millenniumdoelstellingen.

Bijna 24 miljard euro is met ingang van 1 januari 2008 beschikbaar voor een periode van zes jaar. Dat is de helft van het totale EU-ontwikkelingsbudget. Daarom is het goed dat het Parlement controle op de besteding van het Europees Ontwikkelingsfonds uitoefent, maar helaas, commissaris, dit budget van het EOF zit niet in de EU-begroting. Dat had u als Commissie graag gewild, dat hadden wij als Parlement graag gewild.

Wil de rol van het Europees Parlement écht iets gaan voorstellen, dan zult u samen met de Raad - en de Raad is helaas niet aanwezig hier - tot concrete afspraken met ons moeten komen, zoals we dat hebben gedaan met het DCI. Laten we de landenbeleidsdocumenten van de ACS-landen, waaronder bijna ons complete Afrika-beleid valt, op dezelfde manier gestalte geven als we in het *development cooperation instrument* (financieringsinstrument voor ontwikkelingssamenwerking) hebben gedaan.

Dat betekent dat het Parlement tijdig wordt geïnformeerd, zodat het inhoudelijke input kan geven aan landenbeleidsdocumenten. Dat betekent een helder en transparant proces en een open dialoog tussen Raad, Commissie en Parlement. Dat betekent input en controlemogelijkheden voor het Parlement bij zowel programmering, implementatie en evaluatie van de landenbeleidsdocumenten. Dat betekent dat de volksvertegenwoordiging hier niet op afstand staat, maar daar ook niet, de parlementen in die landen, de samenleving daar.

Kijk, *ownership* is prachtig, maar dat is niet alleen de minister van Financiën in zo'n land, dat is ook het parlement, ook de regering, ook die samenleving. Als we dat doen, dan krijgen we opinies van de betrokkenen die serieus worden meegewogen, voordat het beleid al is ondertekend en afgestemd. We willen af van de situatie dat we het allemaal over de millenniumdoelstellingen hebben, maar dat Afrika

ondertussen achteruit holt ten opzichte van de millenniumdoelstellingen en dat blijkt dat we eigenlijk alleen maar de gaten in de wegen vullen, hoe nuttig dat ook moge zijn. Ook in de ACS-landen willen we de millenniumdoelstellingen centraal.

Geef ons Parlement democratische invloed op het EOF, dat is de helft van de totale EU-ontwikkelingsbegroting. Daar profiteert u van als Commissie, daar profiteert de Raad van. Steun de democratie in Europa. Ik vraag u welke stappen gaan Commissie en Raad zetten om dit te bereiken?

Glenys Kinnock (PSE). – (EN) Dank u zeer, Mevrouw de Voorzitter, en van harte gelukkigwens. Het doet mij bijzonder veel genoegen u als voorzitter te mogen begroeten.

Zoals anderen al hebben gezegd, zijn we bijzonder trots op het feit dat de Partnerschapsovereenkomst van Cotonou bindende contractuele afspraken inhoudt met 78 landen in Afrika, het Caribisch gebied en de Stille Oceaan. Het gaat dus om een zeer bijzondere relatie.

Commissaris, het spijt ons te moeten constateren dat de enorme hausse aan activiteiten in 2005 op het gebied van ontwikkeling en ontwikkelingsfinanciering niet inhield dat de bijdragen van de lidstaten van de Europese Unie aan het Europees Ontwikkelingsfonds voor de ACS-landen fors zijn verhoogd. De werkelijkheid is dat het tiende EOF maar 0,28 procent vormt van het bbp van de lidstaten. Dat is in tegenspraak met wat u zei over hoe u de uitkomst van die onderhandelingen beschouwt. Ik ben het met u eens wat de snelheid van de ratificatie betreft; dat blijft een groot punt van zorg. Nog maar vier lidstaten van de Europese Unie en vijf ACS-landen hebben tot nog toe dit onderdeel van de Overeenkomst geratificeerd en ik denk dat dat tamelijk zorgwekkend is.

Ik heb een aantal vragen voor u. Ik weet dat u geen commissaris voor ontwikkelingszaken bent, maar mocht u ze niet kunnen beantwoorden, dan kunt u ze misschien doorgeven. Op Barbados heeft commissaris Michel toegezegd de *country strategy papers* aan de parlementen van de ACS-landen ter beoordeling voor te zullen leggen. Ik wil graag weten of er met betrekking tot deze toezegging voortgang is gemaakt en of we van de Commissie kunnen horen hoe het daarmee staat.

In dat kader wil ik u vragen of u bereid bent een structurele dialoog met het Europees Parlement aan te gaan over de *country strategy papers* voor de ACS-landen. Mijn collega, de heer Van den Berg, heeft aangegeven dat wij voor de ACS-landen dezelfde status wensen als voor de *country strategy papers* voor de landen waarop het instrument voor ontwikkelingssamenwerking betrekking heeft.

Verder wil ik weten hoe de Commissie aankijkt tegen vragen die we naar mijn mening in dit Parlement moeten stellen over begrotingsondersteuning aan een land als Haïti, dat door Transparency International als het meest corrupte land ter wereld wordt beschouwd. Hoe kan het dat de Commissie nu voorstelt begrotingsondersteuning aan Haïti te verlenen? Dezelfde vraag geldt voor Equatoriaal-Guinea. Binnen onze commissie kunnen wij moeilijk begrip opbrengen voor deze beslissingen. Wat Togo betreft, hebben we geconstateerd dat de Commissie nu bereid is tot normalisatie van de betrekkingen. We willen graag weten hoe het staat met de 22 toezeggingen: komt Togo deze nu na? Tijdens de PPV in Wenen heeft de Commissie toegezegd ons gegevens toe te zenden over de voortgang met betrekking tot Togo, maar ik begrijp van ons secretariaat dat we daarover tot nog toe absoluut geen gegevens hebben ontvangen.

Tot slot, commissaris, wilt u zich erop vastleggen om op deze terreinen nauwer met het Europees Parlement samen te werken om ervoor te zorgen dat rekening wordt gehouden met de standpunten van de Paritaire Parlementaire Vergadering? Ik roep de Commissie nadrukkelijk op om in te gaan op deze en soortgelijke ernstige vragen die we u vanavond voorleggen.

Pierre Schapira (PSE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik wil graag het merkwaardige aspect van deze procedure onderstrepen, die voorziet in raadpleging van het Parlement. Het Parlement is uitgenodigd zijn instemming te verlenen aan het sluiten van de herziene Overeenkomst van Cotonou, die reeds in juni 2005 is ondertekend. Wanneer wij vandaag onze mening kenbaar maken, kunnen wij dus slechts iets goedkeuren wat reeds overeengekomen is. De deelname van het Europees Parlement zou het besluitvormingsproces met de ACS-landen echter ten goede komen. Tijdens de onderhandelingen over het Instrument voor Ontwikkelingssamenwerking (DCI) hebben wij namelijk bewezen dat wij zeer veel toegevoegde waarde hebben en in staat zijn andere belangen te behartigen dan die van de Commissie en de Raad.

Ik vind de herziene Overeenkomst van Cotonou een grote vooruitgang, met name ten aanzien van de rol van de lokale gemeenschappen in het ontwikkelingsbeleid: hun rol wordt voor de eerste keer uitgelegd

en zij worden expliciet erkend als volwaardige partners in de politieke dialoog. Wij hebben onlangs dezelfde erkenning verworven voor het DCI. De grote uitdagingen op het gebied van de ontwikkeling worden aangegaan op lokaal niveau. Het is de hoogste tijd om ons ontwikkelingsbeleid te decentraliseren. De toegang tot water, gezondheidszorg en onderwijs is een sociale dienst die lokaal wordt verzorgd door organen die dicht bij de burgers staan.

Wanneer de fondsen van de Europese Unie geblokkeerd blijven op het niveau van de centrale regeringen, kan er geen sprake zijn van efficiënte rechtstreekse hulp aan de mensen. Dat is één van de redenen waarom ik de goedkeuring van de herziene Overeenkomst van Cotonou toejuich. We moeten nu waakzaam blijven en ervoor zorgen dat zij ten uitvoer wordt gelegd.

Ana Maria Gomes (PSE). – (PT) Mijn oprechte gelukwensen, mevrouw de Voorzitter. Ik feliciteer de heer Ribeiro e Castro met zijn verslag en de gunstige ontwikkelingen die uit deze herziening naar voren komen. Ik wil met name uw aandacht vestigen op de steun voor het Internationaal Strafhof en de verwijzing naar de millenniumdoelstellingen, die absoluut onontbeerlijk zijn voor het welslagen van om het even welke ontwikkelingsstrategie. Verder attendeer ik u op het belang van de nieuwe samenwerkingsclausule inzake de bestrijding van massavernietigingswapens. Op dit vlak is het van wezenlijk belang dat de Europese Unie nauwer samenwerkt met de betrokken landen en meer technische bijstand verleent. Wij moeten ook meer aandacht besteden aan de verspreiding van lichte wapens, die in onze partnerlanden het grootste aantal doden veroorzaken.

Anderzijds moet ik toegeven dat ik enigszins teleurgesteld ben in de betrekkingen EU-ACS wanneer ik vaststel dat collega's uit sommige ACS-landen in de Paritaire Parlementaire Vergadering domweg de officiële standpunten van hun regering vertolken. Wij moeten duidelijk meer inspanningen leveren om de nationale parlementen te versterken. Zij moeten met name de mogelijkheid krijgen om de nationale begroting en het ontwikkelingsbudget aan een kritisch onderzoek te onderwerpen, hetgeen ongetwijfeld de corruptiebestrijding ten goede zal komen.

Van haar kant mag de Europese Unie de bestaande wantoestanden niet langer doodzwijgen. Zij moet de clausules die in deze Overeenkomst vervat zitten daadwerkelijk toepassen en de ondertekenende regeringen ertoe aanzetten een einde te maken aan de ernstige schendingen van de mensenrechten en de fundamentele beginselen van democratie en goed bestuur. Ik schaar mij achter de sprekers die de Commissie hebben opgeroepen om het Parlement actief te betrekken bij het toezicht op het samenwerkingsbeleid met de ACS-landen.

Kader Arif (PSE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik ben verheugd dat het Europees Parlement wordt geraadpleegd over dit onderwerp, ook al is dit mosterd na de maaltijd. Het debat van vanavond biedt ons de gelegenheid om nog een keer onze tevredenheid te uiten over de vooruitgang die wij boeken met de herziening van deze Overeenkomst, met name in termen van verbeterde betrekkingen tussen de partners, die te danken zijn aan hun beleid ter bescherming van de mensenrechten en ter bevordering van de democratie. We kunnen tevens van deze raadpleging gebruik maken om de bezorgdheid in herinnering te roepen die wij hadden toen de tekst werd ondertekend. Ik denk met name aan het artikel waarin de bestrijding van de verspreiding van massavernietigingswapens tot fundamenteel aspect van het partnerschap tussen de ACS en de EU wordt bestempeld.

Ik wil onderstrepen of eraan herinneren dat de belangrijkste doelstelling van de samenwerking tussen de twee regio's de bestrijding van de armoede en de bevordering van de ontwikkeling was. Sinds 2005 is er sprake van nieuwe zorgwekkende ontwikkelingen. Deze hebben betrekking op de toekomst van onze handelsbetrekkingen met de ACS-landen. Hoe kunnen we verklaren, zoals in de herziene Overeenkomst van Cotonou gebeurt, dat de millenniumdoelstellingen voor de ontwikkeling ten grondslag moeten liggen aan de samenwerking tussen ACS en EU, zonder dat we ons zorgen maken over de gevolgen van toekomstige economische partnerschapsovereenkomsten voor het welzijn van de inwoners van deze landen, zonder dat we een effectbeoordeling maken voordat de onderhandelingen beginnen? Hoe kunnen wij het belang onderstrepen van steun aan de door de ACS-landen opgerichte organisaties voor regionale integratie, terwijl wij tijdens de onderhandelingen geen acht slaan op de bestaande organisaties en wij bovendien weten dat wij in de onderhandelingen die momenteel worden gevoerd, geen rekening kunnen houden met de belangen van landen van verschillende grootte en met verschillende ontwikkelingsniveaus?

Dankzij de herziening van de Overeenkomst van Cotonou kunnen wij vooral de nadruk leggen op het belang van een politieke dialoog tussen partners. Op deze basis moeten de Europese Unie en de

ACS-landen voortaan het onbegrip uit de wereld helpen, op een gestage en constructieve wijze vooruitgang boeken in de onderhandelingen en overeenkomsten sluiten die de ontwikkeling van de ACS-landen geheel en al ten goede komen.

Jacques Barrot, *vicevoorzitter van de Commissie*. (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik wil tegen alle afgevaardigden die het woord hebben gevoerd, zeggen dat ik hun opmerkingen zo nauwkeurig mogelijk zal doorgeven aan mijn collega Louis Michel, die de dialoog over alle facetten van het ontwikkelingsbeleid zal voortzetten in de door u gewenste richting. Ik zal hem zeggen dat het Parlement zeer geïnteresseerd is in de ontwikkeling van dit beleid, dat hij, zoals u weet, vol overtuiging voert.

Velen onder u hebben het belang van dit partnerschap onderstreept. Ik wil terugkomen op de toewijzing van de middelen. Hiervan zou inderdaad 23,7 miljard euro moeten worden uitgetrokken als operationele kredieten voor de ACS-landen. We kunnen dat bedrag vergelijken met de 22,7 miljard euro die het Luxemburgse voorzitterschap had voorgesteld. De Europese Investeringsbank zal alles in het werk stellen om dit bedrag te integreren in haar steun aan de ACS-landen via eigen middelen. Het blijft een substantieel bedrag. Op jaarbasis gaat het om een verhoging van 35 procent vergeleken met het 9e Europees Ontwikkelingsfonds.

Bovendien moeten wij de steun aan de ACS-landen plaatsen in de bredere context van de externe acties van de Gemeenschap. Over het algemeen zullen de ACS-landen tevens profiteren van thematische begrotingslijnen en van fondsen die bestemd zijn voor de ACS-landen die het suikerprotocol hebben ondertekend, ten bedrage van 1,2 miljard euro. Door deze fondsen, die ten laste komen van de algemene begroting van de Gemeenschap, wordt het relatieve aandeel van de ACS-landen in de ontwikkelingshulp van de Gemeenschap vergroot vergeleken met vorige financiële vooruitzichten.

Ik denk dat ik de vooruitgang waarvan enkelen onder u hebben gerept, hiermee heb onderstreept. Tegelijkertijd ga ik ervan uit dat dit beleid nog verder ontwikkeld zal worden, omdat het thans deel uitmaakt van de missie en het doel van de Europese Unie.

De Voorzitter. Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen plaats.

14. Agenda van de volgende vergadering: zie notulen

15. Sluiting van de vergadering

(De vergadering wordt om 23.25 uur gesloten)